

MARIA^{AV}
SVANEBERG

MARIA AV SVANEBERG:

1. Stemmer i natten

Neste bok er i salg fra 8. august til 18. september 2011

1

STEMMER
I NATTEN

Elisabeth Hammer

CAPPELEN DAMM

© 2011 CAPPELEN DAMM AS

ISBN 978-82-02-36416-8

1. opplag 2011

Det må ikke kopieres fra denne bok i strid med åndsverkloven eller avtaler om kopiering inngått med KOPINOR, interesseorgan for rettighetshavere til åndsverk. Kopiering i strid med lover eller avtaler kan medføre erstatningsansvar og inndragning, og kan straffes med bøter eller fengsel.

Omslagsillustrasjon: Kjetil Nystuen

Omslagsdesign: Johanna Blom

Forfatterfoto: © Fotograf Helle K. Hagen, Horten

Sats: Type-it AS

Trykk: Nørhaven Paperback A/S, Danmark, 2011

www.cappelendamm.no

www.norskeserier.no

PERSONER:

Svaneberg gods:

Maria Liene (19 år), seriens hovedperson

Amanda Liene, Marias storesøster, forlovet med John Edelberg

Eilert Liene, godsherre og far til Maria, Amanda og Knud

Margrethe Liene, mor til Maria og Amanda

Knud Liene, arving til Svaneberg gods, og halvbror av Maria og Amanda

Sigrid Liene, gift med Knud

Berthe Liene, Knud og Sigrids datter, Marias niese

Birk Liene, Knud og Sigrids sønn, Marias nevø

Stefan og Marte Grøne, kusk og kokke på Svaneberg gods

Mathias Grøne, Marias barndomsvenn

Birk og Iver Grøne, Mathias' lillebrødre

Tenviken by:

Karl Lattmann, byens nye prest

Herr Vesterøy, pensjonert major og venn av Marias far

Sven Holmegren, fogd
Ingelil Holmegren, fogdens kone
Selma Holmegren, fogdens datter

Andre:

Philip Landegaard, enkemann og godsherre av Sortskog
 gods

Karen Haraldsmo, Marias bestevenninne

Ernst Taulor, enkemann fra Fredrikshald

Peder, lovløs

John Edelberg, Amandas forlovede

Edith Edelberg, Johns mor og Amandas kommende
 svigermor

Gert Hanseth, John Edelbergs venn

Åse Gyldensten, enkefrue fra Bratsberg

KAPITTEL 1

Vestfold, 1807

– Se opp! En kraftig stemme brølte i sensommernatten, og Maria kastet seg ned mot bakken mens hjertet hamret vilt i brystet. Sekundet etter lød et skarpt smell, før alt ble stille. Et kort øyeblikk hørte hun ikke annet enn sine egne hjerteslag, før den dempede lyden av flere menn som snakket, nådde opp til henne. Mennene befant seg langt unna, og Maria oppfattet ingen ord. Den første stemmen ga en kort ordre, denne gangen var han i bevegelse bort fra henne, og ordene forsvant i den lette vinden.

Lenge lå hun helt i ro mens hun kjempet for å holde pusten under kontroll. Omtrent femti meter unna, fra stranden under klippen der hun lå gjemt, hørte hun bevegelser og lav mumling, men ingenting som tydet på at hun var oppdaget. Etter en stund satte hun seg

forsiktig opp på knærne, og skjøv seg tilbake på hælene. Ingen hadde sett henne, hun var fortsatt trygg. Hun børstet tankefullt bort litt jord fra hendene. Det var ikke mer enn et par timer siden hun hadde konversert høflig med sogneprestens hustru og resten av områdets sosietet, ikledd en praktfull kjole hennes mor hadde fått tilsendt fra København, og med sølvbånd rundt de blanke korketrekkerne. Nå var situasjonen en helt annen. Den vakre kjolen var byttet ut med en slitt skjorte og bukse, passende for en dreng heller enn datteren av en godsherre, og det lange håret var fritt for pynt og stappet uvørent inn i en lue. Hun svelget. Om hennes bekjente fra overklassen fikk kjennskap til at hun red alene om nettene, ville hennes rykte for alltid være ødelagt. Skammen ville ramme moren hardt, og hun var ikke i tvil om at hun ville bli sendt bort fra godset for å bo hos slektninger i Danmark i håp om at hennes skandaløse oppførsel med tiden ville bli glemt. Å bli rykket bort fra alt som var kjent og alle hun hadde kjær, var skremmende, men hun ristet tanken fra seg. Det var for sent å angre nå, hun måtte heller konsentrere seg om å unngå å bli sett av mennene som arbeidet i ly av nattemørket. Som henne måtte de ha en hemmelighet, og hun brant av nysgjerrighet etter å avsløre den.

Maria kjente området godt. Klippen lå i enden av en bred bukt som strakte seg mot øst, og stranden var dekket av rullesteiner helt opp mot skogbrynet. Der lente gamle trær sine tunge kroner langt utover det

åpne strandområdet og skapte dype skygger under sensommerens store fullmåne. Maria så rundt seg. Rosebusken hun gjemte seg bak, skjulte henne, men den hindret henne også i å se det hun ønsket. Busken var så høy og tett at hun ikke kunne se over eller gjennom den. Den eneste muligheten hun hadde til å få oversikt over området, var å skyve grenene til side og skape en åpning. Hun måtte nærmere.

Maria hadde vært på klippen mange ganger før, og visste at det på den andre siden av rosebusken løp en smal steinhylle før klippen stupte ned i havet. Hyllen var akkurat bred nok til at hun kunne få plass der, og derfra ville hun ha fri utsikt. Hun lukket øynene mens hun presset seg forbi buskens grener, og med hendene følte hun seg frem. Den kjølige steinen var ru mot håndflatene helt ytterst på klippekanten. Hjerter hamret da de siste grenene sluttet, og hun kjente den litt kjøligere luften fra havet stryke over ansiktet. Hun grøsset av ubehag da hun ble bevisst på at hun var i ferd med å forlate skjulestedet sitt og gjøre seg synlig, men skjøv seg videre. Det var for sent å ombestemme seg, hun ville ha noen svar.

Hun lente seg fremover, og kjente det i samme øyeblikk. Under tyngden av kroppen hennes knakk den porøse skifersteinen, og den knasende lyden da underlaget ga etter, fikk hårene til å reise seg i nakken. Hun rykket bakover, men det var for sent. Under henne løsnet et bredt flak av klippen, og hun skled ukontrollert fremover mot kanten av stupet.

Hun kvalte skriket før det nådde ut, samtidig som hun kjempet desperat for å gripe om noe som kunne stanse ferden. Fingrene lukket seg rundt rosebuskens grener, og hun klemte sammen til kvister og torner skar inn i håndflatene. Restene av den porøse steinen forsvant utfor klippekanten, mens Maria fikk viklet den ene foten inn i en større gren. Smerten skar inn i kneet da grenen bremsset farten, og hun holdt pusten og ventet på å finne ut om den var sterk nok til å bære henne. Hun kjente at grenen bøyd seg lett, før den ble spent til bristepunktet. Hun svelget tungt og lukket øynene, ville ikke se når hun raste utfor. Men grenen holdt, for hun bråstanset, og lettelsen skyllet gjennom kroppen. I mørket, omtrent tretti meter lenger ned, slukte havet det lille raset hun hadde forårsaket. Den svake, rislende lyden av steinene som falt, forsvant i en bølge som i samme øyeblikk slikket oppover klippeveggen.

Forsiktig åpnet Maria øynene. Smerten i kneet dunket, og det brant i håndflatene etter tornene fra rosens grener, men opphisselsen som bølget gjennom kroppen hennes, hindret henne i å føle annet enn redsel. Hadde mennene hørt henne? Hun myste for å se bedre, og kunne skimte mørke skikkelser under trærne i enden av bukten. De beveget seg, men rolig og uavbrutt. De kunne ikke ha sett noe. Hun sukket av lettelse, og var akkurat i ferd med å trekke seg tilbake da hun ble oppmerksom på en mann som kom ut av skyggene. Han virket unaturlig stor, som

en kjempe fra eventyrene, eller en figur fra et omreisende sirkus. Nå nærmet han seg med raske skritt. Det var ingen tvil om at blikket hans var festet på klippekanten.

Pusten gikk raskt, men hun tvang seg til å ligge stille. Om hun beveget seg, ville han se det. Nå kunne hun ikke gjøre annet enn å ligge i ro og håpe at avstanden, nattemørket og de tynne grenene ville skjule henne.

Han gikk saktere da han nærmet seg klippeveggen, men Maria så på holdningen hans at han var på vakt. Blikket søkte fra side til side, det var tydelig at han ville granske hele området nøye. Da de sorte øynene nærmet seg stedet der Maria lå, holdt hun pusten og ventet. Han nølte et øyeblikk, før han lot blikket sveipe tilbake igjen. Lettelsen som flommet gjennom henne, forsvant like raskt som den hadde kommet da hun skjønnte at han ennå ikke hadde gitt opp. På nytt gransket han fjellveggen, denne gangen enda grundigere. Maria svelget gråten som truet med å presse seg frem da han nærmet seg. Ville han ikke gi seg før han hadde fått klarhet i hva som hadde forårsaket lyden? Hun blunket bort tårene og overveide å flykte. Om hun reiste seg raskt og kastet seg tilbake inn i tornebusken, kunne hun løpe ned av klippen og inn i skogen hvor hesten stod bundet. Men det var langt dit, og han kunne avskjære henne underveis om han var rask nok.

Maria holdt pusten da han på nytt stod rett under

henne. Han tok et prøvende tak i klippeveggen og svingte seg opp på et utspring under henne og forsvant. Hun var nær ved å gispe av skrekk. Hadde han tenkt å klatre helt opp for å se? Panikken jagde gjennom kroppen hennes. Men så ble hun oppmerksom på en ny stemme. Fra skogkanten kom enda en mann, og han ropte noe til kjempen. Maria så ham ikke lenger nå fordi han befant seg så nær veggen. Sekundene som gikk før den mørke skikkelsen hans på nytt dukket opp på stranden, virket ulidelig lange. Nå hadde han vendt ryggen til henne, og Maria kjente et ørlite håp da hun så at han gikk den andre mannen i møte. Kjempen gikk tilbake mot skogkanten og forsvant i skyggene.

En stund ventet hun før hun sakte, og uten å slippe skogkanten med blikket, viklet seg løs fra buskens grener.

Skjelvende krabbet Maria baklengs til hun var sikker på at hun på nytt var skjult bak busken. Det smertet i kneet og i håndflatene da hun skjøv seg opp på hælene og løftet hendene opp mot ansiktet. De luktet av blod og jord, og hun børstet dem forsiktig mot hverandre. I den ene håndflaten satt en torne fortsatt fast, og hun trakk den ut mens hun kjente kroppen falle til ro. En lang hårlokk hadde løsnet og hang ned foran det ene øyet. Hun skjøv den på plass under kanten av luebremmen før hun trakk pusten dypt og lyttet. Hva ville ha skjedd om hun hadde blitt oppdaget? Ville han ha satt etter henne? Hun rettet

seg opp og ristet på hodet av sine egne tanker. Reaksjonen hans tydet på at han ikke ønsket at noen skulle vite hva de drev med på stranden. Men hva kunne det være? Hennes forsøk på å få vite hva som foregikk, hadde hittil vært mislykket, det slo henne at mannen sikkert ville holde et ekstra øye med klippekanten fra nå av. Hun måtte finne et annet skjulested, og i tankene så hun det allerede for seg. Det var nærmere stranden, og farligere, men om hun bare var forsiktig nok ... Hun nølte bare et øyeblikk før hun reiste seg.

Maria gikk krokboyd ned fra toppen av klippen og smatt inn på et platå et stykke lenger ned. Hun hadde stranden rett under seg nå, avstanden var i underkant av ti meter. Fra kanten ville hun få fri sikt ut over havet og bukten, men faren for å bli oppdaget var også større. Igjen kilte ubehaget langs ryggraden, og hun kjente spenningen dunke taktfast gjennom kroppen. Hun burde ikke være der. I verste fall kunne mennene være farlige, men det var også ille hvis en av dem kom til å kjenne igjen godsherrens yngste datter og fortalte videre hvem de hadde sett i skogen en sensommernatt. Det var en skremmende tanke, likevel var fristelsen for stor. Nå da svaret lå rett fremfor nesen hennes, kunne hun ikke gi seg. Det prikket nervøst i håndflatene idet hun fortsatte fremover.

Trærnes røtter lå høyt i marken her hvor jordlaget var tynt, og hun løftet føttene forsiktig for ikke

å henge fast eller lage en avslørende lyd. En tynn kvist knakk mellom bregner og lakrisrot, men lyden var svak og nådde aldri frem til mennene på stranden. Lydløst fortsatte hun fremover, og da hun nærmet seg kanten, smøg hun seg inn mellom grenene på et lite tre og satte seg på huk med ryggen lent mot den tynne stammen. Først da hun var sikker på at hun ikke var oppdaget, skjøv hun grenene varsomt til side og lot blikket sveipe over bukten. En stor fullmåne fanget oppmerksomheten hennes, og Maria fulgte lyset dens over den sorte havoverflaten. Brått rykket hun til og løftet hånden mot munnen.

Et stykke fra land lå et vakkert skip for anker. Tauverket glitret, som om det var besatt av edelstener, og i toppen av stormasta hang det dansk-norske flagget fargeløst. Hun sukket. Seilskip hadde alltid fanget interessen hennes, hun elsket både å se dem seile og å være om bord. Med de hvite seilene spent i kraftig vind minnet de om elegante svaner. Duvingen fra bølgene og klukkingen fra havet når det omsluttet skroget, var noe av det mest beroligende hun visste om.

– Hoy! Har dere tenkt å ødelegge flere? Se hvor dere setter føttene! Igjen gjallet den skarpe stemmen i natten, og Maria skvatt over hvor nær den lød. Blikket hennes ble trukket mot land, og nå så hun mennene tydelig. En gruppe på omtrent ett dusin bar sekker og esker fra skogbrynet og ned mot tre

lettbåter som lå halvveis trukket opp på land. Nå så hun også kjempen på nytt. Det var han som hadde brølt, og han stod bredbent og holdt øye med dem som bar. Holdningen hans var truende der han pekte ned mot vannkanten. Maria fulgte bevegelsen hans, og hun så at det ved en av båtene lå en ødelagt kasse. Det måtte ha vært den som forårsaket smellet hun hadde hørt tidligere. Hvis hun bare kunne lene seg litt frem og se hva den inneholdt ...

– Hvordan ligger vi an? En ny stemme avbrøt tankene hennes, og hun rykket til. Den andre mannen befant seg på stranden rett under henne! Vissheten fikk hjertet til å hamre hardt i brystet. Stillheten senket seg, før den ble brutt av lyden av hestehover mot rullesteinene. Hun skimtet en bevegelse i mørket under plataet, og strakte hals for å se bedre. En hvit hest med rytter ble synlig et kort øyeblikk, før hesten stanset i skyggen av et stort tre. Da dyret danset et skritt til siden, så Maria at det blinket i metall ved rytterens hofter. Et sverd, mest sannsynlig en sabel. Hun lente seg forsiktig bakover igjen, engstelig for å lage lyd. Selv i skyggens mørke så hun at han var kledd som en offiser av tvillingrikene. Var det lastingen av et orlogsskip hun var vitne til? Hun kastet et blikk ned mot mennene som bar, men det ga ingen mening. De var alle kledd i sivilt tøy.

– Bra, oberst. Hun kan seile herfra før daggry. Den kraftige mannen hadde kommet bort til rytteren, og ved siden av hesten så hun hvor unaturlig stor

han var. Den praktfulle fullblodshesten så ut som en ponni ved siden av ham.

– Hvordan er utstyret? Oberstens stemme var mørk, og Maria oppfanget et svakt dansk tonefall.

– Se selv. Den andre mannen løftet noe opp mot rytteren, og i et kort øyeblikk fanget månelysen inn gjenstanden. Maria kjente hvordan et kaldt gufs jaget gjennom kroppen, og hun grøsset. Hadde hun sett riktig? Igjen så hun ned mot den velte kassen, før hun forferdet trakk seg bakover. Kassene var fulle av våpen! Hun reiste seg raskt. Dette var for farlig, om hun ble oppdaget, kunne det få alvorligere følger enn at hennes nattlige rideturer ble avslørt! Hun snudde seg for å flykte, men en tørr gren heftet seg fast i armen hennes og knakk. Denne gangen var lyden høy og tydelig.

Nervøst snudde Maria seg, og frøs til. Rytteren hadde kommet ut av skyggen og stod vendt mot henne. Geværet var løftet, og det var ingen tvil om at han både hadde hørt og sett henne. Han var for langt unna til at hun kunne skjelve ansiktstrekene, som så vidt var synlige bak de oppslåtte jakkeslagene, men hun kunne se hvordan de sorte øynene glødet mot den lyse huden i ansiktet. Hun trodde ikke på trolldom, det var bare overtro for de uvitende, men om det fantes trollmenn, ville de ha sett ut som denne mannen. Et øyeblikk var det som om lemmene ikke lystret, hun hadde et desperat ønske om å komme seg unna, men føttene beveget seg ikke.

Deretter skjedde alt raskt. Hun gjenvant kontrollen over kroppen, og fikk kastet seg bakover, inn mot skogen. Den ujevne bakken var sort under føttenes hennes, men Maria tok ikke hensyn til det. Hun stormet fremover mens tårene veltet opp i øynene.

Nedstigningen var bratt, og flere ganger mistet hun fotfestet og skled flere meter. Fortvilet greide hun likevel å ta seg inn igjen. Snart flatet klippen ut, og hun kom seg inn i den tette skogen. Hun ynket seg et øyeblikk da hun ikke kunne huske hvor hun hadde bundet Stjernen, før hun brått erindret at den stod bundet i andre enden av en liten slette noen hundre meter unna. Hun hoppet over en veltet trestamme, og fortsatte å løpe mens hun lyttet etter lyder bak seg.

Maria løp til det smertet i brystet, og hun hikstet etter luft. Motvillig bremsset hun farten, og kjente hvordan lårene og det skadde kneet verket av anstrengelsen. Hun tørket tårene og trakk pusten dypt. Panikken som hadde jaget gjennom kroppen kort tid før, hadde minsket litt nå da hun hadde fått avstand mellom seg og stranden, og hun greide å samle tankene. Fortsatt hørte hun ingenting fra skogen omkring, kun sine egne skritt og sin egen pust, og hun tittet seg rundt mens hun gikk så raskt hun maktet. Som barn hadde hun hatt hundrevis av gjemmesteder i dette området, og hun trodde hun kunne finne dem igjen om det ble nødvendig, men det beste var om hun nådde frem til Stjernen. Den danske offise-

ren kjente nok ikke skogen like godt som henne, kom hun seg først opp på hesteryggen, kunne han ikke ta henne igjen. Da ville hun være trygg.

Skogen lysnet noe da hun forlot de tette trekro-
nene og kom inn i et område med småskog, som
omkranset den lille sletta hvor Stjernen befant seg.
Lettelsen over å være så nær tryggheten fikk henne
til å smile, og hun kjente opphisselsen boble i krop-
pen. Hun hadde klart det! Snart ville hun være til-
bake på godset, i trygghet for alle farer, og uten at
noen hadde oppdaget henne.

Hun følte seg naken da hun forlot trærnes beskyt-
tende skygger og det blålige månelysset traff henne.
Idet hun var i ferd med å løpe videre, løftet Maria
blikket og så fremfor seg.

Først trodde hun at hun så syner, så reiste hårene
seg i nakken. Hun hadde tatt feil, hun var ikke trygg.
Hun hadde gått rett i en felle.

KAPITTEL 2

Vinden hadde økt i styrke mens Maria løp, nå rusket den i tretoppene og etterlot et sus i de høyeste grantrærne. Men Maria hørte den ikke. Villkaprifolien som lå kveilet over råtne stubber og slynget seg rundt det nærmeste buskaset, hadde åpnet sine kronblader, og den søte duften overdøvet skogens øvrige lukter. Heller ikke blomsterduften kjente Maria. En møll danset i vinden foran henne, de grålige vingene skinte med et blålig omriss i månelysset, men Maria enset den ikke. Hun stod som frosset fast, og alle hennes sanser var rettet mot ett enkelt punkt på sletta, hvor en unaturlig stor mann stod truende og ventet på henne.

Maria så hvordan han knyttet nevene og rettet seg opp, han var enda større og kraftigere enn hun hadde forestilt seg, og hun visste at han var i stand til å slå henne i hjel med ett eneste slag om han kom nær nok. Sekundet som gikk før hun

greide å samle seg igjen syntes å vare en time, men brått våknet hun. Han måtte ikke få tak i henne! Han var så stor og tung at hun sikkert var raskere enn ham, hennes eneste mulighet var å løpe fra ham. Kroppen skalv da hun trakk pusten dypt inn, og hun forsøkte ikke å tenke på de mørbankede lårmusklene da hun samlet kreftene. Idet hun rykket til, parerte han bevegelsen hennes, og tok et langt skritt fremover. Maria nølte bare et øyeblikk, før hun kastet seg til siden og kom seg forbi ham.

Den fremmede strakte seg etter henne da hun passerte. Armene hans hadde større rekkevidde enn hun trodde, og hun rakk så vidt å dukke unna håndflaten som grep ut i luften over hodet hennes. Han bannet og virvlet rundt. Lynraskt skjøt armene hans ut på nytt, og Maria kunne kjenne vinddraget langs skulderen idet den ene hånda bommet med bare centimeter. Hun fikk opp farten idet hun hørte at kjempens tunge skritt smalt mot bakken bak henne. Han hadde lange ben, og nå nærmet han seg faretruende fort. Det var ennå noen meter igjen til hesten, og Maria tenkte at alt håp var ute. Da hun på nytt forsøkte å øke farten, var det knapt så musklene lystret, og panikken bølget gjennom kroppen. Hun måtte være raskere enn ham! Småskogen overtok der slett sluttet, og Maria snudde seg for å vurdere om hun rakk å hive seg på Stjernens rygg før han nådde henne igjen. I samme øyeblikk heftet den ene foten seg fast

i en rot, og Maria løftet armene for å beskytte seg, før hun stupte fremover og rullet et stykke bortover bakken.

Fjorårsløv klistret seg til ansiktet hennes, og hun fikk jord i munnen da hun traff skogbunnen. Det smertet på albuen og i nakken, men Maria enset det knapt. Hun kastet seg rundt for å reise seg, men stivnet. Mannen kom stadig nærmere. Pusten hans hveste etter den raske løpeturen.

– Død og helvete! Du er rask, din lille hare ... Han snerret mot henne, harket og spyttet.

Maria forsøkte desperat å reise seg samtidig som hun rygget. Brått smalt ryggen inn i en stor stein, og et halvkvalt skrik slapp ut da hun innså at hun ikke kom videre. Hun var fanget.

Kjempen tok et langt skritt fremover og lente seg over henne. Øynene virket små og plirende i det firskårne ansiktet, men Marias blikk ble trukket mot den brede halsen. Rett over strupehodet og hele veien rundt vistes et gammelt arr, som avslørte at han en gang måtte ha hatt bøddelens rep rundt nakken. Raskt senket hun blikket og forsøkte å gjemme ansiktet under skyggen fra luebremmen.

– Hva har du funnet? En dyp stemme fikk den kraftige mannen til å rette seg opp, og Maria så at han snudde seg mot lyden. Et stykke unna, bak en ugjennomtrengelig mur av busker og trær, kunne hun høre en hest som beveget seg. Maria forsøkte å se,

men skogen var for tett. Hun kunne så vidt skimte hestens hvite pels gjennom løvverket, men lyden av hovene kom ikke nærmere.

– En guttunge, oberst. Hva skal jeg gjøre med ham?

Han nølte, og Maria krympet seg. Hva ventet henne?

– En guttunge? Er du sikker? Hesten stod stille nå, hun hørte ikke lenger hovene mot bakken.

– Ja. Kjempen skakket på hodet, og Maria senket blikket enda mer for at han ikke skulle se henne for godt.

– La ham gå. Oberstens ord fikk Maria til å skjelve av lettelse. Kjempen skar en grimase, før han dultet bort i foten hennes.

– Kom deg hjem, og glem det du har sett! Og om du ytrer et ord om dette til noen ...! Den store mannen freste truende mot henne.

Maria nikket kraftig til svar. Hun ventet til han begynte å gå, før hun reiste seg og sprang de siste skrittene bort til Stjernen.

Hendene skalv så de ristet mens Maria kjempet for å få løs tømmene fra busken hesten var bundet til. Kroppen kjentes tung som stein da hun trakk seg opp på hesteryggen.

– Du må hjelpe meg, Stjernen. Hun hvisket lavt til hesten, som viftet med ørene til svar før den begynte å gå mot stien som ledet tilbake til Svaneberg gods.

Nattens ridetur hadde begynt som hennes andre nattlige rideturer. Etter flere dager på rad med kjedelige middagsselskaper hadde en voldsom rastløshet bygget seg opp i kroppen. Denne kvelden hadde familien deltatt i et selskap hos sognepresten. Som datter av en velstående godseier ble det forventet at hun konverserte høflig, at hun kunne underholde de øvrige gjestene, og at hun hadde et behagelig og vinnende vesen. Vanligvis spilte hun rollen perfekt en stund, før hun snek seg inn til faren i mennenes salong. Der kunne hun lytte til samtalene med de øvrige embetsmennene, og på den måten fikk hun informasjon om hva som skjedde i tvillingrikene og resten av verden. Spesielt likte hun å høre major Vesterøys tanker om Napoleons krigsstrategier, og historier fra den gang majoren selv var i hæren. Han fortalte levende og engasjert. Det var den eneste delen av selskapslivet hun satte pris på, men denne kvelden hadde hun ikke fått lov. Moren hadde stanset henne og ført henne med seg tilbake til kvinnenenes salong.

– De snakker om Napoleonskrigen, Maria. Det skal ikke du behøve å bry deg med. Dessuten er du for stor til å henge rundt din far, din plass er blant kvinnene og barna. Det tar seg ikke ut at du trenger deg på. Morens ord hadde forarget Maria grenseløst, men det nyttet lite å protestere. I stedet for å få nyheter fra verden måtte hun derfor utholde en hel kveld i kvinnenenes salong hvor de leste på et latterlig skuespill.

Da de kom tilbake til godset noen timer senere, hadde hun hatt et veldig behov for å få ut den oppsamlede frustrasjonen, og hun hadde kastet seg på hesteryggen etter at hun var sikker på at foreldrene hadde gått til ro for kvelden.

For ikke å bli gjenkjent om hun skulle støte på noen hadde hun som vanlig samlet det lange, gyllenblonde håret i en stor lue med brem. Uten det lange håret hengende ned rundt det smale ansiktet var det ikke så lett å se om hun var en ung kvinne eller en halv voksen gutt. I tillegg hadde hun dekket sine kvinnelige former under en mørk linskjorte og arbeidsbukse som hun hadde overtatt etter sin gode venn Mathias Grøne. Klærne passet dårlig, men hun hadde rullet opp ermene på skjorten og strammet et tau hardt rundt livet. Om hun møtte noen, ville de tro at hun var en dreng som hadde tyvlånt godsherrens hest for en tur i skogen.

Maria pleide å nyte disse sene rideturene; stillheten i den mørke skogen og kraftanstrengelsen gjorde at rastløshet forlot kroppen og gjorde henne roligere. Aldri før hadde hun møtt mennesker, bare skogens dyr. Men i natt ... Hun hadde blitt opprømt da hun kom ridende ned mot stranden og hørte lyder og stemmer i mørket. Fristelsen hadde blitt for stor, og hun måtte bare se hva som var på gang. Men så hadde hun blitt oppdaget! Hun svelget og klappet Stjernen på halsen. Svetten fra hestekroppen fikk så-

rene i håndflatene til å svi, og hun løftet hendene opp mot ansiktet på nytt. De var brune av fuktig jord. Stedet der tornen hadde sittet fast, var dyprødt, ellers var sårene overfladiske. Kneet så heldigvis ut til å være i orden, selv om hun kunne kjenne at huden var sår da hun bøyde benet frem og tilbake. Hun skar en grimase, og kjente at hun også var sår på haken. Hun løftet hånden og børstet vekk litt jord. Deretter plukket hun bort restene av råttent løv fra armene. Fortsatt lå spenningen i kroppen, og til tross for den svake frykten som ennå hang litt igjen, smilte hun nå. Følelsen av å være levende var mektig, nesten berusende, og hun trakk natteluften dypt inn i lungene og lukket øynene. I samme øyeblikk så hun for seg den fremmede offiseren; han minnet om en trollmann i månelysset. Igjen blusset følelsen av spenning opp i kroppen. Hvem var han? Selv om jakkeslagene og mørket hadde skjult mesteparten av ansiktet, var hun sikker på at hun aldri hadde sett ham før. Hun ville ha husket stemmen med den danske intonasjonen. Hadde faren nevnt at en fremmed offiser skulle oppholde seg i Tenviken? Det var lite som skjedde i grevskapet uten at hennes far ble informert, og at et skip ble lastet med våpen fra en strand tilhørende godset, måtte han da ha kjennskap til? Hun forsøkte å huske tilbake til samtalene hun hadde hatt med faren i det siste, men slo det fra seg. Det skjedde så lite i Tenviken at hun ville ha husket det godt. Faren kunne ikke kjenne til verken offiseren eller ski-

pet. Det gjorde den ukjente mannen og skipet enda mer mystisk.

Hun smilte da hun husket hvor vakker fullriggeren hadde vært ute på det blikkstilte havet, men ble alvorlig igjen idet hun tenkte på hvilken last som ble brakt om bord. Ble skipet klargjort til forsvar mot krigsherrene i Europa? Frykten for at Napoleonskrigene skulle bre seg nordover hadde preget mange av samtalene hun hadde overhørt denne sommeren, men ennå var det ingenting som tydet på at kronprinsregenten ville velge side og føre rikene inn i konflikten. Ved siden av faren var major Vesterøy den med størst innsikt i krigen, men verken faren eller majoren hadde gitt uttrykk for at de fryktet krig på norsk jord. Likevel ble det nå lastet et skip med våpen i en bukt i Christianiafjorden, et skip av en slik størrelse at det neppe var et av kongens orlogsskip, og en ukjent dansk offiser var ansvarlig. Hun sukket. Det var frustrerende at hun til tross for sine vågale handlinger ikke hadde fått svar på spørsmålene sine! En kjølig vind strøk over ansiktet og ned under skjorten, og hun grøsset. I et forsøk på å skjerme nakken og halsen mot vinden tok hun av seg luen så det lange håret danset nedover ryggen. Det lunet noe, men ikke tilstrekkelig. Hun måtte komme seg i hus, og glemme både vakre seilskip og mystiske offiserer.

Igjen så hun for seg mannens sorte blikk, og hun kjente seg merkelig oppspilt. Hun hadde aldri følt slik spenning på kroppen, og hun lo lavt.

– Du orker litt til, gjør du ikke? hvisket hun til hesten, som viftet med ørene til svar før den slo om rytmen og langet ut i galopp i takt med det bestemte trykket fra Marias hæl og legger.

Hesten pustet tungt under Maria da de nærmet seg godset. Så snart de forlot den lille skogsstien og kom ut på hovedveien mot Tenviken, slo den over i trav og deretter rask gange. Maria lot den gjøre som den lystet, hun var lettet og lente seg frem og klappet hesten mykt på halsen mens hun hvisket noen beroligende ord. Snart tok hun av fra hovedveien og red ned gjennom bjørkealleen som førte opp til Svaneberg gods. Da hun red av alleen og ned mot stallen, smilte hun og kastet fornøyd på håret så det danset rundt ansiktet hennes. Det hadde vært en fin tur.

En uventet lyd fikk henne til å vende blikket bakover, og smilet forsvant. Fra alleen kom en hest i full galopp. Idet rytteren oppdaget henne, ble den hvite hesten holdt kraftig tilbake. Den løftet forbena og danset rundt seg selv mens den kastet urolig på nakken. Snart smalt forbena i bakken så støvet virvlet opp, og rytterens glødende, sorte øyne møtte Marias.

KAPITTEL 3

De lange skyggene fra alleen hvilte over den fremmede rytteren, og selv om avstanden mellom dem var mindre nå enn den hadde vært da Maria stod på klippen, var det umulig å skjelne trekkene hans i mørket.

Likevel kjente hun at det krevende blikket hans merket seg hver bevegelse hun gjorde. Hun torde knapt å puste, og bare ventet på at han skulle heve geværet mot henne. En lang stund var det som om alt stod stille, før han kastet hesten rundt og forsvant tilbake under de tykke bjørkestammene.

Hjertet banket hardt i brystet på Maria mens hun stirret etter ham. Kroppen kjentes vekselvis varm og kald, og hun pustet tungt og anstrengt idet lyden av hestens galopp forsvant gradvis og etterlot en øredøvende stillhet.

Han hadde fulgt etter henne! Og nå visste han hvor hun bodde. Hjertet hamret hardt i brystet hennes,

men så roet hun seg ned igjen. Han hadde ikke virket truende. Kanskje han bare ville forsikre seg om at hun virkelig var en dreng med tyvlånt hest? I så fall hadde han fått seg en overraskelse. Hun lo tørt. Brått følte hun seg årvåken. Det ville ikke være mulig å få sove nå, hun var altfor oppspilt. Hun vendte blikket mot øst, hvor himmelen var i ferd med å lysne. Snart ville en rødlig varme strekke seg oppover og fortrenge natten. Det var i ferd med å bli dag.

– Kom igjen, Stjernen, vi skal ri en tur til. Det sitter i kroppen da hesten snudde og hun fulgte etter den mystiske rytteren.

Maria lot Stjernen skritte gjennom alleen, og da hun kom ut på hovedveien, holdt hun hesten igjen og kastet et langt blick nedover veien mot Tønsberg. Men den lå tom og grå i morgenlyset, ikke engang støvet etter hestehovene var synlig lenger. En stund nølte hun, men da solstrålene nådde tretoppene på åsen foran henne, vendte hun Stjernen i motsatt retning, mot Tenviken. Mens hun red, vek forventningen og nysgjerrigheten plassen for usikkerhet.

Hvorfor hadde han fulgt etter henne? Hun trakk pusten og kjente en lett uro murre i magen. Hva om han kom tilbake? Kanskje med mennene sine? Hun grøsset, før hun ristet på hodet. Nei, det var ingen grunn til å være redd. Han var en høytstående militær, en mann som skulle beskytte borgerne i krig, slik som faren og major Vesterøy. Likevel var det noe ved det mystiske skipet som bekymret henne. Det var

ingen grunn til å laste et skip om natten, med mindre det var meningen at det skulle være en hemmelighet. Og nå kjente hun til den ...

– Han er ikke farlig, er han vel? Hun hvisket til Stjernen og så rytteren for seg igjen. Han hadde latt henne gå i skogen fordi han trodde hun var en dreng. Men nå visste han trolig at hun var datter av en gods-eier? Kanskje han ønsket å vite hvor hun bodde, slik at han kunne holde øye med henne, hindre henne i å fortelle videre hva hun hadde sett. Hun husket trus-selen fra kjempen, og hårene reiste seg på armene. Det var best hun var forsiktig.

Stjernen prustet og ristet på den lange halsen. Den var sliten og trett, og da Maria ble oppmerksom på det, kjente hun seg skamfull. Hesten hadde tatt seg helt ut denne natten, og ennå ga hun den ikke mulighet til å hvile. Igjen bøyd hun seg frem og strøk hesten varsomt på halsen.

– Jeg må snakke med Karen, skjønner du. Men jeg skal be Stefan ta seg spesielt godt av deg når vi kommer tilbake til Svaneberg. Hesten rykket litt på hodet og prustet godlynt til svar. Det hvite bleset i pannen ble synlig når den lyse luggen delte seg, og Maria husket hvordan det stjerneformede bleset var det første hun hadde lagt merke til da faren forærte henne hesten på attenårsdagen året før. Et stikk av dårlig samvittighet rammet henne. Faren ville bli bekymret om han oppdaget at hun ikke var hjemme. Et øyeblikk så hun ham for seg og ble varm om hjertet. Han

var snill, faren, og fortjente ikke at hun var ulydig. Hun sukket og løftet blikket. De rundet en sving, og Maria kjente solens varmende stråler mot ansiktet. Som alltid forsvant de mørke tankene i lyset, og hun lot bekymringene fare. Hun hadde kommet ut av en lund med trær, og foran henne strakte farens kornåkre seg så langt øyet kunne se. Badet i morgensolen så det ut som jordene var dekket av gull.

Bondegården der Karen bodde, lå midt mellom godset og Tenviken, et stykke inn fra hovedveien. Innen Maria kom frem, hadde solen rukket å favne alt rundt henne, og det var liv på tunet. Sauene brekte da hun nærmet seg jorden som omkranset gårdsbygningene, og noen yre lam løp henne i møte. En stalldreng kom ut og tok imot Stjernen. Om han fant det underlig at godseierens datter red i mannfolkkjør, viste han det ikke.

– Tidlig ute i dag, frøken Liene?

– Ja. Hun hoppet ned fra hesteryggen og ga drengen tømmene. – Men jeg blir ikke lenge. Hvis du har litt vann å avse til hesten, er jeg takknemlig for det. Hun smilte til drengen, og han nikket og klappet hesten over nakken med lange tak.

– Er Karen i fjøset?

– Hun er i gang med melkingen. Drengen leide med seg Stjernen, og Maria småløp over tunet og smatt inn fjøsdøren.

Det duftet av høy og flis, og Maria trakk inn luk-

tene. Hun ønsket å være i fjøset hos Karen, det frembrakte en følelse av tilhørighet. De to venninnene hadde tilbrakt mange timer sammen her inne, mange hemmeligheter og betroelser var delt. Hun strøk det slitte treverket i døråpningen før hun gikk videre inn.

– Karen? Hun gikk nedover fjøsgangen og kikket inn i båsene.

– Er du våken allerede? Jeg trodde du var i selskap i går? Karens nesten hvite fletter dukket opp bak ei ku, og Maria gikk nærmere til hun så hele venninnen der hun satt og melket.

– Ja, men jeg fikk ikke sove. Hun ville fortelle alt, men visste ikke hvordan hun skulle begynne.

– Hva har skjedd? Har moren din funnet en ny frier til deg? Karens øyenbryn rynket seg bekymret.

– Nei, ikke noe sånt, heldigvis. Maria grøsset ved minnene som våknet av spørsmålet, men hun skjød dem raskt bort. – Noe annet, noe spennende.

Karen stanset melkingen og kikket opp. De bleke kinnene hadde røde roser, og de lyseblå øynene så nysgjerrig på henne.

– Som du ser ut! Hun reiste seg og kom bort til Maria. – Du er full av jord og oppskrapet, og ... Karens ansikt skar en bekymret grimase, og Maria lo. Hun følte seg merkelig lett i hodet.

– Jeg har det fint.

Karen så på henne som om hun ikke trodde hva hun hørte.

– Ta deg ei bøtte og en krakk og melk Lina for meg.

Så kan vi prate mens vi gjør noe nyttig. Karen gikk tilbake til melkespannet, og Maria fant ivrig frem det hun trengte. Deretter vasket hun seg på hendene og gikk inn i Linas bås. Kua stod og ventet, hodet hang lavt, og de vakre øynene var halvveis lukket. Maria satte bøtta på plass og sank ned på krakken. Spennene var varme, og snart sprutet melken. Hun lente pannen inn mot kuas myke buk og kjente hvordan spenningen i kroppen sakte slapp taket.

– Siden du har buksene til Mathias på deg, antar jeg at du har vært ute i natt? Karens stemme brøt inn i Marias tanker. Kun Marias søster, Amanda, barndomsvennen Mathias og Karen kjente til de hemmelige rideturene hennes.

– Ja. Maria fortsatte melkingen, men hun hørte at Karen hadde stanset.

– Fortell!

Maria nølte, hun husket fortsatt kjempens formaning.

– Først må du love ikke å si det videre til noen. Hun var streng i stemmen, og hørte at Karen lo lavt.

– Jeg lover, det blir mellom oss. Karens ord var nok for Maria, hun visste at venninnen aldri ville bryte et løfte, og snart ble hun på nytt fylt av spenning etter opplevelsen.

– Å, det var en fantastisk vakker natt med fullmåne og stjerner. Alt var dekket av et blått lys, og jeg kunne nesten se både tusser og troll ... Hun lukket øynene et øyeblikk og så det for seg. Duggen som

glitret på trærnes blader, vinden som brakte med seg den salte duften av hav, og den mystiske rytteren ...

– Det finnes ikke tusser og troll, Maria. Hva skjedde? Karens utålmodige stemme gjorde det klart at venninnen ikke lot seg forføre av drømmer, og Maria samlet seg igjen.

– Jeg bestemte meg for å dra til bukten der Mathias lærte oss å svømme da vi var små. Du husker den?

– Hvordan kan jeg glemme den? Jeg var livredd mesteparten av tiden, men du og Mathias svømte som om dere begge var født i havet. I hvert fall frem til moren din oppdaget det og forbød deg å dra til bukten mer. Karen lo lavt, og Maria smilte skjevt.

– Ja, jeg vet ikke hva som var verst, at jeg kunne ha druknet, eller at jeg svømte i bare serken sammen med kuskens sønn. Maria sukket, og husket oppstandelsen på godset. Det hadde vært en svært varm sommer, og hun var bare åtte år gammel. Heldigvis hadde faren tatt henne i forsvar og roet ned moren.

– Hva skjedde i natt, Maria? Karen brøt inn i tankene hennes igjen, og Maria rettet seg opp på krakken.

– Jeg hadde lyst til å se bukten, det er så fint å ligge på klippen og se opp på stjernene. Men det var noen der. Allerede da jeg red ned mot stranden, hørte jeg lyder. Så jeg bandt fast Stjernen og snek meg opp på klippen. Det lå et skip i bukten med Dannebrog i toppen av hovedmasten, og en gruppe menn var opptatt med å frakte våpen om bord i skipet.

– Våpen?

– Gevær. En kasse hadde veltet, og den var fullastet.

– Å, kjære ...

– Det gikk fint en stund, men så oppdaget de meg. Maria holdt igjen, og på nytt hørte hun at venninnens melking opphørte.

– Oppdaget de deg? Å, Maria, du må være forsiktig!

– Jeg var forsiktig! I hvert fall trodde jeg at jeg var det. Hun sukket. – Jeg ble forfulgt av en stor kar, men en offiser ville ikke la ham skade meg. Hun stanset melkingen, hun også, og så rytteren for seg på ny. Selv om han hadde vært skremmende, våknet noe inne i henne, en pulserende varme som raste opp i kinnene og gjorde henne varm. Hun ristet på hodet.

– Hvilken offiser?

– Jeg vet ikke hvem han var, men han talte med et svakt dansk tonefall. Han lot meg gå, men da jeg kom tilbake til godset, hadde han fulgt etter.

– Å! Hva gjorde han? Karen hadde reist seg, og stod i åpningen inn til båsen. Maria så lenge på henne.

– Han gjorde ingenting. En stund så han på meg, før han vendte hesten om og forsvant. Maria kjente en svak skuffelse, men svelget den unna. Hvorfor skulle hun ønske å se ham igjen? Han drev med noe ingen andre skulle vite om, og omga seg dessuten med

skumle kjeltringer. Likevel ønsket hun at han hadde talt til henne, latt henne få se ansiktet sitt.

– Hva om han er farlig? Jeg har hørt rykter om sjørøverne som opererer nedover i Europa med franske kaperbrev. De skal være grusomme og nådeløse, og da kan livet ditt være i fare!

– Hvorfor skulle han ha et slikt brev? Han var ikke engang sjøoffiser, og dansk, ikke fransk. Marias tanker gikk i stå, hun kjente mangelen på søvn brenne bak øyenlokkene. Karens ord var skremmende, og Maria lot hendene synke ned i fanget mens tankene kvernet. En blodtørstig sjørøver? Nei, denne gangen var det Karen som lot drømmene ta over. Igjen lente hun pannen inntil dyrets buk. Men tenk om Karen hadde rett? Nei, hun ristet oppgitt på hodet over sine egne tanker. Han var en embetsmann i kongens klær, ingen sjørøver! Igjen løftet hun hendene og fortsatte melkingen.

Til tross for den vage uroen Karens ord hadde skapt i henne, sovnet Maria nesten av den monotone melkingen. Varmen fra kuene, og de myke lydene av klovene som beveget seg da de endret stilling, fordrev tankene og gjorde hodet ullent. Spenningen som hadde fylt kroppen hennes for kort tid siden, var for lengst borte. Nå lengtet hun bare hjem til sengen.

– Jeg har bedt drengen hente Stjernen. Du må komme deg hjem og under dyna. Karen tok imot den siste melkebøtta, og Maria lot armene henge tungt

ned langs siden. Det kjentes som de var fylt med gråstein.

– Du husker at vi skal til Tenviken om to dager? Maria gjespet.

– Selvsagt. Det blir min første fridag på lenge. Heldig for meg at din søster insisterer på å bære vaniljegul kjole på bryllupsdagen! Karen smilte fornøyd, og Maria lo. Gulhvite kjoler var den nyeste moten, og Karen skulle hjelpe til med innkjøp av bånd og smykker som passet.

Karen skjøv opp fjøsdøren og myste mot det skarpe sollyset. – Jeg har hørt noen rykter, sa hun og smilte skjevt.

Maria så undrende på henne. Karen var ikke vanligvis den som sladret om andre.

– Om den nye presten, Karl Lattmann. Karens blick ble levende, og Maria kjente seg brått våken.

– Hva har du hørt?

– Linda har fortalt meg at prestegården alt er gjort i stand til ham. Kanskje han har kommet allerede? Karens stemme var ivrig, og Maria kjente et uventet sug i magen.

Karens stemor, Linda, og sogneprestens hustru var gode venner, hvilket betydde at det kunne være noe i ryktene.

– Han skulle ikke komme før etter olsok, det er fremdeles en uke til. Maria så at Karens blick var drømmende, og hun undret seg. Venninnen var to år eldre, og i likhet med Maria hadde hun ingen friere.

I motsetning til Maria var Karen derimot klar til å gifte seg.

– Kanskje du finner en ektemann på prestegården i sommer? Maria svingte seg trett opp på Stjernen.

– Jeg er ikke bra nok for en prest, dessuten vil jeg giftes med en gårdbruker og få min egen gård, nå da Elver har bestemt seg for å overta farsgården likevel.

Maria hørte den lille fortvilelsen i venninnens stemme, og det knøt seg i magen. Karens eldre bror, Elver, hadde tidligere aldri vist noen interesse for gården.

– Det er hans fødselsrett, Karen, men jeg forstår at du er bitter.

– Du har rett. Men jeg er ikke bitter, bare trist. Hva skal jeg gjøre om ikke jeg kan stille dyra, eller skape noe av det vi høster?

– Bli prestekone? Maria forsøkte å spøke og så et svakt smil i venninnens ansikt.

– Ri hjem og få deg litt søvn, det er bare tullprat på deg. Karens øyne glitret av morskap, og Maria smilte trett tilbake.

– Det kommer til å gå deg vel, Karen, det er jeg overbevist om. Maria så tårene velle opp i venninnens øyne.

– Jeg vil bare bo på gård, Maria. Karen smilte anstrengt og så i bakken, før hun svelget og kikket opp igjen. – Kanskje jeg finner meg en gårdbruker når vi reiser til Tenviken! Hun blunket, og Maria smilte trøstende tilbake.

– Vi får lete etter en grisebonde, så kan vi gå etter lukten, ropte Maria, hun hørte Karens latter da hun red ut av tunet og tok fatt på hjemveien.

Det sved i Marias øyne på veien tilbake til godset. Sola hadde klatret et stykke opp på himmelen, og om hun var uheldig, hadde moren allerede begynt å irritere seg over at datteren ikke hadde stått opp. Hestens skritt lød dumpe mot underlaget, og hun så at Stjernen hang med hodet.

– Snart hjemme nå, gutten min. Hun rufset den i manen, og hesten satte opp farten, som om den hadde forstått ordene hennes. Stjernens duvende gange var søvndyssende, og Maria kjente at øyenlokkene gled ned samme hvor mye hun kjempet imot. Hun gjespet flere ganger på rad, og øynene ble fylt av tårer. Akkurat nå syntes nattens spennende eventyr å være langt borte, kroppen følte som en melsekk.

Hun måtte ha duppet av, før brått kom hun til seg selv av at Stjernen humret. Hun glippet med øynene, og så at de var på vei ut av alleen og inn i den private hagen på sørsiden av stallen. Hestens skritt var energiske, den forstod at hvile og mat var i vente, og Maria lot den lange ut det den orket. Da hun red inn på baksiden av stallbygningen, så hun til sin lettelse at det ikke var noen å se. Det var ingen som kunne sladre til hennes mor.

Hun hoppet ned av Stjernen, og kjente at lårene

dirret av utmattelse da hun leide den med seg inn i stallen. På båsen tok hun av Stjernen salen og grimen. Deretter fylte hun opp med høy, havre og vann, og gikk i gang med striglingen. Da hun avsluttet stellet med å rense hovene, merket hun at det svimlet for henne. Hun lente seg mot hestekroppen et øyeblikk for å få tilbake balansen, før hun rettet seg opp. Stjernen hadde drukket seg utørst, nå hang den tungt med hodet. Maria kysset den mykt på bleset og klødde den på brystet. Hesten humret lett, og glippet med øynene til svar.

– Sov godt, du, gutten min. Det skal jeg også snart gjøre. Men først ... Hun gjespet igjen, før hun gikk bakover i båsen. Under seletøy og sal stod en liten kiste gjemt, og hun åpnet den forsiktig. Der lå den, kjolen som var pent brettet sammen, akkurat slik hun hadde lagt den kvelden før. Hun lyttet et øyeblikk, men hørte ingenting annet enn hestenes bevegelser. Burde ikke arbeiderne vært her nå? Hun undret seg et øyeblikk, før hun raskt trakk av seg klærne og dro kjolen over hodet. Den føltes kald mot huden, og hun slo armene i floke rundt kroppen. Nå da hun var kvitt buksene, følte hun seg tryggere. Om hun nå bare kunne få stelt seg litt før hun møtte moren ... Hun samlet det tykke håret i en lang flette før hun gikk ut.

Idet hun gikk ut, hørte hun lyder fra høyloftet.

– Stefan? Hun ropte nølende. En stund ventet hun og lyttet, men det kom ingen svar.

– Iver? Hun gikk forsiktig nærmere. Mørket på loftet fristet ikke, men hun løftet skjørtet og trådte inn. Høyballene stod stablet langs veggene, og løst høy dekket gulvet midt i rommet. Det duftet søtt, men også friskt. Hun lot blikket sveipe over rommet og merket at hun var engstelig. Hva var det hun fryktet? At kjempen gjemte seg der? Hun fnøs av seg selv. Nei, nå måtte hun ta seg sammen. Foreldrene ventet henne til frokost, hun kunne ikke kaste bort tid på skrømt. Idet hun snudde seg for å gå, hoppet en mørk skygge frem fra en høyball.

Maria skvatt, og rygget et skritt mens hun sperret opp øynene. Så satte hun i å le.

– Er det bare deg, pus? Du skremte meg. Hun satte seg på huk og lokket til seg katten. Den smøg seg kjærlent mot leggene hennes og malte tilfreds. En stund roet hun seg med å stryke den glatte pelsen.

– Nei, nå må jeg komme meg i hus. Jeg er så fryktelig trett, forstår du. Har Stefan gitt deg noe å spise i dag, da? Hun visste at kusken stakk til kattene rester fra kjøkkenet, selv om de hadde mer enn nok mat å ta av, det siste året virket det som om musene hadde ynglet i tusentall. I samme øyeblikk spisset katten ører og stanset malingen. Maria så hvordan den vendte værhårene forover, og at musklene spente seg fra nakken og helt ned mot halen. Kort tid etter satte den i vei innover på høyloftet. Maria så høyrestene som føk i været da katten tok byttet sitt og ynket seg. Et museliv var nå også et liv. Men katten kunne

ikke styre sine instinkter, den gjorde det den skulle. Godsets jeger, med presise våpen, like effektive som et ladd gevær. Hun tvang tankene bort, og gikk raskt mot døren.

Sollyset var skarpt da hun gikk ut av stallen, men det plaget henne bare et øyeblikk. Selve godset lå i enden av gårdsplassen, med to lange sidebygninger på hver side. Hun måtte passere den ene sidebygningen som inneholdt tjenerfløyen og kjøkkenet for å komme opp til inngangsdøren, og plassen lå i skygge for solen. Hun slo armene i kryss over brystet for å beskytte seg mot den kjølige luften og kjente at hun var ør av mangel på søvn. Likevel merket hun seg en unaturlig stillhet. Ikke et vindkast, ikke en fugl, ingen lyder fra godset eller bygningene rundt, som om en trollmann hadde forhekset hele stedet ... Hun ristet på hodet av sine egne tanker, før hun satte opp farten og småløp bort til kjøkkendøren. Det var lettere å snike seg inn her enn gjennom hoveddøren, og om hun var uheldig og møtte moren, kunne hun late som om hun hadde hatt et ærend på kjøkkenet, og at det var årsaken til at hun ikke var på sitt eget værelse eller i godsets salonger.

Døren knirket da hun åpnet den, og hun smatt raskt innenfor og lukket den bak seg. Om hun nå bare kunne snike seg usett ut i hallen og opp trappen til soveværelset! Hun småløp gjennom kjøkkenet, og skjøv døren til hallen varsomt opp. Heldigvis laget den ingen lyd, og etter å ha forvisset seg om hallen var

tom for mennesker, fortsatte hun over flisene og opp trappen. Gangen i andre etasje lå tom, og hun smilte fornøyd da hun åpnet døren til sitt eget soveværelse og smatt innenfor. Hun hadde greid det!

– Maria! Stemmen var skarp og kom fra den dype stolen ved vinduet, og hun rykket til og løftet blikket. En person reiste seg og kom mot henne med raske skritt. Ansiktet lå i skygge fra sollyset som kom inn av vinduet, men bevegelsene avslørte at kvinnen var opprørt.

Maria stålsatte seg. Igjen hadde hun gledet seg for tidlig.

KAPITTEL 4

– Hvor har du vært?! Amandas stemme lød engstelig, og Maria så at hun kjempet for å holde seg rolig. Selv om hun var lettet over at det var Amanda og ikke moren som ventet på henne, ble hun bekymret over å se søsteren så opprørt.

– Si hvor du har vært! Amandas stemme brast.

– Ikke gråt, Amanda, alt er bra med meg. Skamrødmen brant i kinnene. – Jeg er lei for det, jeg mente ikke å gjøre deg engstelig. Har mor og far lett etter meg? Hun holdt pusten mens hun ventet på svar, og ble lettet da Amanda ristet på hodet.

– Bare jeg. Vi har fått invitasjon til fogd Holmegrens årlige hageselskap, og jeg ville fortelle deg om mors planer om å skaffe nye kjoler til oss i den anledning. Jeg så at du red ut i går kveld, men trodde at du var tilbake for lenge siden. Da du ikke var her, ble jeg så redd! Amanda bet seg i underleppen, og Maria kjente varmen skyte opp i kinnene på

nytt. Amanda hadde vært redd, og det var hennes skyld.

– Tilgi meg, Amanda, men det skjedde noe spennende, og jeg glemte tiden. Hun satte seg på sengekanten.

– Hva var det som skjedde? Amanda satte seg ved siden av henne, nå hvisket hun så lavt at Maria nesten måtte le. Men søsterens skrekkslagne uttrykk fikk Maria til å svelge latteren. Amanda var sart, og engstet seg altfor mye. Det hadde hendt flere ganger den siste tiden at hun ble liggende med nerver etter en anstrengende opplevelse. Hun kunne ikke bekymre Amanda unødig.

– Jeg oppdaget at noen av sauene til Karen hadde kommet seg ut gjennom et hull i gjerdet, men vi fikk samlet dem igjen. Det var ... mer spennende enn det høres ut nå i ettertid. Maria likte ikke å lyve for Amanda, men ville ikke at søsteren skulle få flere bekymringer. Amanda trakk pusten dypt, før hun reiste seg og glattet ut skjørtet.

– Jeg skulle ønske Mathias aldri hadde lært deg å ri som en mann. Amandas blick var sorgtungt, og Maria krympet seg.

– Jeg lover å være forsiktig, ikke vær redd for min skyld. Hun smilte i håp om at Amandas engstelse skulle gi seg. Omsider så hun at det virket, og søsteren senket skuldrene.

– Mor og far venter oss til frokost. Amanda hastet ut og stengte døren bak seg. Maria sank tungt tilbake

på sengen og kjente at søvnen sved bak øyenlokkene. I stedet for å gi etter for kroppens behov tvang hun seg opp. Det ville ikke bli noe søvn denne dagen, hun kunne ikke risikere at det ble stilt spørsmål om rideturen hennes. Med tunge skritt gikk hun bort til vaskevannsfatet og begynte å vaske bort jordflekkene etter nattens opplevelse.

Både moren og faren ventet sammen med Amanda i spiserommet. Faren smilte da Maria kom inn, mens morens øyne rommet en lett bebreidelse. Amanda så derimot ut til å være fullstendig upåvirket av Marias ankomst nå da hun visste at søsteren var i god behold, sannsynligvis drømte hun om det kommende bryllupet.

– Så der er du! Sen som vanlig, men like hjertelig velkommen likevel. Faren blunket til henne, og hun smilte forsiktig til ham.

– Synes du virkelig ikke hun bør få tilsnakk, Eilif? Det er mangel på dannelse å komme for sent til et måltid. Moren så irritert på sin ektefelle, men han trakk på skuldrene.

– Å komme for sent til en frokost med familien er neppe noe å ta på vei for, Margrethe. Han smilte lurt til sin hustru, som fnøs og vendte seg mot Maria.

– Jeg vet ikke hvordan det skal gå med deg, som ikke kan holde tiden til morgenmat engang. Moren ristet oppgitt på hodet mens de alle satte seg til

bords. – Hadde du enda vært litt mer lik din søster ... Moren så på Amanda, som fortsatt satt i andre tanker.

– Jeg tror det holder med én drømmer i familien. Maria ble avbrutt av faren, som kom med en tørr latter.

– Jeg kjenner ingen som drømmer mer enn deg, Maria, og når du også får noen kjær, blir du helt sikkert mye verre enn din søster. Han smilte lattermildt mot henne, og Maria rødmet.

– Men jeg kommer aldri til å bli kjær i noen, det finnes ingen kandidater nå da Amanda har gjort den eneste passable til sin. Hun var ivrig etter å få oppmerksomheten over på Amanda, og tittet bort på søsteren. Amanda merket blikket hennes, og rettet seg raskt opp.

– Han er ikke min ennå, men snart. Jeg håper alt er i orden før bryllupet, mor? Amanda så spørrende på moren, som smilte fornøyd tilbake.

Amandas tilkommende ektefelle, John Edelberg, var sønn av en velhavende handelsmann og hadde arvet sin fars formue et par år tidligere.

– Men det finnes da andre som kan passe for deg? Amanda hadde vendt seg mot Maria, som krympet seg, ettersom plagsomme minner dukket opp i hodet hennes.

– Jeg er fortsatt for ung til å giftes, er ikke det ... Hun forsøkte å vende seg mot faren for å få støtte mens hun lette etter et bedre samtaleemne, et som

ikke involverte mulige ekteskapskandidater, da moren avbrøt henne.

– Selvsagt finnes det andre! Jeg har undersøkt litt, og ...

– Undersøkt? Nå var det Marias tur til å avbryte.
– Har du undersøkt på mine vegne? Hun kjente frykten stige. Lenge hadde hun vært redd for at moren på nytt ville begynne å planlegge giftermål på hennes vegne, nå kjente hun hvordan fortvilelsen bredte seg i kroppen.

– Diskret, selvsagt, vi er ikke desperate! Moren fnøs og fortsatte: – Det er fryktelig synd at Wedel av Jarlsberg allerede har inngått ekteskap. Som kommende greve ville han vært en passende ektefelle for deg, og hadde din far invitert ham hit så snart han returnerte fra København, kunne du ha sjarmert ham før frøken Anker rakk å få klørne i ham. Hun sendte sin mann et bebreidende blikk. Han nøyde seg med å smile før han igjen konsentrerte seg om maten. Moren sukket, før hun fortsatte: – Fru Taulors nevø har nylig blitt enkemann. Han er riktignok en litt forunderlig person, men han er velhavende og har en viss anseelse som følge av sin rang. Det kan være et fornuftig parti for deg. Hun så granskende på Maria, som så lamslått tilbake på moren. Dette var verre enn hun hadde fryktet, moren hadde begynt å legge konkrete planer, og det var tydelig at hun mente alvor denne gangen. Før hun rakk å protestere, fortsatte moren: – Dessuten forteller din far

at godsherre Philip Landegaard har kommet hit til Jarlsberg grevskap i forretninger. Hans hustru døde i barselseng for snart syv år siden. Og av det jeg har hørt, ønsker han å finne en ny mor til sin unge datter. Jeg vil tro at du kan være et svært så passende valg for ham. Din posisjon bør gjøre deg aktuell for en mann i hans stilling. Moren så på Maria med et øyenbryn hevet, avventende.

Maria stønnet. Hun hadde aldri møtt godsherren, men hans navn hadde blitt nevnt med ujevne mellomrom under samtalene i mennenes salonger. Nå husket hun kommentarene hun hadde snappet opp, og selv om hun også husket at faren alltid hadde forsvart godsherren, hadde hun dannet seg et bilde av en noe hensynsløs og arrogant mann godt over sin første ungdom. Tanken på at moren anså denne mannen som en passende ektefelle, sendte gysninger nedover ryggraden hennes.

– Han er mye eldre enn meg, mor, dessuten foretrekker han et liv fjernt fra all sosial omgang. Ryktene sier også at han mangler dannelse, at han har tvilsomme forbindelser, og ...

Hun ble avbrutt av moren. – Godsherre Landegaard er en av de høyest ansette embetsmenn i riket! Han er omgangsvenn med både kronprinsregenten og prins Christian August, og har betydelig rikdom etter sine avdøde foreldre, i tillegg til et dansk adelskap etter sin far. Så vidt jeg vet, var også moren adelig. Tysk, tror jeg. Eller var hun dansk?

Uansett er han en svært så passende ektefelle for deg!

Moren så sint på henne, og Maria trakk pusten dypt inn og forsøkte desperat å komme på et motargument som ville få moren på bedre tanker. Før hun rakk å komme med et svar, brøt Amanda inn i samtalen.

– Den nye presten kommer ganske snart, dessuten går det rykter om at det også kommer flere underoffiserer til området denne sommeren. Kanskje noen av dem kan være egnet for Maria? Søsteren smilte, men ble alvorlig da hun møtte morens avvisende blikk.

– Prester og underoffiserer kan til nød gå an, men foreløpig har jeg helt andre planer for Maria. Hun må giftes godt, med en rik og passende mann. Jeg skal undersøke mer, varsle flere av mine venninner.

– Som du sa tidligere, vi er ikke desperate. Faren så bestemt på sin hustru, og da hun var i ferd med å protestere, fortsatte han: – Maria kan bo på godset så lenge hun måtte ønske, og selv om noe skulle skje med meg, slik at Knud overtar som godsherre, vil han ta vare på sin halvsøster. Han vendte blikket mot Maria og smilte.

Maria smilte tilbake, men følte seg brått engstelig. Tanken på at halvbroren Knud og hans hustru, Sigrid, en dag ville overta godset, gjorde henne urolig. Hun la merke til at moren så tankefullt på sin ektefelle, og Maria visste at morens tanker dreide seg om det samme.

Så snart måltidet var avsluttet, reiste Maria seg og gikk med raske skritt ut i godsets bakhage.

Morens ord murret i hodet hennes, og hun var for trett og sliten til å tenke klart. Hun trakk sommerluften dypt ned i lungene og rettet seg opp. Det måtte finnes en annen utvei, bare tanken på å være noens hustru fikk vemmelsen til å bre seg i kroppen. For henne var rollen som hustru like fristende som et mørkt fengsel. I mange år hadde hun observert kvinnene i overklassen, og overbevisningen om at hun ikke passet inn, hadde vokst ettersom hun ble eldre. De ble bedømt etter hvor gode de var til å holde kontroll på tjenerstaben og husholdningen, arrangere selskap for ektefellens venner og kollegaer, og ikke minst ha ansvar for at gjestene ble underholdt med interessante samtaleemner og pianospill eller sang. Det virket uutholdelig. Maria ristet oppgitt på hodet. Skulle hun nå tvinges inn i det samme? Friheten hun hadde i dag, ville forsvinne. Det var uhørt for en hustru å snike seg inn i mennenes salonger for å diskutere politikk, og fullstendig uakseptabelt å snike seg ut om natten for å ri. Dessuten ville hun måtte tåle å bli berørt av en mann hun ikke selv hadde valgt og som hun kanskje ikke engang likte. En tåpelig mann som fru Taulors nevø, eller ... Hun grøsset.

– Skal vi gå en tur? Amanda kom mot henne, og hun rettet seg opp og var glad for å få noe annet å tenke på.

– Jeg tror ikke jeg orker i dag, jeg hadde bare tenkt meg ned til dammen.

– Da slår jeg følge med deg.

Amanda tok Marias arm og trakk henne med seg. En smal sti av hvite rullesteiner snirklet seg mellom rekker av formklipt buksbom, kun avbrutt av bed med rosa og hvite revebjeller og grupper av søtt duftende roser. I enden av hagen lå en karpedam, og de gikk under en girlander av kaprifol og satte seg på en smijernsbenk mens de så på det glatte vannspeilet. Der dammen sluttet, overtok en hekk av piletrær og stengte ute de tunge tidevannsbølgene fra en frodig og dypblå fjordarm noen hundre meter lenger mot øst. Til tross for duften av blomstene kunne de kjenne eimen av det salte havet i den lune vinden.

Vanligvis var en tur til dammen tilstrekkelig til å få Maria i godt humør, men denne dagen følte hun seg bare frustrert og engstelig. I tillegg til morens skrekkelige ekteskapsplaner kunne skipet i bukten varsle at krigen nærmet seg Norge. Maria myste utover fjorden hun så vidt kunne skimte gjennom hekken, og kjente at tanken gjorde henne trist. Snart ville kanskje fiendtlige krigsskip seile inn den vakre Christianiafjorden?

– Jeg så at du ble opprørt da mor snakket om ekteskap. Er du fortsatt sint på henne for at hun forsøkte å gifte deg bort til den tyske greven?

Amandas ord brøt inn i Marias tanker, og hun undertrykte et grøss ettersom minnene brøt frem.

– Det er lenge siden nå. Hun tvang frem et smil.

– Ja, men du var så ung! Du må ha vært redd? Amandas bekymrede stemme fikk tårene frem i Marias øyne. Hun kamuflerte dem med en gjesp og lente seg tungt tilbake på benken. Ennå husket hun hvor hysterisk Amanda hadde vært da de trodde at Maria skulle reise til Tyskland, det hadde ingen hensikt å bringe de vonde minnene frem igjen.

– Jeg var faktisk konfirmert, har du glemt det? Jeg var gammel nok til å giftes bort. Hun forsøkte å høres uberørt ut.

Maria hadde vært fjorten år da hun ble konfirmert, og greven hadde fridd allerede dagen etter. Som en jeger som hadde ventet på at jaktseasonen skulle starte, hadde han oppsøkt hjemmet hennes i ukene før. Han hadde innsmigret seg hos både moren og faren, og da muligheten bød seg, hadde han slått til. Hun så ham for seg, og kjente frykten blusse opp igjen. Desperat lette hun etter noe annet å tale om.

– Du er heldig som fortsatt kan være ved havet! John Edelbergs herregård ligger perfekt til, dessuten er det kort vei hjem. Et øyeblikk så hun avventende på Amanda, før hun registrerte at søsteren lot det vanskelige emnet fare og konsentrerte seg om tankene på sin fremtidige bolig.

– Ja, gården ligger vakkert til, med kort vei til butikkene i Strømsø. Amandas øyne lyste opp, og Maria kjente et stikk av savn da hun ble minnet på at søsteren snart ville reise. –Men hvis jeg kjenner deg

rett, finner du deg også en ektefelle med tilhørighet til havet. Søsteren lo og så på Maria med glitrende øyne.

– Kanskje jeg kan finne meg en sjømann bare for å irritere mor. Maria forsøkte å spøke, og Amanda lo lavt.

– Det hadde passet deg! Men du velger nok en mann som er annerledes enn alle andre. En som ikke bryr seg om at hans ektefelle raser rundt alene på hesteryggen i skogen. Amanda skulte på Maria, som smilte tilbake.

– Han skal ri sammen med meg, og vi skal ri om kapp! Hun forsøkte seg på et smil, men det nådde aldri øynene. – Nei, jeg skal være ærlig. Jeg ønsker meg ingen ektefelle, Amanda. Helst vil jeg bo her på godset til jeg blir gammel, eller kanskje jeg kan flytte til farmors sommerhus og leve alene der? Dette hadde de snakket om før, og Amanda ble ikke sjokkert av innrømmelsen. I stedet så hun alvorlig på Maria.

– Jeg håper bare du blir lykkelig, jeg bekymrer meg for deg. Men mor finner nok en passende ektefelle til deg til slutt.

Morens ord fra tidligere den dagen raste gjennom Marias hode, og hun kjente hun ble sint.

– Jeg vil ikke giftes med en tåpe bare for å få være fin frue på en herregård eller et gods!

Maria la merke til at utbruddet skremte Amanda. Søsteren løftet en hånd prøvende opp mot halsen, samtidig som hun trakk pusten dypt inn. Det pleide

å være et tegn på at Amandas nerver var i ulage, og Maria fikk dårlig samvittighet. Hun burde ikke belemre Amanda med sine egne bekymringer. Hun blunket derfor ertende mot søsteren. – Da venter jeg heller hele livet om jeg må, og gifter meg med en gårdsdreng når jeg blir gammel og rynkete. Ordene hadde den ønskede effekten på Amanda, i stedet for det bekymrede uttrykket og den engstelige holdningen fløt et overrasket uttrykk over søsterens ansikt. Men før hun rakk å formulere ord som passet til den nye sinnsstemningen, lo Maria avvæpnende: – Om ingen andre muligheter står åpne, kan jeg giftes med Mathias Grøne! Om ikke jeg blir rik, har jeg i hvert fall store muligheter til å bli lykkelig.

Amandas blick mørknet. – Jeg vet at du har ømme følelser for Mathias, men han er bare sønnen til kusken og kokka! Du kan ikke giftes med ham, det ville knuse mors hjerte. Søsterens bebreidende blick lå tungt på Maria, og hun lo igjen.

– Jeg bare erter deg! Mine følelser for Mathias er ømme, men bare på samme måte som mine følelser overfor min halvbror. Men han er en fin mann, og en svært kjær venn for meg, uansett hvem han er sønn av. Du husker vel hvor mye morsomt vi hadde sammen når vi var små, alle rampestrekene og oppdagelsesreisene i området her. Maria så dem for seg i tankene, Mathias, Karen, Amanda og henne selv, ivrige, møkkete og lykkelige mens de klatret over sammenraste steingjerder og brøytet seg vei gjennom

tette grener i den lille skogen ned mot bekken som snirklet seg mellom gress- og sandtuer på sin vei mot den dype fjordens strand.

– Jeg husker best at jeg alltid løp etter dere og forsøkte å få dere hjem til rett tid, og med alle lemmene i behold.

– Og det var en fantastisk fin tid! Helt til Mathias ble tatt opp ved militærakademiet i København. Maria sukket, hun savnet ham. – Men major Vesterøy har nok rett, Mathias passer til et yrke som militær. Hun så den gamle majoren for seg og kjente at hun var varm av takknemlighet for at han hadde hjulpet Mathias. Majoren var en av de få i familiens omgangskrets som Maria virkelig likte å være sammen med. I tillegg til at han var svært sjenerøs av natur, hadde både han og hans hustru et godt og smittende humør.

– Ja, det var fint at far og major Vesterøy hjalp Mathias inn på skolen. Du skal se at han faktisk blir underoffiser en dag, så kan du giftes med ham likevel. Amanda virket overrasket over sin egen spøk, og Maria lo en kort latter før alvoret la seg over henne igjen. Det var bra for Mathias at han fikk mulighet til et yrke med bedre avlønning enn det å være gårdsgutt på godset. Men hun kunne ikke fri seg fra å være bekymret for ham. Hun hadde hørt mye om de grufulle handlingene som utspilte seg på slagmarkene i Europa. Og om dobbeltrikene ble tvunget med i krigen, ville han marsjere sammen med andre ung-

gutter inn i krigssonen ... Ennå kunne hun trøste seg med at han fortsatt var kadett, det ville ta mange måneder før han ble ferdig utdannet, og da ville kanskje feiden mellom Napoleon og kongen av England være over? Maria forsøkte å skyve tankene på krigen bort, men det krigsklare skipet i bukten blafret illevarslende for det åpne blikket hennes. Det måtte bety noe når en dansk offiser forberedte seg til krig langs Norges kyst. Eller kanskje han slett ikke hadde krigen i tankene? Uniformen han hadde båret, lignet ikke uniformen sjøoffiserer brukte, den var mer lik uniformene hun hadde sett på soldatene som av og til gikk gjennom Tenviken. Hva om han ikke engang var en offiser, men bare en kjeltring som hadde stjålet en uniform? Kanskje Karen hadde rett, at han var en sjørøver med kaperbrev, en mann som ville brenne henne til døde med de glødende øynene sine. Hun grøsset og rykket til.

– Hva er det? Amanda så undrende på henne, og Maria ristet lett på hodet.

– Jeg tror jeg sovnet et øyeblikk. Men selv med øynene åpne så hun ham for seg; sort, mystisk og skremmende. Hun burde ha vært redd, men trangten til eventyr hadde overdøvet alle andre følelser.

KAPITTEL 5

Maria sovnet med en gang hun la hodet på puten, og det tok ikke lang tid før drømmen kom kastende over henne. Maria løp. Hun var lykkelig, endelig var den lange konfirmasjonstiden over, og hun hadde bestått. Mathias hadde plukket en blomst til henne, en prestekrage, som hun hadde stukket bak øret. Men gleden ble raskt forandret til frykt. Inne på godset hørte hun moren i samtale med en mann. Hun kom inn i rommet, ennå lett i kroppen etter å ha løpt gjennom åkrene. Hun stanset brått da hun så den fremmede skikkelsen. Håret hadde slitt seg fra flettene mens hun løp og hang løst nedover ryggen, og moren hadde samlet det med harde hender og sett bebreidende på henne.

Den fremmede mannen snakket tysk, men Maria hadde ingen vanskeligheter med å forstå ham, hun hadde lært språket av sin huslærer. Nå talte han til henne, med et tonefall som man brukte overfor barn.

Hun ville protestere, fortelle ham at hun var voksen nå. Hun var konfirmert. Men hun gjorde det ikke, blikket hans røpet at han allerede visste det. De stikkende øynene i det avlange ansiktet stirret på henne så hun følte behov for å gjemme seg bak moren. Hennes eneste tanke var å komme seg vekk, men hun kunne ikke være uhøflig.

I drømmen forlot moren rommet, og mannen kom nærmere. Han luktet stramt av svette og vin, og hun ble uvel da han løftet den kjøttfulle hånden og strøk over kinnet hennes. De tykke fingrene løsnet prestekragen fra øret hennes, og i drømme så hun hvordan han snurret den mellom tommel og pekefinger mens han fortsatte å tale til henne om sin stilling og formue. Så plasserte han blomsten ned i kjolen hennes, raskt, før han lente seg frem og luktet på den. Maria la merke til hvor skarp skillen i håret hans var, hvordan hodebunnen var hvit under det fete, sorte håret. Men verst av alt var den varme pusten mot brystet da han hvisket at hun skulle bli hans hustru.

Maria våknet jamrende, og kavet for å få bildet av greven ut av hodet. Omsider innså hun at hun var våken, og at han var borte. Hun trakk pusten dypt og la seg tilbake på puten. Morens trussel om ekteskap hadde gjort minnene levende igjen, og hun strøk vekk tårene som fylte øynene. Marerittet var alltid det samme, men denne gangen hadde hun heldigvis

våknet tidligere enn vanlig. Hun lukket øynene. Hva om hun fortsatte på drømmen når hun sovnet igjen? En lang stund lå hun og forsøkte å tenke på noe annet, før søvnen på nytt kom snikende.

Hun drømte nå også, men det var en helt annen drøm. Hun løp og løp uten å komme noen vei. Rundt henne stod skogen tett, og hun hørte hvesingen fra kjempen på rullesteinstranden bak seg. Hver gang hun snudde seg, så hun den arrete halsen, men han tok henne ikke igjen. Brått endret omgivelsene karakter, skogen åpnet seg, og hun lå på toppen av klippen ved bukten og så opp på stjernene. Hun hørte en hest som prustet og snudde dovent på hodet.

Han betraktet henne fra den hvite hesteryggen. Sabelen var tydelig nå, sammen med offisersuniformen, og håret skinte blåsort under månens lys. Ennå lå ansiktet i mørket, fortsatt var det umulig å skjelne trekkene hans. Maria reiste seg og gikk nærmere. Offiseren slapp seg ned fra hesten og kom henne i møte. Øynene lyste unaturlig, nesten gulaktige. I drømmen ble han til en trollmann, og uniformen ble erstattet av en mørkebrun kappe. Han løftet høyre arm og tok et fast tak i skulderen hennes. Det smertet da han ristet henne, om og om igjen.

– Maria! Stemmen lød uventet lys, og Maria myste. De gule øynene ble gråblå, og det sorte håret lysebrunt. Hun blunket nervøst. Ansiktstrekkene ble gradvis tydeligere, før de til slutt stod klare for henne. Hun gispet og løftet forskrekket hånden opp

til munnen mens hun stirret på de velkjente trek-
kene i ansiktet hun hadde sett tusenvis av ganger
tidligere.

– Maria! Du må våkne! Amandas stemme lød høy
og skarp i ørene hennes, og Maria kjempet seg ut av
den levende drømmen mens hun gradvis ble seg be-
visst at det var Amandas hånd som ristet den høyre
skulderen hennes.

– Amanda? Søsterens lysebrune hår var flettet og
gredd på plass, og de blågrå øynene så alvorlig på
hende. Maria så undrende tilbake, før hun brast ut
i en kort latter. Det var Amandas ansikt hun hadde
sett i drømmen, søsterens kjente og kjære trekk, ikke
en skremmende trollmann.

– Ja, hvem trodde du at det var?

– Hun blunket og gjespet kraftig. – Er det virkelig
tid for å stå opp allerede? Kroppen var tung og sli-
ten, hun kjente den lange rideturen natten i forveien
både i lårene og ryggen.

– Nei, egentlig ikke, men mor ba meg vekke deg.

– Hvorfor det? Maria hadde lagt merke til at
Amanda var ivrig etter å fortelle noe, men hun kunne
ikke huske at det skulle skje noe utenom det vanlige
denne dagen.

– Vi får besøk av godsherre Philip Landegaard!
Amanda slo hendene sammen og så på Maria med
øyne som glitret av spenning. Selv følte hun hvordan
magen vred seg smertefullt mens gårsdagens samtale
med moren stod klart i tankene hennes.

– Hva? Men hvorfor? Hun stønnet og skar en grimase, som Amanda flirte av.

– Ikke gjør det, ansiktet ditt kan bli på den måten. Det er ikke pent. Amanda satte seg ned ved siden av henne på sengen, plukket opp hårbørsten fra nattbordet og begynte å gre Maria.

– Vi fikk bud fra ham nå i morges, han ønsker å leie farmors gamle sommerhus noen uker. Tenk, både godsherre Landegaard, den nye presten og underoffiserer i samme by, bare en halvtimes ritt unna! Du har brått fått en rekke kandidater å velge mellom.

– Men jeg vil ikke ha en rekke kandidater å velge mellom, og i hvert fall ikke denne godsherren fra midtlandet! Hun tok børsten fra Amanda og så lenge på søsteren mens ønsket om å hive seg på hesteryggen og forsvinne inn i skogen brant i kroppen.

– Nei, det må være skremmende for deg at han kommer på besøk, særlig med tanke på at mor er så ivrig på å få deg gift. Amanda så alvorlig på henne.

– Mor fortalte akkurat at godsherrens avdøde hustru kom fra hoffet i Danmark, og at han nok vil søke seg en ny ektefelle av like høy stand. Det betyr at du er passende, og jeg tror mor er overbevist om at hans besøk ikke bare dreier seg om leie av sommerhuset.

– Jeg vil ikke bli tvunget inn i ekteskap. Hun svelget.

– Jeg forstår at du ikke ønsker det, men kanskje

du liker ham? Jeg ble kjær i John nesten med en gang vi ble kjent. Amanda smilte drømmende.

– Det er ikke det samme. John er høflig og sjarmerende, godsherre Landegaard ryktes å være overlegen og nedlatende i sin omgang med andre. Til og med major Vesterøy har gitt uttrykk for at han er en vanskelig person å omgås. Jeg kan aldri tenke meg at jeg vil like ham.

– Jeg har også hørt mye ufordelaktig om ham. Amanda reiste seg. – Jeg er lei for det, Maria, men hans posisjon og rikdom gjør nok at mor finner ham egnet for deg. Jeg tror ikke hun lar deg slippe unna denne gangen. Amanda kikket trist på henne, før hun gikk ut.

Maria sank tungt tilbake på puten etter at Amanda hadde gått. Var det tilfeldig at godsherren kom for å gjøre forretninger med hennes far, eller hadde moren allerede rukket å arrangere denne visitten med tanke på ekteskap? Hun lukket øynene og ønsket å sove videre, drømmeløst og tungt, men opplysningene om besøket hadde satt i gang tankevirksomheten hennes. Snart brant rastløsheten i kroppen, og hun satte seg opp.

Tregulvet var kaldt mot de nakne føttene da hun reiste seg fra sengen. Kneet hun hadde skadet natten før, var litt stivt, og hun hinket et par skritt før hun igjen hadde full bevegelse. Inntil veggen i andre enden av rommet stod et lite bord med speil, og da

Maria kom bort, trakk hun frem en krakk og satte seg. En av tjenestepikene hadde allerede vært der og fylt opp vaskevannsfatet, og Maria stakk hendene prøvende ned i det dampende vannet.

Såret etter tornen var fortsatt ømt i håndflaten, men den sviende følelsen forsvant raskt, og hun ble oppmerksom på varmen som bølget behagelig opp mot underarmene. Hun satt et øyeblikk stille og nøt følelsen. Kroppen var fortsatt slapp og tung, hun trengte litt tid for å våkne, og først da vannet begynte å kjølnes, rettet hun seg opp og dro av seg serken.

Morgenlyset skar inn gjennom vindusrutene, og i speilet så Maria støvet som danset på sin ferd ned mot gulvet. Det minnet henne om månelysset den magiske natten, og hvordan det hadde gjort den mystiske rytteren sort og skinnende. Hun blunket og vendte seg mot speilbildet. Hun myste mot seg selv og vendte litt på seg før hun sukket. Fortsatt så hun ut som en ungjente, og selv om hun hadde fått noen former, var hun altfor tynn og uferdig. Hun trakk pusten igjen og lente seg frem og så kritisk på sitt eget ansikt. Det lille riftet hun hadde fått på haken etter flukten fra rullesteinsbukta, var ikke lenger synlig. De mørke ringene under øynene avslørte at hun hadde fått snaut med søvn, og hun strøk en finger over et lite arr som skar tvers over høyre kinnben. Merket kom fra en skarp kvist, etter en annen forbudt skogtur hun, Karen og Mathias hadde sneket seg ut på for mange år siden. Hun husket fremde-

les hvor sint moren hadde vært da de kom tilbake til godset og såret ble oppdaget. Men det var lenge siden nå, en helt annen tid.

Maria satte seg tungt tilbake på krakken og stirret inn i de store, blå øynene i speilet. Etter at Mathias dro, hadde alt bare vært kjedelig. Vel, nesten alt i hvert fall. Igjen rørte det seg av spenning i kroppen da hun husket møtet med offiseren. Han hadde gransket henne i månelysset, og hun hadde hatt hans fulle oppmerksomhet. Kunne han likevel ha sett henne som en kvinne? Tanken gjorde henne oppspilt, før hun slo den fra seg. De avlagte klærne etter Mathias var altfor store, og bortsett fra håret hadde lite røpet at hun var kvinne. Dessuten var det uvesentlig hva den ukjente offiseren hadde tenkt om henne, det var ikke engang sikkert at han faktisk var en offiser. Kanskje Karen hadde rett, at han var en sjørøver? Kanskje hun til og med befant seg i fare på grunn av det hun hadde sett? Hun trakk pusten dypt. Nei, skipet måtte for lengst ha seilt nå, hun ville aldri se verken ham eller den truende kjempen igjen.

Hun begynte å vaske seg. Det var ikke tid for drømmer, besøket som var varslet om kun få timer, kunne få betydning for fremtiden hennes. Hun måtte finne ut nøyaktig hvor alvorlig trusselen var, og hvordan hun best kunne avverge den. Med raske bevegelser tørket hun seg, før hun smøg inn i en enkel kjole og småløp ned trappen.

Maria var lettet over å finne at bare Amanda ventet henne til morgenmat.

– Hvor er mor og far? Maria satte seg.

– De har allerede spist og er i gang med å planlegge godsherrens besøk.

Maria så undrende på henne.

– Er det så mye å planlegge, da? Vi tar imot gjester hele tiden uten at mor og far må planlegge flere timer i forveien. Hun så for seg moren, som kanskje forberedte hvordan hun skulle presentere sin yngste datter på best mulig vis, og grøsset.

– Far holder på med papirene vedrørende leien av sommerhuset. Jeg vet ikke hva mor gjør, men hun var akkurat på kjøkkenet.

Maria hadde allerede slukt mesteparten av maten og brente seg i ganen da hun helte ned en halv kopp med kokende te.

– Du bør ta på deg en penere kjole. Mor kommer til å bli sint om hun ser deg i en hverdagskjole. Amanda rynket på nesen og så vurderende på Maria.

– Jeg skal skifte, men ikke ennå. Først skal jeg hjelpe Marte. Maria reiste seg og la servietten fra seg på tallerkenen.

Amanda ristet på hodet. – Jeg trodde mor hadde forbudt deg å hjelpe til på kjøkkenet?

– Ja, men det hun ikke vet, har hun ikke vondt av.

Kjøkkenet duftet av mat og grønnsåpe, og Maria smilte og kjente seg velkommen. Følelsen forsvant i

samme øyeblikk som hun hørte morens stemme fra gårdsplassen. Hun krøp sammen, og snek seg bort mot den åpne kjøkkendøren.

– alt må være bra. Han er en velstående og mektig mann med gode kontakter. Du er viss på at vi har tilstrekkelig med råvarer til kakene? Og ekstra kjøtt til middagen, om jeg får overtalt ham til å bli?

– Selvsagt, frue, alt er på plass. Marte Grønes rolige stemme gjorde det klart at hun hadde full oversikt.

– Det er viktig at alt går etter planen. Etter hva jeg har hørt, er han på jakt etter en ny mor til sin unge datter. Om jeg kunne få giftet bort Maria til ham, ville en tung bøl forsvinne fra mine skuldre.

Morens ord fikk Maria til å skjære en grimase. Det var ingen tvil om at hennes skjebne var i ferd med å besegles.

– Å, jeg tror ikke frøken Maria ..., begynte Marte.

– Nei, jeg vet da at Maria ikke vil giftes ennå, men hun har ikke noe valg. Fortsatt er hun underlagt min og Eilifs vilje. Morens stemme var lett, men Maria hadde hørt tonefallet før. Moren hadde bestemt seg, godsherre Landegaard var et godt parti, og ingenting Maria sa eller gjorde, kunne få moren til å endre mening.

Maria sank inntil veggen, hun kjente seg svimmel. Det følte som om hun skulle kveles, og hun trakk

pusten dypt inn og forsøkte å ta seg sammen. I det minste var ikke besøket arrangert av hennes mor, godsherren kom virkelig for å diskutere forretninger med faren. Han ville derfor være ganske uvitende om de tanker hennes mor hadde gjort seg om å gjøre ham til svigersønn, og det var slett ikke sikkert at han var interessert. Skjønt moren virket overbevist om at han var på jakt etter en hustru ... Hun grøsset.

Hva visste hun om ham? Maria var kjent med at han var enkemann, at han var svært formuende, og at hans gods lå i Bratsberg amt. I tillegg hadde hun hørt rykter om hans arrogante oppførsel, ved at han mente seg for fin til å omgås overklassen annet enn i København. Hun hadde også hørt skadefryden i fogdens stemme da han, i et selskap tidligere den sommeren, hadde talt om godsherrens foreldre. Men Maria hadde ikke fått med seg annet enn at noe skandaløst hadde skjedd, den gang godsherre Landegaard kun var et lite barn. Hennes far hadde avbrutt fogden og talt varmt for godsherren. Hvorfor husket hun ikke lenger, det hadde ikke virket viktig den gang. Nå angret hun på at hun ikke hadde vært mer årvåken.

Hun hørte morens skritt som ble svakere utenfor vinduet, og så at døren ble skjøvet helt opp. Martes brede skikkelse ble snart synlig i døråpningen, og da Maria reiste seg, skvatt Marte og lente seg tungt inntil dørkarmen.

– Kjære deg, barn! Du skremte meg!

– Jeg er lei for det, Marte. Hun gikk raskt frem

til kokka og tok fra henne de tunge skinkene hun bar på. – Jeg hadde bare lyst til å hjelpe til litt på kjøkkenet.

Hun hadde alltid pleid å gjøre det, men ettersom hun ble eldre, hadde moren stadig oftere bemerket at det ikke var passende for godsherrens datter. Nå la hun fra seg skinkene på et bord og snudde seg mot Marte. Den middelaldrende kvinnen var rund og liten, og som sin sønn Mathias hadde hun lett for å smile. Et tynt nettverk av rynker lå som en vifte fra hvert øye og oppover mot tinningene. Nå så hun lenge på Maria, før hun satte seg ned på en krakk.

– Du vet at det ikke er pent å lytte ved dørene, Maria. Martes snille øyne rommet ingen bebreidelse, og Maria sank tungt ned på en stol, hun også.

– Ja, men jeg ønsker ikke å giftes ennå, det er for tidlig! Maria hørte selv at stemmen skalv.

– Nå ja, for tidlig er det vel neppe, heller sent. Andre overklassepiker har for lengst inngått forlovelse når de er på din alder. Likevel forstår jeg at du ikke er glad for din mors innblanding, særlig med tanke på denne historien med grev Wankelberg. Marte ristet oppgitt på hodet. – Men det er på tide å vokse opp nå, Maria, du er ikke lenger et barn. Karen har vært i fullt arbeid på gården i mange år allerede, Amanda skal giftes og får ansvaret for en stor husholdning, og Mathias ... Kokkas stemme brast.

Mathias var på vei ut i krigen, han kunne bli drept.

Hvordan kunne hun klage over å bli giftet bort til en rik og velstående mann?

– Men jeg har hørt så mye dårlig om godsherre Landegaard.

– Fra hvem? Sognepresten og fogden? De er smålige og misunnelige menn, og du pleier da ikke å bry deg med hva de mener? Marte reiste seg og støttet seg tungt mot stolryggen.

– Nei, men også major Vesterøy har talt ufordelaktig om ham, og det er sjelden majoren gir uttrykk for å mislike noen. Jeg stoler på hans vurderingsevne.

– Det kan så være, men husk at din far liker godsherren godt. Hans vurderingsevne er vel også ganske god? Hun rettet seg opp. – Uansett tror jeg ikke du behøver å være så bekymret for godsherre Landegaard. Jeg har hørt at han er i ferd med å inngå forlovelse med enkefru Gyldensten fra Bratsberg. Det går snakk om at de to jevnlig har delt leie det siste året, og om han er en gentleman, som din far later til å mene, vil han før eller siden tilby henne ekteskap.

Marte rettet seg opp og så avventende på Maria, som ble vekselvis varm og kald ettersom betydningen av ordene gikk opp for henne.

– Så, gå nå opp og gjør deg klar. Din mor vil bli opprørt om du ikke tar imot godsherren på høflig vis. Marte gikk bort til benken og dro frem mel og smør. Med øvede hender blandet hun ingrediensene. Maria fulgte henne med blikket mens hun fordøyde opplysningene hun nettopp hadde fått.

Overraskelsen over godsherre Landegaards eventyr med enkefruen var i ferd med å forta seg, nå merket Maria hvordan uroen sakte forsvant. Godsherre Landegaard var kanskje ingen trussel likevel? Om Marte hadde rett, var det uvesentlig hva moren gjorde i dag for å påvirke ham. Den kvalmende følelsen som hadde ulmet i kroppen, var mindre trykkende, men forsvant ikke helt. Maria visste at moren kunne være vanskelig å stanse om hun først hadde bestemt seg for noe, og hun visste for lite om godsherre Landegaard til å vite om hun var trygg eller ei.

Maria forlot kjøkkenet i dype tanker. Var godsherre Landegaard en mann moren kunne overtale? De fleste menn hadde vanskelig for å stå imot Margrethe Liene. Hun kjente kvalmen komme tilbake da hun husket hvor målbevisst moren hadde vært da hun hadde ønsket å gifte Maria bort til grev Wankelberg. Ennå skalv hun ved tanken på hvor nær hun hadde vært ved å bli den motbydelige mannens hustru, og hun la armene beskyttende over brystet. Den gang hadde hun blitt reddet av sin far, men det var utelukket nå. Faren likte Landegaard, han ville støtte moren om det fantes en mulighet for giftermål mellom henne og godsherren. Hun rettet seg opp og småløp opp trappen. Hun håpet at mannens interesse for den andre kvinnen var så stor at han ikke lenger var på leting etter en ektefelle. Hun ble varm da hun husket hva Marte hadde fortalt. Godsherren

brydde seg tydeligvis ikke om at han svertet kvinnens rykte, men hun ville vel ikke ha funnet seg i det om ikke hun følte seg trygg på at han ville tilby henne ekteskap?

Maria hadde aldri møtt enkefruen, men hennes navn ble stadig nevnt i selskapelige sammenhenger. Det gikk gjetord om Åse Gyldenstens skjønnhet, som hadde ført henne helt til topps i sosietetens kretser, til tross for manglende midler og posisjon. Det var slett ikke utenkelig at hennes skjønnhet var tilstrekkelig til å veie opp for det hun eventuelt manglet av formue. I så fall ville morens innsats være bortkastet.

Hun lukket døren til soveværelset stille bak seg og lente seg inntil den. Hun håpet ryktene var sanne, og at kvinnen hadde godsherrens fulle hengivenhet. Maria skjøv seg bort fra døren. Hun gruet seg til besøket, og hun strøk håndflatene nervøst mot skjørtet mens hun gikk for å skifte til penkjole.

KAPITTEL 6

Maria hadde skiftet til passende klær og hadde vandret hvileløst over gulvet på soveværelset i lang tid før godsherre Landegaard omsider kom. Stadig hadde hun sett ned på den brede gårdsplassen fra vinduet sitt. På hver side av plassen strakte godsets sidebygninger seg, og lysegrå småstein lå sirlig raket og ventet på hjulsporene som snart ville prege inngangspartiet. Et stort eiketre delte gårdsplassen i to, og hun kunne skimte stallbygningen til høyre, bak utbygningen som var tjenerfløyen. Der gårdsplassen sluttet, overtok den lange bjørkealleen, og det var der Marias blikk hvilte hver gang hun passerte vinduene.

Fra vognen steg en støvsky som virvlet opp i alleen. Snart hørte Maria lyden av vognhjulene som rullet over steinene og hestehovene som travet i jevnt tempo. En stor og sort vogn som var trukket av fire hester, kom glidende ut av alleen, rundt eike-

treet og plasserte seg på tvers på gårdsplassen foran godset.

Det var en Landauer. Maria hadde sett en slik vogn tidligere i Christiania, og hun visste at den var svært kostbar. Han likte tydeligvis å vise frem sin formue. Maria fnøs. Men til tross for motviljen var hun også nysgjerrig der hun stod gjemt bak gardinene og kikket ut.

Vognen hadde stanset helt, og støvet var i ferd med å synke ned til bakken. Den ene hesten prustet og kastet på nakken, så ble det stille. Maria kjente at det kriblet i magen da vogndøren åpnet seg, og godsherren steg ut.

Hun hadde ventet seg en middelaldrende og tykkfallen mann med en prangende bekledning og kanskje en juvelbesatt spaserstokk. Hun hadde forestilt seg at han ville klatre ned fra vognen med tydelig besvær, for så å myse irritert mot det skarpe sollyset. Kanskje han ville fnyse fornærmet over at det ikke kom en tjener for å hjelpe ham frem til døren?

Hun innså nå at hun ikke kunne ha tatt mer feil. Sjokkert stirret hun på mannen som forlot vognen. Han beveget seg smidig, og klærne var jordfargede med enkelt snitt som falt lett rundt den slanke kroppen. Philip Landegaard virket ung, rett i ryggen, der han gikk med raske skritt mot inngangsdøren. Det halvlange håret, som var strøket bak ørene, skinte mørkebrunt og kobberrødt i solens formiddagsstråler. Han var fullstendig upåvirket av sollyset, og

Maria tvilte på om han i det hele tatt la merke til at han ikke ble møtt av farens tjenere. Nå tok han trappen i to lange steg og ble borte under taket som skjulte inngangspartiet.

Da han forsvant ut av syne, slapp Maria gardinene raskt og trakk pusten. Dette kunne da umulig være godsherre Landegaard? Men ingen andre var ventet til godset denne dagen, og den prektige vognen tydet på at mannen var svært formuende. Hun stønnet da hun innså at det måtte være ham. Forventningene stemte overhodet ikke med mannen hun akkurat hadde sett, og hun følte seg forvirret. Hun så seg i speilet og rettet litt på en korketrekker som hadde falt ut av hårbåndet. Hånden skalv da hun senket den ned, og hun så at huden på brystet hadde antatt et rødlig skjær under blondene som dekket utringningen. Hun rettet seg opp og gikk ut av soveværelset.

Farens stemme hørtes idet hun åpnet døren til dagligstuen. De to mennene stod ved vinduet, mens hennes mor og Amanda satt i hver sin stol og broderte. Alle så på henne da hun kom inn, og hun trakk pusten raskt og møtte gjestens blick.

Øynene var grønne, og han gransket henne med et uttrykk som gjorde henne nervøs. Det var ikke riktig å si at han virket uvennlig, men det var tydelig at han var på vakt. Da hun nærmet seg, la hun merke til at han bet kjevene sammen.

– Og dette er min yngste datter, Maria. Hun er

alltid sen, men når hun kommer, blir hun gjerne selskapets midtpunkt.

Farens ord fikk en svak rødme til å varme kinnene.

– Maria, dette er min gode venn, godsherre Philip Landegaard. Faren smilte varmt, og Maria smilte til ham før hun vendte blikket mot godsherren.

– Tilgi min far for at han vekker falske forventninger, jeg er redd han overdriver fornøyelsen av mitt selskap for å bøte på min karakterbrist ved alltid å være noe for sen. Det er en glede å møte Dem, godsherre Landegaard. Maria neide og holdt hånden frem.

Godsherren tok nølende hånden hennes, før han kysset henne tørt på håndbaken og slapp taket brått. Reaksjonen hans var uventet, hun var vant til at menn forsøkte å fange oppmerksomheten hennes ved å drøye den fysiske kontakten så lenge som mulig.

– God dag, frøken Liene. Stemmen røpet ingen følelser, og Maria blunket usikkert. Til tross for hva hun hadde hørt om hans manglende dannelses, hadde hun ikke forventet at han skulle være så ordknapp. Nå hadde han allerede vendt sin oppmerksomhet mot hennes far, og hun forstod at han ikke hadde noen planer om å fortsette samtalen med henne. Hun nølte bare et øyeblikk, før hun gikk og satte seg sammen med Amanda og moren.

Maria plukket opp en bok, men greide ikke å konsentrere seg om den. I bakgrunnen hørte hun farens glade stemme som snakket om en felles fortid i em-

betsmannsverket, hvor Landegaard tydeligvis hadde bistått faren med juridisk forståelse av dokumenter og avtaler. Innimellom hørte hun også godsherrens stemme, mørk og lav, men det var tydelig at han ikke hadde like mye på hjertet som faren.

Av og til dristet hun seg til å se på ham. Hun hadde hatt rett i sin mistanke da hun så ham fra vinduet på soveværelset, han var svært tiltrekkende. Til tross for at han var noen år eldre enn henne selv, var han fortsatt en ung mann. Munnen var vakkert kurvet, og munnvikene kruset seg, som om han hvert øyeblikk var i ferd med å slippe frem et smil. Kinnbenene var høye og markerte, og blikket utstrålte selvsikkerhet og styrke. Av det hun overhørte av samtalen, forstod hun at han gjennom sin danske adelstittel hadde stor innflytelse på det politiske liv i København, og at han i en periode hadde vært en sentral jurist i kronprinsregentens råd. Hadde hun sett ham i et hvilket som helst selskap, ville hun uten tvil forsøkt å fange oppmerksomheten hans, bli bedre kjent med ham. Han måtte være spennende å konversere med. Hun ristet på hodet. Var dette virkelig mannen ingen kunne utstå? Han hadde riktignok ikke virket særlig imøtekommende, men likevel. Han måtte ha merket at hun stirret på ham, for brått snudde han seg mot henne. Hun smilte til ham, men han smilte ikke tilbake. Usikkert senket hun blikket og forsøkte å konsentrere seg om boken.

Menneses samtale hindret henne i å få med seg

bokens innhold, men av og til bladde hun likevel om for å gi inntrykk av at hun ikke lyttet. Hun var imidlertid påpasselig med ikke å stirre på gjesten igjen, selv om blikket av og til falt i hans retning likevel.

– Det er jeg sikker på at De er enig i. Farens stemme var mer alvorlig nå, det var tydelig at de var ferdig med fortiden.

– Og hvem skulle det være? kom det fra Landegaard. – Kun et fåtall menn i dette land er i stand til å ta på seg en slik oppgave, og ingen av dem er norske.

– Er De ikke litt streng nå, herr Landegaard? Mange nordmenn har tatt sin utdanning i København og må være skikket?

– Nei, jeg tviler. Den norske storhetstiden døde ut med den norske adelen, overklassen i dag består hovedsakelig av tiltaksløse individer som kun er interessert i egen nytelse. Nei, Norge må styres fra København, av dansker. Godsherrens harde tonefall var uventet, hittil hadde han ikke vist noen form for følelser.

Maria rettet seg opp og kjente at hun ble litt irritert. Han følte seg tydeligvis høyt hevet over sine ikke-adelige likemenn i Norge, og selv om hun til en viss grad var enig med ham i at mange kun var opp-tatt av å leve et bedagelig liv, fantes det også dem som både hadde lyst og evne til å utføre et godt stykke arbeid.

– Nå, jeg tror fortsatt De er for streng, men jeg

skal ikke argumentere mot Dem i dag. Dessuten vil De selv få anledning til å bli kjent med herrene i Tenviken nå i sommer, og kanskje De vil bli overrasket over å finne kompetanse blant dem? Faren var like blid, men Maria hørte at godsherren lo anstrengt.

– Jeg har allerede møtt enkelte fra Tenviken, og jeg tviler på om oppholdet her vil endre min oppfatning til det bedre. Stemmen var syrlig, og igjen rettet Maria seg opp og kjente at hun ble ergerlig. Han kunne da ikke dømme hele byen ut fra enkelte bekjentskaper? Hun merket at hun slet med å holde seg rolig.

– Om De ønsker det, kan jeg introdusere Dem for et par menn som jeg selv anser som dyktige. Jeg tror faktisk at De har møtt en av dem for en stund tilbake, en pensjonert major ved navn Sten Vesterøy? Farens stemme var håpefull, og Maria kikket opp, spent på godsherrens svar. Om noen kunne overbevise ham om at det fortsatt fantes menn med gode evner i kongeriket Norge, var det major Vesterøy.

Godsherren bet kjevene sammen og senket blikket. – Jeg har møtt herr Vesterøy ved flere anledninger, og hans idiotiske teorier om krigføringen i Europa har vekselvis moret og irritert meg grenseløst. Han har verken kunnskap eller evner til å lede menn i krig, og det er en herrens lykke at han omsider har nådd en alder så vi ikke lenger behøver å lide under hans udugelighet i felten.

Landegaard ristet oppgitt på hodet, og Maria

så lamslått på ham mens betydningen av ordene hans sank inn. Hvordan kunne han kritisere major Vesterøy på en slik sjofel måte? Hun kjente at hun ble rasende, og før hun rakk å tenke seg om, hadde hun reist seg.

Landegaard så overrasket på henne da hun nærmet seg.

– Jeg kan ikke unngå å kommentere Deres uttalelse, herr Landegaard. Jeg har selv hatt gleden av å konversere med herr Vesterøy i mange år, og jeg kan ikke forstå hvordan De kan tale så nedsettende om ham. Jeg anser ham som en mann med stor kunnskap. Hun stirret sint på godsherren.

Han måtte da forstå at det var noe helt annet å være ute i kamp enn å sitte på et arbeidsværelse og tolke juridiske problemer?

– I så fall har De enten blitt grundig forledet, eller så er Deres evner til å forstå om mulig enda mindre enn hans. Landegaards blick var iskaldt, og hun så sjokkert på ham.

– Major Vesterøy og hans hustru er elskelige personer, og jeg ser på dem begge som nære venner, hvordan kan ...

– Og på hvilken måte har det betydning i en krig, mener De? Han avbrøt henne, og ventet ikke på svar. – Tror De virkelig at en fiendesoldat overgir seg fordi motstanderens major er en elskelig gammel mann?

Han lo tørt og ristet oppgitt på hodet. – Så naiv kan De umulig være, frøken Liene.

Det overlegne blikket hans gjorde henne rasende.

– Nei, tenk, så blåøyd er jeg virkelig ikke, men jeg kan likevel ikke se at major Vesterøy fortjener slike ord fra Dem. Om De selv hadde opplevd krigen så nært på kroppen som han har gjort, hadde De kanskje ikke vært like krass i Deres fordømmelse. Hun stirret sint på ham, og så at han ble tankefull. Hun håpet virkelig at han evnet å forstå at han hadde gått for langt.

– Maria! Faren stoppet henne og vendte blikket mot Landegaard. Han ristet på hodet, og øynene hans glødet da han igjen møtte Marias blikk.

– Jeg vet hva jeg snakker om, tvil ikke på det. Major Vesterøy er en udugelig mann, og fortjener ingen respekt for det arbeid han har utført som major.

Ordene hans gjorde Maria enda mer ergerlig, men før hun rakk å kommentere uttalelsen, fortsatte han: – Og De burde virkelig ikke blande Dem i ting De ikke har greie på. Har ingen fortalt Dem at De skal holde Dem unna menns anliggender?

Hun ville gi ham et bitende svar, men hun kom ikke på noe å si, hun ville ikke gjøre foreldrene forlegne. I stedet trakk hun sjalet tettere rundt skuldrene og forlot rommet.

Hun gikk bort fra godset og ned til den lille benken i enden av hagen. Der satte hun seg og rettet på skjørtet med skjelvende hender. Hun var fortsatt skaket

av godsherrens ord og rasende på major Vesterøys vegne. Godsherre Landegaard var virkelig en foraktelig mann, og nå ristet hun på hodet over tankene hun hadde hatt tidligere. Han var slett ikke tiltrekkende. Hun sukket oppgitt. Heldigvis hadde ingenting ved hans oppførsel tydet på at han hadde ankommet i håp om å finne seg en hustru, det var en trøst i all frustrasjonen.

– Maria? Amandas stemme var forsiktig da hun nærmet seg, og hun satte seg på benken og så usikkert på Maria. – Er alt i orden?

– Hvordan kunne han si så mye stygt om snille herr Vesterøy?

– Ja, han var virkelig krass. Amanda ristet på hodet.

– Han er overlegen og nedlatende, akkurat som ryktene sa. Hørte du hans holdning til norske embetsmenn? At de alle var udugelige? Hun fnøs. – Selv om han er adelig og har sittet i kronprinsregentens råd, betyr vel ikke det uten videre at han selv er så dyktig? Jeg er sikker på at han ikke er det spor bedre enn oss andre. Hun la armene trassig i kryss over brystet.

– Du er virkelig ergerlig på ham? Amanda så bekymret ut.

– Han fortjener ikke min oppmerksomhet, jeg skal glemme ham så snart han reiser. Hun løsnet grepet om overarmene og lente seg tilbake mot benken i et forsøk på å slappe av.

– Han kommer ikke til å reise på mange timer ennå, Maria, mor har bedt ham på middag, og han har takket ja. Han har store forretninger på gang, og ønsker å leie farmors sommerhus resten av sommeren. Han og far skal samtale nærmere etter middag. Hun så engstelig på Maria. – Du vil vel være høflig mot ham? For fars skyld?

Maria stønnet oppgitt. – Jeg skal selvsagt oppføre meg. Men jeg vil ikke snakke med ham med mindre jeg må. Hun hørte Amanda sukke oppgitt. – Kom, jeg har lyst til å gå en lang tur. Hun reiste seg, og holdt frem armen for Amanda.

– Vi må være tilbake før middag. Amanda tok nølende armen hennes.

– Selvsagt! Hun smilte skjevt til søsteren før hun begynte å gå. Da de passerte under godsets store vinduer, så hun to mørke skygger på innsiden. Farens og gjestens. En uforståelig opprømthet brant gjennom kroppen, og hun trakk til seg blikket og gikk raskt mot den lille stien som førte bort fra godset.

Da de kom tilbake noen timer senere, hørte Maria godsherrens mørke stemme fra dagligstuen idet hun gikk opp trappen til andre etasje. Opprømtheten blusset opp igjen, og hun gikk raskt opp på sitt eget rom mens hun kjente på de vekslende følelsene han vekket i henne. Hun var sint på ham for de sårende ordene hans om major Vesterøy, men også fordi han hadde vært så nedlatende overfor henne. Samtidig var hun lettet. Ingenting ved hans oppførsel tydet på

at han hadde kommet til godset i den hensikt å ta seg en ektefelle. Moren ville nok likevel forsøke å få ham til å tenke i de baner. Igjen knøt det seg i magen. Maria gruet for middagen.

Hun gikk bort til skapet og åpnet døren. Innenfor hang alle de vakre kjolene hun hadde fått sydd eller tilsendt fra utlandet de siste årene, og hun lot blikket sveipe over dem. De var alle vakre, i kledelige farger og i utsøkt stoff, og hun lot fingrene stryke bortover til de stanset ved favoritten. En vakker empirekjole i lakserød silke, som gjorde at brystene så større ut enn de var, samtidig som stoffet falt på en slik måte at midjen virket smalere. Fargen var også flatterende mot huden, den fremhevet de blå øynene. Hun visste at hun tok seg godt ut i den, for hun hadde kjent blikkene fra mennene i Tenviken de gangene hun hadde båret den.

Hun heftet den målbevisst ned, men da hun holdt den opp mot kroppen, ristet hun oppgitt på hodet over sin egen handling. Hva var det hun tenkte på? Hun skulle da virkelig ikke fange godsherrens interesse! Raskt hengte hun den tilbake på plass. Helt innerst i hjørnet fant hun det hun lette etter. En kjole hun sist hadde båret før hun ble konfirmert, en brun, vid høyhalset kjole i lin. Hun løftet den frem og gransket den. Det var den styggeste kjolen hun eide, men den passet bra for anledningen. Hun slengte den fra seg på sengen og satte seg foran speilet ved kommoden. Det var på tide å stille håret, og om hun

nå bare kunne huske hvordan hun fikk flettene samlet i en stram kringle bak i nakken, ville hun være sikker på at godsherren ikke kom til å se forskjell på henne og spisebordet resten av kvelden, uansett hvilke anstrengelser moren gjorde.

Maria gikk med raske skritt ned trappen. Idet hun hadde kledd seg i den brune kjolen og dratt håret stramt bort fra ansiktet, hadde hun følt seg mer usikker enn noensinne, derfor hadde hun likevel valgt den lakserøde kjolen, i håp om at det ville gjøre henne tryggere på seg selv. Om godsherren igjen valgte å fornærme noen av hennes venner, var det ingen fordel om hun i utgangspunktet manglet tro på seg selv. Mens hun gikk, rettet hun på korketrekkerne som hang løst ned fra den myke knuten i nakken og fuktet leppene. Den raske gåturen hadde gitt henne farge i kinnene, og hun følte seg våken og skjerpet. Hun trakk pusten dypt inn og slapp den rolig ut. Jo, det skulle nok gå bra. Hun ventet et øyeblikk for å forvise seg om at hun hadde kontroll, før hun gikk med bestemte skritt mot døren til spiserommet.

KAPITTEL 7

Godsherre Landegaard og faren var allerede kommet, de stod foran peisen og diskuterte lavmælt. Da faren ble oppmerksom på hennes ankomst, smilte han og lo høyt.

– Nei, nå tror jeg at synet mitt bedrar meg! Maria, i tide til middagen?

Hun enset vagt at også godsherren vendte seg mot henne, men unnlot å se på ham.

– Jeg er glad det behager deg far, men jeg tør ikke love at det blir en vane. Hun smilte kjærlig mot ham, og han blunket tilbake. Godsherren sa ingenting, men hun var smertelig klar over at han holdt blikket festet på henne.

– Godsherre Landegaard? Hun neide så vidt, før hun tvang seg til å se på ham så avmålt som hun maktet.

– Frøken Liene. Han bukket, og hun møtte blikket

hans da han kikket opp. Det var umulig å lese noe i øynene hans.

– Maria? Er du her allerede? Morens stemme brøt inn, og Maria snudde seg mot moren og Amanda som kom inn i rommet sammen. – Jeg fryktet nesten at du hadde ridd av sted på Stjernen. Moren mumlet det siste, før hun vendte seg mot sin mann og godsherre Landegaard med et stort smil.

– Jeg håper ikke vi gir Dem et feilaktig bilde av vår Maria. Hun er virkelig oppofrende og elskverdigg, og vil bli en god hustru for sin kommende ektefelle.

– Så det vil bli feiret to bryllup på godset? Landegaards stemme lød undrende, og moren lo lavt.

– Vi håper det! Men Maria har ennå ikke blitt fridd til. Moren trakk pusten, og Maria så i gulvet mens hun kjente varmen rase gjennom kroppen.

– Men, ikke misforstå! Det har vært en rekke kandidater, hun er svært ettertraktet. Vi håper det snart endrer seg. Moren så spørrende på godsherren. – Synes De ikke at hun er vakker?

Maria ønsket at gulvet ville åpne seg under føttene hennes.

– Mor, slutt! Maria så sint på moren, som lo.

– Jeg er sikker på at godsherren ikke ... Hun ble avbrutt av Eilif.

– Det holder nå, Margrethe. Vår gjest har ikke engang fått middag, avhørene får utsettes til etter maten. Han blunket mot sin kone og kikket medfø-

lende på Maria. Selv konsentrerte hun seg om å stirre i gulvet, men hun kunne ikke unngå å legge merke til at Landegaard fulgte henne med blikket da de satte seg til bords kort tid etterpå.

Måltidet var en prøvelse for Maria. Vanligvis hadde hun god appetitt for Martes festmat, men denne gangen var det som om maten kjempet imot da hun spiste. Kjøttet var smakløst og vokste i munnen, og vinen virket sur og stram. Hun så oppgitt ned på tallerkenen mens hun lyttet til moren som underholdt godsherren med anekdoter fra selskapslivet i Jarlsberg grevskap.

Av og til dristet hun seg til å se på ham, men bare i korte glimt. Nå lyttet han høflig til moren som skravlet i vei, men Maria ante at tankene hans var et helt annet sted.

– Ofte må Maria synge hele kvelden, det kreves av alle. Hun har en svært vakker sangstemme. Morens stemme vibrerte av iver, og da Landegaard i samme øyeblikk kikket bort på henne, forstod Maria til sin fortvilelse at han måtte ha fått med seg akkurat denne delen av morens monolog.

– Men hun er elendig på pianoforte! Amanda lo, men sluttet straks da moren så sint på henne.

– Både Maria og Amanda har fått god utdanning av huslærer siden de var små, og behersker både tysk, fransk og engelsk. Maria elsker både å lese og male. Hun er faktisk ganske dyktig, og vi har flere av maleriene hennes på veggen i ...

– Selv om jeg liker å male, mor, betyr ikke det at jeg er flink til det. Stemmen skalv da Maria avbrøt moren. Tanken på at hennes malerier ville bli vist frem til godsherren etter middagsmåltidet, var uutholdelig. Det var helt opplagt at han ikke ønsket å bruke tiden sin på å vurdere hennes amatørmessige skaperverk.

– Nå, ikke vær beskjeden. Selv amtmannen i Buskerud mener du er begavet.

Landegaard rettet seg opp og vendte seg mot Eilif.

– Wedel? Pleier han å besøke godset?

– Han har vært her noen ganger. Kjenner De ham?

– Jeg studerte jus med Herman Wedel i København, vi er gamle venner.

De to mennene ble engasjert i en samtale om amtmannen, og Maria følte lettelse over at det ikke lenger var hennes malerier som var tema.

– Maria? Hører du etter? Moren lente seg ivrig mot henne. – Jeg sa at vi får besøk i morgen ettermiddag, din far har invitert til et lite kaffeselskap. Jeg hadde håpet at du kunne synge litt da, og kanskje lese noen av de morsomme diktene dine?

– De er ikke mine, mor, de ...

– Kanskje vi til og med kan friste godsherre Landegaard til å komme? Moren hadde hevet stemmen og kikket spørrende bort på ham. Han så opp, og Maria la merke til at han blunket. Det så ut som om han lette etter en unnskyldning.

– Jeg beklager, men jeg har allerede andre planer

for morgendagen. Han var stødig i stemmen, men Maria merket seg at han flakket litt med blikket. Han hadde ingen ønsker om å besøke familien Liene mer enn høyst nødvendig, det var tydelig.

– Å, da blir Maria skuffet! Er De virkelig sikker på at det ikke lar seg gjøre? Morens ord fikk Maria til å vri seg på stolen.

– Ja, jeg er helt sikker. Hans tydelige avvisning gjorde Maria varm.

– Men kanskje hvis De gjorde om på planene Deres? Det hadde virkelig vært hyggelig om De kunne komme, og ... Moren var ivrig nå, men Landegaard kremtet og avbrøt henne.

– Det er ikke mulig, men jeg takker for invitasjonen. Han virket uberørt, men Maria så at han bet kjevene hardt sammen.

– Jeg er bare overbevist om at mange gjerne vil møte Dem. Moren lette etter ord, men Landegaard lot henne ikke fortsette.

– Jeg forstår det, men for å være helt ærlig så har jeg ingen ønsker om å møte noen. Mitt opphold i Tenviken blir kort, og jeg finner liten glede i fremmede menneskers selskap. Om noen blir fornærmet for at jeg foretrekker å holde meg borte fra selskabet, beklager jeg det. Han kastet et raskt blick bort mot Maria, som rettet seg opp. Trodde han virkelig at hun ønsket hans selskap?

– De behøver ikke å være bekymret for mine følelser, herr Landegaard, det kommer helt sikkert andre

menn jeg kan konversere med, og hvis selskap jeg vil glede meg vel så mye over, om ikke mer. I likhet med Dem foretrekker jeg også å være sammen med bekjente fremfor fremmede, særlig når de fremmede er lite imøtekommende. Hun så utfordrende på ham og håpet at han ville bli fornærmet. Overrasket registrerte hun i stedet et lite smil i munnviken hans.

– Maria! Moren så strengt på henne, men smilte da hun vendte seg mot godsherren.

– Jeg beklager min datters skarpe ord, men det skyldes nok skuffelse, er jeg redd. Ynglingene her i Tenviken klarer ikke helt å fange Marias interesse, hun hadde nok håpet på gleden av Deres selskap denne sommeren. Morens ord fikk Maria til å gremmes.

– Der tar du feil, mor, jeg har overhodet ingen slike ønsker. Hun så rett på godsherren, som møtte blikket hennes før han vendte seg mot moren.

– Jeg tror Deres datter mener hva hun sier, fru Liene, hun virker svært oppriktig. Han smilte og så rett på Maria. – Dessuten får hun nok all den oppmerksomhet hun ønsker av sine unge beilere, hun trenger neppe flere. Han så på moren igjen. – Og innen ynglingene forstår at de blir holdt for narr, har hun sikkert funnet seg en verdig kandidat, en med både tilstrekkelige midler og evnen til å konversere. Han smilte fortsatt, men blikket var alvorlig.

Maria kjente ham ikke godt nok til å avgjøre om

han mente å være morsom. Men da ingenting ved hans oppførsel så langt tydet på at han var en mann som anstrengte seg for å more sine omgivelser, kunne hun ikke annet enn å oppfatte hans ord som kritikk, at hun hadde for høye tanker om seg selv, og at hun i tillegg utnyttet unge menns følelser.

– Jeg må få korrigere Dem, herr Landegaard, jeg har slett ingen hær av unge menn som oppvarter meg, verken i selskapslivet eller til daglig. I motsetning til hva min mor gir uttrykk for, ønsker jeg ikke den form for oppmerksomhet fra menn, uavhengig av status eller posisjon. Hun løftet vinglasset og så på ham over kanten av glasset. – Det er umoralsk å oppildne en persons følelser om ikke intensjonene er oppriktige, og jeg ville aldri la noen oppvarte meg med mindre jeg var villig til å inngå ekteskap. Selv da ville jeg ha holdt en viss avstand. Utuktig omgang, som jeg har hørt at enkelte innlater seg på, selv før forlovelsen er et faktum, frastøter meg. Hun så granskende på ham, men heller ikke nå virket han berørt av ordene hennes, selv om de burde ha truffet godt nok. Hun nippet til glasset med vin.

– Nå tror jeg vi bør tale om noe annet. Morens stemme var anstrengt og vennlig. – Rir De, herr Landegaard?

– Jeg rir, men ikke så ofte som jeg skulle ønske.

– Om De ønsker å disponere våre hester mens De oppholder Dem i Tenviken, er jeg sikker på at det kan la seg ordne. Men det kan være litt vanskelig å

orientere seg i terrenget, og kanskje De trenger litt hjelp i begynnelsen? Maria er veldig flink til å ri, faktisk så rir hun ofte alene på stiene rundt godset, uavhengig av vær og forhold. Hun kan sikkert vise Dem rundt om De ønsker det. Moren så håpefullt på Landegaard, og Maria undertrykte et stønn. Skulle hun aldri gi seg?

– Jeg takker for tilbudet, men det blir ikke nødvendig. Jeg har allerede en hest, og det er ikke så vanskelig å finne frem. Dessuten mistenker jeg at frøken Liene velger å ri alene nettopp for å slippe selskap? Han kikket opp og møtte blikket hennes.

– Det er riktig, jeg foretrekker å ri alene. Hun var overrasket over at han ga henne en mulighet til å slippe unna rideturen moren forsøkte å legge opp til, men innså at det selvsagt skyldtes at han ønsket å slippe unna selv.

– Vi er ikke så begeistret for disse turene, men Maria kan passe på seg selv. Faren brøt inn i samtalen og smilte skjevt til sin yngste datter.

– Hva med omstreifere og røvere? Jeg ville tro at nærheten til Christiania medfører en del uønskede besøk i området? Landegaard hadde vendt seg mot faren og kikket avventende på ham. Maria kjente at hun igjen ble ergerlig, han hadde ingenting med å blande seg opp i hennes rideturer.

– Jeg har aldri møtt noen, godsherre Landegaard, men om jeg hadde gjort det, ville jeg ridd fra dem. Ingen kjenner området så godt som jeg gjør. Hun så

stolt på ham, men usikkerheten kom tilbake da han vendte seg mot henne og smilte overbærende.

– Virkelig? Og hva om De blir møtt med skytevåpen? Han løftet vinglasset. – Kunnskap om språk og litteratur kan ikke forsvare Dem mot en røver med muskett, og jeg vil påstå at den erfaring De har fra sosietetens salonger, er unyttig om De blir stilt overfor en slik mann. Han ristet luggen bort fra ansiktet og fortsatte før hun rakk å svare: – Det vil være tåpelig å tro noe annet, er De ikke enig? Han så alvorlig på henne, og hun stirret usikkert tilbake på ham. Ertet han henne? Hun tøylet irritasjonen som ville frem og så kjølig på ham.

– De behøver ikke bekymre Dem for min helse, godsherre Landegaard. Jeg kan forsikre Dem om at jeg er fullt i stand til å ta vare på meg selv.

– Som jeg sa, er vi ikke så glade for disse rideturene, men det er sjelden røvere angriper i dagslys. Jeg vil tro at den største faren ligger i om hesten forsøker å kaste henne av, og jeg har full tiltro til at Maria vil greie å holde seg i salen. Nå synes jeg vi skal trekke oss tilbake, vi har forretninger å diskutere.

Eilif reiste seg, og Landegaard gjorde det samme.

Maria unnlot å se på ham da han takket for selskapet og forlot rommet sammen med faren.

Maria var rastløs etter middagen, og gikk ut. Sommerluften var varm, men følte kjølede mot huden. Hun befant seg på baksiden av godset, på verandaen

som strakte seg langs hele baksiden av bygningen, der satte hun seg ned på en benk. Tussmørket lå over den vakre bakhagen og gjorde hekkene og trærne uformelige. En tidlig kaprifol duftet fra området rundt dammen, og hun hørte en frosk kvekke i det fjerne. Vanligvis ville hun ha gledet seg over naturens dufter og lyder, men ikke denne kvelden. Landegaards uhøflige avvisning, hans antydninger om hennes person og manglende ferdigheter til å ta vare på seg selv, gjorde henne fortsatt irritert. Hvem trodde han at han var, som kunne behandle henne på en slik måte? Hun hadde heller ikke glemt hans kritikk av major Vesterøy.

– Har du lyst på selskap? Amanda nærmet seg og satte seg ved siden av Maria på benken.

– Jeg trengte bare litt frisk luft.

– Ble du fornærmet av godsherre Landegaard? Amanda så undrende på henne, og hun ristet trett på hodet.

– Jeg bryr meg ikke om hva han sier, han eier ikke manerer.

– Nei, han er ubehøvlet. Selv om mor presset ham langt, synes jeg han burde ha avslått invitasjonen hennes på en mindre ufin måte. Det må ha vært sårende for deg. Amanda så trist på henne.

Maria lo tørt. – Det er sjelden jeg har blitt avvist så ettertrykkelig, men han har kanskje rett? Hva skal jeg med ham, når jeg har en hel liten hær av beilere? Hun himlet med øynene, og Amanda lo.

– Ja, hvor har du gjemt dem? Hun ble alvorlig.
– Det var ikke pent av ham å antyde at du holder menn for narr, selv om jeg egentlig tror at han bare ertet deg. Amanda rynket pannen. – Jeg tror vi skal være glade for at han ikke vil komme i selskapet vårt, tenk hvilke reaksjoner han hadde fått om han hadde talt på en slik måte til fogden eller sognepresten! Amanda ristet på hodet.

– Det kunne jo vært litt morsomt, kanskje jeg likevel skal være lei meg for at han ikke ønsker å beære oss med sitt nærvær? Hun så undrende på Amanda, som smilte.

– Du var nå ganske frekk, du også, jeg trodde mor skulle dåne da du talte om utuktig omgang før ekteskapet.

– Han fortjente det, dessuten tror jeg ikke han ble fornærmet. Hans beundring for meg er nok så liten at han ikke bryr seg om hva jeg sier uansett. Hun sukket. – Men det er en trøst at mor så tydelig tok feil, han er overhodet ikke her for å vurdere meg som en fremtidig hustru. Hun smilte matt.

– Hun har ikke gitt opp ennå, tro ikke det. Amanda reiste seg. – Det er kjølig, jeg tror jeg vil gå inn igjen. Kommer du? Hun så spørrende på henne, og Maria nikket.

– Straks. Hun holdt øye med Amanda mens hun gikk. Kvelden hadde utviklet seg helt annerledes enn forventet, og hun følte seg roligere nå til tross for den ubehagelige samtalen med godsherren. Hun hadde

fått sagt hva hun mente om ham, og hun kunne aldri se for seg at moren ville lykkes i sitt mål om å få godsherre Landegaard som sin svigersønn.

Det raslet i løv et stykke unna, og hun rykket til. En lang stund ventet hun på flere lyder, men det forble stille. Var det noen der, i buskene i utkanten av hagen? Landegaards besøk hadde skjøvet kjempen og den fremmede offiseren litt ut av tankene hennes, nå kjente hun hvordan uroen fra natten før sakte kom tilbake. Hva om hun hadde tatt for lett på hendelsen og hun fortsatt befant seg i fare? Tross alt hadde hun sett noe som trolig var ment å være hemmelig. Igjen raslet det i løv, og hun rykket til.

– Er det noen der? Hun reiste seg og gikk nølende mot kanten av verandaen mens hun myste mot de sorte trærne og buskene som rammet inn bakhagen. Det kom ingen svar. – Dette er ikke morsomt, kom frem. Hun gjorde stemmen så stødig hun kunne. Et øyeblikk nølte hun, før hun rettet seg opp og nærmet seg den lille trappen ned mot bakhagen.

Hånden skalv da hun la den på rekkverket, og plankene knirket da hun satte foten på det øverste trappetrinnet. Sakte gikk hun ned de få trinnene mens hun lot blikket gli over bakhagen. Hun hadde tatt et par skritt på gresset da hun så en bevegelse bak en busk et par meter unna.

Hjertet hamret hardt i brystet, og hun bråstanset. Lyden hun først hadde hørt, hadde syntes å være lenger unna, på grensen mot skogen, men det var selv-

sagt mulig at noen flyttet på seg og kom nærmere. Hun nølte litt, men bestemte seg for at hun ikke kunne gå rundt og være redd. Om noen snek seg rundt i buskene ved godset, måtte hun vite hvem det var. Hun trakk pusten dypt før hun listet seg nærmere. Snart var hun ved siden av busken. Hun hadde akkurat lent seg frem for å se, da en mørk skikkelse brått reiste seg og grep henne hardt om handleddet.

– Se! utbrøt Iver.

Maria trakk pusten for å få kontroll over panikken som hadde vært i ferd med å bryte ut.

Gutten hadde sluppet taket rundt handleddet hennes, nå pekte han ivrig under busken. Maria lente seg fremover for å se mens hun kjente lettelsen fjerne siste rest av frykt.

– Du skulle svart da jeg ropte på deg, Iver. Hun skjente lett på ham.

– Unnskyld, frøken Maria, jeg hørte deg ikke. Iver var trist i stemmen, og hun fikk dårlig samvittighet. Han hadde ikke ment å skremme henne.

– Det er i orden. Hva er det jeg skal se på? Hun myste for å se bedre og skimtet omrisset av en liggende katt. Langs buken dens lå flere uformelige skikkelser.

– Den har fått kattunger, fire stykker. Jeg har klapet dem allerede. Iver smilte bredt, og Maria smilte tilbake mens hun så hvordan hunnkatten la på ørene og slo hissig med halen.

– Jeg tror kanskje pus vil være i fred. Dessuten

er det vel leggetid for deg for lenge siden? Du bør komme deg i hus før din mor kommer for å se etter deg.

– Ja, frøken Maria. Han kastet et siste blikk mot kattene, før han snudde rundt og løp opp mot tjenerboligen der han bodde sammen med Marte og Stefan.

Maria holdt øye med ham mens han løp, og mintes da hun selv var på samme alder. Mathias hadde sett ut akkurat som lillebroren, men Iver var mer forsiktig enn det Mathias hadde vært. Kattungene måtte ha fått ham til å glemme hvor mørkeredd han var.

Hun ventet til hun var helt sikker på at Iver hadde kommet seg trygt i hus før hun trakk sjalet tettere rundt skuldrene og gikk tilbake mot godset. Idet hun satte foten på det nederste trappetrinnet, snudde hun seg og stirret utover mot hagens utkant. Det var ingenting å se, og da hun lyttet, hørte hun heller ingenting. Likevel grøsset hun. Hun slo armene i kryss over brystet og gikk med bestemte skritt opp trappen.

Hun kom opp på verandaen, hvor hun måtte passere vinduet til farens arbeidsværelse på vei inn. Godsherre Landegaards dype stemme bremsset farten hennes, og hun stanset helt inntil veggen rett ved glasset. Hun kunne ikke se inn, vinduet var dekket av en hvit gardin, men det stod på gløtt og slapp stemmene ut.

– ... foreløpig har jeg kontroll. Godsherre Lan-

degaard talte lavt, og Maria anstrengte seg for å lytte.

– Jeg håper ikke De gjør noe overilt. Dette er farlige menn. Farens stemme lød bekymret.

– Jeg bærer ladd våpen, og om nødvendig skyter jeg for å drepe. Landegaards stemme var iskald, og Maria svelget tungt.

– Selv har jeg aldri drept noen, jeg skal til og med innrømme at jeg ikke liker å jakte vilt. Hvordan kan De leve ubesværet når De vet at De har tatt et liv?

Farens stemme var som vanlig rolig, men selv kjente Maria at hun begynte å skjelve. Var godsherre Landegaard en drapsmann?

– Det er aldri enkelt. Ordene hans bekreftet den skremmende mistanken, og Maria knep munnen hardt sammen for ikke å slippe ut et gisp.

– Men dette er noe annet, mer personlig.

Landegaards stemme ble brått tydeligere, og da Maria la merke til at en mørk skygge nærmet seg vinduet, rygget hun raskt bakover. Hun rakk akkurat å smette bak hjørnet før han trakk gardinet til side og kikket ut. Selv om Maria ikke kunne se ham, følte hun hvordan de grønne øynene stirret ut i nattemørket etter henne. Hun grøsset og kjente hårene reise seg på armene. En lang stund holdt hun seg helt i ro, til hun hørte at vinduet ble lukket. På skjelvende ben listet hun seg inn.

Maria unnskyldte seg overfor sin mor, og under påskudd av en plagsom hodepine fikk hun under tvil

tillatelse til å gå opp på sitt eget rom. Det kjentes som om luften hadde blitt merkbart varmere i løpet av ettermiddagen, og da hun kom inn på soveværelset, gikk hun rett bort og åpnet vinduene for å slippe inn den svake kveldsbrisen. Den vakre kjolen falt tungt ned rundt føttene hennes da hun løsnet båndet som holdt den på plass, og hun hengte den på plass i skapet før hun trakk sølvbåndene ut av korketrekkerne så håret danset løst nedover ryggen. I undertøy satte hun seg så foran speilet og gredde håret med lange tak mens hun undret seg over samtalen hun hadde overhørt. Hadde han virkelig drept? Hun flyttet urolig på seg. Han hadde selv sagt det, mer eller mindre, og hun hadde ingen vanskeligheter med å se at han kunne være i stand til det. Hun senket hårbørsten og kikket på de alvorlige øynene i speilet. Det hadde vært en tåpelig innskytelse å pynte seg for ham, et barnslig ønske om å ta igjen, nå var hun lettet over at han ikke hadde latt seg påvirke. Den kjølige tilbakeholdenheten, kombinert med evnen til å skjule alle reaksjoner, gjorde det klart for henne at han ikke var en mann å leke med.

Lyden av en vogn som nærmet seg, fanget oppmerksomheten hennes. Hun reiste seg og gikk mot det åpne vinduet. Solens skarpe stråler hadde akkurat forsvunnet bak åsryggen, og månen var så vidt begynt å bli synlig i den lyse sommerkvelden, da godsherre Landegaards Landauer kom trillende inn på gårdsplassen og stanset foran eiketreet. I

kveldsmørket virket både vognen, hestene og kusken sorte.

Brått åpnet godsets ytterdør seg, og Maria hørte moren som takket for besøket og ønsket gjesten vel hjem. Hans svar var knapt hørbart, før lyden av skrittene hans mot grusen gjorde det klart at han var i ferd med å forlate godset.

Marias nysgjerrighet hadde fått henne til å lene seg så vidt ut av vinduet, og nå så hun ham komme ut av skyggene ved inngangspartiet. Han ventet ikke på at kusken skulle åpne vogndøren, men lukket den opp i samme øyeblikk som han satte foten på det nederste stigetrinnet. Deretter kastet han et raskt blikk bakover og så rett på Maria. Hun ble stående som paralysert et øyeblikk og kikket ned på ham, før hun brått husket at hun var avkledd og rygget bakover i rommet.

Vogndøren ble lukket idet hun sank skamfull ned på sengen, og rødmen brant hissig i kinnene og nedover halsen. Vognhjulene knaste mot grusen, og hestenes hover lød taktfaste idet godsherren Landegaard forlot Svaneberg gods.

KAPITTEL 8

Maria sov urolig, hun drømte. Igjen hørte hun morens skingrende stemme som kunngjorde at hun skulle giftes med grev Wankelberg. Hun så de stikkende øynene hans og kjente de klamme hendene hans på kroppen. Fortvilet ville hun vri seg løs, kjempe seg fri, men brått var godsherre Landegaard der.

Landegaard skjøt greven, og hun var så lettet at hun forsøkte å kaste seg i armene hans, men han skjøv henne fra seg og løftet pistolen på nytt. Hun så at han spente hanen og forberedte seg på skuddet. Idet hun så et lysglimt og hørte smellet fra pistolen, ble hun dratt opp i luften og opp på ryggen av en hvit hest. Hun kjente sterke armer rundt kroppen, og en stemme som hvisket på fransk at han skulle ta henne med bort fra alt, redde henne fra morens ekteskapsplaner og ta henne med på eventyr. Idet hun vendte seg rundt for å se

på ham, flerret et skarpt tordenskrall over himmelen.

Maria våknet brått. Hun satte seg opp i sengen og kjente hjertet hamre hardt i brystet. I det fjerne lød etterdønningene av tordenbraket, og hun satt en stund og kjente at luften hadde blitt kjøligere før hun utmattet sank tilbake mot puten.

En gulhvit julisol møtte Maria da hun gikk ut på gårdsplassen noen timer senere. Fortsatt var det varmt, men tordenværet som så vidt hadde streifet Smaalenene amt på andre siden av Christianiafjorden den natten, lå fortsatt truende og varslet omslag. Hun lyttet til grusen som knaste under føttene da hun gikk ut på gårdsplassen. Fortsatt var hjulsporene etter godsherrens Landauer synlige i innkjørselen, og da hun på nytt så ham for seg, brant ydmykelsen gjennom kroppen på nytt. Det var ingen tvil om at han hadde sett henne i vinduet, stirrende på ham, i bare undertøyet.

Larmen fra en vogn fikk Maria til å riste av seg de ubehagelige tankene, og nå så hun på Stefan som styrte kjøretøyet i en lang sving rundt eiketreet før han stanset hestene rett foran henne. Støvet virvlet opp, og Maria rygget et par skritt.

I samme øyeblikk kom Amanda opp på siden av henne.

– Så var det innkjøp av bånd og smykker til bryllupet! Jeg gleder meg som et barn, det føles som år

siden vi sist var på bytur! Amanda lo sin trillende latter, og Maria smilte og tok søsterens arm mens de gikk mot vognen. Vanligvis ville de ha gått den lange turen til Tenviken, men lavtrykket varslet at de kunne forvente regn en gang i løpet av ettermiddagen.

Maria brydde seg lite om å bli våt, men Amandas helse var ikke like sterk som Marias. Hun ville ikke ta sjansen på at søsteren kunne bli syk.

Det rykket til da vognen satte seg i bevegelse, og Maria sank tilbake i setet og lot blikket vandre ut av det lille vinduet. Da de kom inn i skyggen under alleen, så Maria at Amanda kastet et engstelig blikk ut av vinduet.

– Er det noe galt, Amanda? Maria så undrende på søsteren, som nølte litt før hun svarte.

– Jeg hørte Stefan fortelle far at de hadde sett en fremmed på jordene her utenfor godset i går kveld, mens vi spiste middag. Da Stefan og et par av mennene dro ut for å undersøke, hadde han forsvunnet. Tror du det er noe å være bekymret for? Amanda så på Maria med store øyne, og Maria måtte anstrenge seg for ikke å vise usikkerheten som bølget gjennom kroppen. I stedet ristet hun raskt på hodet.

– Det kan jeg aldri tenke meg. Det var sikkert bare en som var nysgjerrig på godset, det hender de kommer for å se. Hun smilte så varmt hun kunne, og så at Amanda ble litt beroliget. Selv kjente hun frykten ulme i magen, hun husket raslingen av løv fra utkanten av hagen kvelden før. Hva om det ikke var Iver

hun hadde hørt? Kanskje det var kjempen eller den fremmede offiseren som holdt øye med henne?

– Hvorfor ser du da så bekymret ut? Amanda skakket på hodet, og Maria ristet raskt på hodet.

– Jeg er ikke bekymret, jeg tenkte bare på alt som vil skje med oss i tiden fremover. Hun kunne ikke utdype uten å gjøre Amanda engstelig, det var lettere å føre samtalen inn på noe annet.

– Ja, det blir mange forandringer. Amanda så tankefullt på Maria. – Tror du Karen vil giftes med det første? Jeg tror hun var lei seg for at Mathias reiste.

– Det var vi vel alle? Maria så overrasket på søsteren.

– Ja, men jeg tror kanskje hun likte ham bedre enn som så. Amandas blick vandret ut av vinduet, og Maria så undrende på henne. Amanda pleide ikke vanligvis å være så oppmerksom.

– Karen har aldri sagt noe til meg om hva hun føler for Mathias, og om hennes følelser hadde vært som du antyder, tror jeg nok at hun ville ha fortalt det. Hun kikket ut av vinduet hun også, og forsøkte å huske tilbake til juleballet på Svaneberg gods da de hadde vært sammen alle tre, men hun hadde ikke sett annet enn vennskapelige blick mellom de to vennene.

Maria ristet lett på hodet. – De har ikke kjærlige følelser for hverandre, Amanda, det er jeg sikker på. Men om du vil, kan vi spørre Karen senere?

– Nei, kjære! Det må du ikke gjøre, hva vil hun tro

om meg da? Nei, hvis hun ikke har nevnt det, har jeg nok misforstått. Men det var noe hun sa, da jeg var syk sist, som jeg ikke husker nå. Amanda bet seg i underleppen, før hun blunket bort tårene som fylte øynene. Maria smilte, selv om hun kjente at hun ble litt ergerlig. Hun forstod godt hva Amandas reaksjon skyldtes, men orket ikke å forholde seg til det denne dagen hvor de bare skulle kose seg.

– Ikke tenk på det nå, det gikk bra, dere ble forlovet! Nå må du glede deg til bryllupet, ikke dvele ved fortidens misforståelser. Maria husket Amandas grenseløse sorg over at John Edelberg ikke hadde sørget for at forlovelsen ble kunngjort før han reiste tilbake til England for å studere. Heldigvis hadde han kommet tilbake og brakt forholdet i orden.

– Du har rett, jeg reagerte for sterkt, det var tåpelig av meg. Amanda forsøkte seg med et smil, og Maria tok seg sammen og la stemmen i et vennligere leie.

– Ikke døm deg selv for hardt. Det er lov å være litt usikker og nervøs i påvente av en formell forlovelse. Maria så til sin lettelse at Amanda roet seg. Etter en stund lente søsteren seg frem og ga seg til å studere omgivelsene igjen, og Maria holdt tankefullt øye med henne. Hadde bare ikke Amanda vært så svakelig! Hun sukket, før hun hvilte blikket på skogen som fløt forbi utenfor vinduet. Snart var den evige bekymringen for søsterens helse over, snart ville John Edelberg overta ansvaret for Amanda. Hun skam-

met seg litt over lettelsen hun følte ved tanken. Hun var glad i Amanda, men det var krevende hele tiden å planlegge i forkant og forsøke å avverge søsterens små anfall.

Maria hadde nesten døst av da hun merket at vognen saktet farten. Hun rettet seg raskt opp og så ut av vinduet. De hadde tatt av fra hovedveien og fulgte beitemarkene opp mot Haraldsmo gård. I grøftekantene utenfor gjerdet strakte geiterams hals, kun avbrutt av partier med hvite prestekrager.

Fra jordet hørte hun bjellesauen løpe ringlende bort fra veien mens den brekte dypt og fikk lyse svar fra lammene. Det var vakkert og fredfullt, men denne dagen la hun knapt nok merke til det. Blikket søkte mot skogkanten, og igjen kjente hun en uro i kroppen. Hun husket Amandas opplysninger om den fremmede som hadde holdt godset under oppsikt kvelden før. Kjempens formaning om at hun skulle holde synet av lastingen av skipet for seg selv, dukket opp i hodet hennes. Hva om hun befant seg i større fare enn hun hadde trodd, og hva om Karen også var truet, fordi hun hadde delt hemmeligheten med henne? Tanken hadde ikke streifet henne før.

Karen hadde lovet å holde på hemmeligheten, det var ikke sannsynlig at hun hadde fortalt det videre til noen. Maria lente seg frem i setet og lot øynene vandre fremover mot gården. Ved porten mot inn-tunet stod Karen, i reiseklær, og med en kurv over

armen. Hun smilte mot stemoren, Linda, som stod ved siden av henne.

Maria var lettet. Alt så ut til å være normalt. Med mindre Karen selv snakket om skipet, skulle ikke Maria nevne det med et ord.

– Endelig kommer dere! Jeg har ventet i hele formiddag. Karen smilte bredt da hun satte seg inn i vognen. Det lyse håret var samlet i en tykk flette i nakken, og det glitret i de blå øynene. Da også Linda var på plass, beveget vognen seg igjen.

– Vi ble litt forsinket, for Maria sov lenge i dag. Kanskje fordi vi hadde besøk av godsherre Landegaard i går? Amandas stemme var lattermild, og Maria kjente seg utilpass. Hun ville ikke snakke om ham.

– Hva? Var han hos dere i går? Hvordan var han? Jeg har hørt at han er vakker, men litt skremmende? Karen så først på Maria, men da hun forstod at hun ikke ville få svar av henne, vendte hun seg mot Amanda.

– Han er flott, men ganske ubehøvlet. Bare spør Maria! Amanda lo, og Maria stønnet lavt og himlet oppgitt med øynene.

– Hva skjedde? Karen tittet på henne med store øyne, og da hun nølte, lente venninnen seg ivrig fremover. – Men så fortell, da! Karen tok henne lett i armen.

– Ingenting, vi hadde bare en litt utfordrende diskusjon, ikke noe alvorlig.

– Du og godsherren? Karen så usikkert på henne, og Maria kjente at hun ble varm. – Ja, godsherren og jeg. Hun tittet ut av vinduet, men kjente at Karen holdt blikket festet på henne.

– Liker du ham? Spørsmålet var enkelt, men fikk varmen til å bølge gjennom Maria.

– Er du avsyndig! Hun så bestyrtet på Karen. Frustrasjonen fylte henne, og hun måtte svelge før hun fikk samlet seg.

– Jeg har *ingen* interesse av ham, eller noen annen mann. Du vet at jeg vil klare meg selv, jeg trenger ingen ektefelle for å bli lykkelig. Og i hvert fall ikke en arrogant mann som Landegaard!

– Vel, ryktene sier at Landegaard er på jakt etter en hustru, og ut fra mors interesse for godsherren i går, tror jeg du bør begynne å forberede deg på et liv i ekteskap likevel. Amanda så på Maria, som fnøs.

– Jeg gifter meg heller med en fattig konditor, enn med den ... den ... mannen. Hun slo armene hissig i kryss over brystet.

– Når vi først snakker om menn, har den nye presten visitert Svaneberg gods ennå? Karen så nysgjerrig på dem begge.

– Har han kommet allerede? Jeg tror ikke far venter ham ennå. Amanda så undrende på Karen.

– Far møtte ham i byen i går, han hadde akkurat ankommet. Karen vendte seg ivrig mot Linda.

– Ja, han måtte ut av sitt husvære i Christiania før

tiden og ba om å få komme litt før. Han skal være en svært sympatisk mann, dessuten er han ung. Linda smilte skjevt.

– Kanskje han også er på jakt etter en ektefelle, Maria? Da har du i hvert fall et alternativ til gods-herren. Karen blunket til henne, og Maria presset frem et smil, før hun igjen ga seg til å studere omgivelsene.

En stund kjørte de gjennom små lunder av løvskog avløst av kornåkre, før de kom inn i et område med beitemark hvor elva Rennau slynget seg dovent gjennom landskapet. Kyr og sauer gresset langs veien, og Maria kastet et lengselsfullt blick ned i elva da de kjørte langsmed den. Vann hadde alltid tiltrukket henne, både sjøen og de små elvene og bekkene som det var mange av rundt Svaneberg gods. En barnslig forventning om å se noe spennende under overflaten fikk henne alltid til å drømme seg bort i nærheten av vannet. Men den dagen var hun rastløs, og solstrålene ga gjenskinn slik at det var umulig å se annet enn en blå åre.

Da hun løftet blikket, rykket hun til. En mørk skikkelse stod i veikanten og så granskende på dem da de passerte. Varmen skjøt opp i kroppen, og hun vendte seg rundt og stirret forferdet på ham. Da hun gjenkjente mannen, en nabo fra Haraldsmo gård, trakk hun pusten dypt av lettelse. De var snart fremme nå, om kort tid ankom de Tenviken. Der skulle de handle

og kose seg. Hun burde føle glede, men den ble forstyrret av en uvelkommen tanke. Det var mange steder en forfølger kunne gjemme seg i tette og mørke bygater.

Stefan slapp dem av i enden av Tenvikens handlegate. Etter å ha rettet på sjalene og hattene kikket de seg nysgjerrig rundt. Små og hvite trehus stod tett i tett langsmed byens hovedgate. Det var ryddig og rent overalt, og det duftet av nybakt brød og boller fra bakeren på andre siden av gaten. Et stort, sort skilt hang over de brede vinduene, Karlstens bakeri og konditori var malt på skiltet med snirklete bokstaver i gull. Maria husket tanken hun hadde hatt om å giftes med en konditor og lo av seg selv da hun fikk et glimt av en eldre mann med hvit lue på hodet innenfor vinduene. Han var neppe fri, alderen tatt i betraktning.

Maria så seg fornøyd rundt på alle butikkvinduene som lå nedover gaten. Uroen hun hadde følt kort tid før, virket tåpelig nå. Tenviken var en liten by, noe mindre enn Tønsberg, og de ville ikke trenge mer enn et par timer for å komme seg gjennom butikkene. I enden av gaten lå et stort torg som grenset mot byens havn. På torget var det fullt av boder, der de solgte fisk, blomster og grønnsaker etter årstiden.

Men det var noe helt annet som fanget Marias oppmerksomhet. Da hun strakte seg for å få et glimt av havet i enden av gaten, oppdaget hun tre høye master i det fjerne, og hun måtte snappe etter pusten

før hun roet seg. Det var stadig seilskip i Tenviken, skipet hun hadde sett, var nok allerede langt unna. Dette var sannsynligvis et handelsskip; en fullrigger eller en bark, lastet med eksotiske varer fra fjerne himmelstrøk, og ikke våpen.

– Kom, vi går til gullsmeden først! Amanda dro Maria i armen, og hun fulgte etter mens hun holdt et langt blikk på sjøen.

En god stund senere gikk de fornøyde og trette langs kaikanten. De hadde handlet både smykker og bånd til bryllupet, og Amanda hadde også fått tak i noe silke til brudekjolen. Skyene som tidligere hadde truet med å gjøre dem våte, var på nytt på vei innover land, og Maria så ettertenksomt på den grå veggen av regn som allerede skjulte Smaalenenes amt. Snart ville regnet utvilsomt komme vestover, men ennå var det sol og stemningen var lett.

Måkene skrålte der de satt på bryggestolpene, det duftet av salt hav og solvarmet tjære, og Maria snudde seg vekk fra fjorden og lot øynene løpe langs kaien.

Seilskipet fanget oppmerksomheten hennes øyeblikkelig. Det var en fullrigger, men det var ikke mulig å se hvor den kom fra, ingen flagg var oppe. Lasten så hun heller ikke, men hun gransket hver tomme av treverket. De hadde kommet svært nær nå, hun hørte hvordan de svake dønningene fikk det mektige skipet til å gnisse i fortøyningene, og hun

kjente en duft som minnet om brent treverk, men likevel ikke. Duften var kjent, men også fremmed. Kanskje det var et krydder?

– Hvem er det? Karen ristet lett i Marias arm, og hun så spørrende på venninnen. Det tok et øyeblikk før hun forstod hva Karen mente, men nå så hun også den fremmede mannen som stod på kaien noen meter lenger frem. Han hadde blondt hår og brede skuldre, og smilet utstrålte trygghet der han snakket lavmælt med en eldre kvinne og et lite barn.

– Han ser ut som en embetsmann, kanskje den nye presten?

Maria tittet nysgjerrig bort på ham. Klærne tydet på at han var en mann av høyere klasse, frakken hadde et moderne snitt, og de stivede halskantene på skjorten var kritthvite, som hos en gentleman som ikke bedrev fysisk arbeid.

Han hadde blitt oppmerksom på dem nå, og avsluttet samtalen med kvinnen før han nærmet seg. Først da han var så nær at Maria kunne beundre de mørke øyevippene langs de smale, blå øynene, stanset han og bukket.

– Tillat meg å presentere meg selv, mitt navn er Karl Lattmann, og jeg er Tenvikens nye prest. Jeg skulle selvsagt allerede i går ha avlagt en visitt hos godsherren av Svaneberg, men plagsomme bagateller har holdt meg igjen i byen både i går og i dag. Når så fru Meidel her var så elskverdig å informere meg om hvem De var, tillater jeg meg å overrekke mine

formelle hilsninger. De blå øynene smilte varmt mot dem alle.

– Det er svært hyggelig å treffe Dem, herr Lattmann. Mitt navn er Linda Haraldsmo, dette er Maria og Amanda Liene av Svaneberg gods og min stedatter Karen Haraldsmo av Haraldsmo gård.

Linda kikket noe avmålt på ham, men da han kysset henne mykt på håndbaken, så Maria at Linda smilte. Da han så tok Marias hånd og kysset den, kjente hun at rødmen skjøt opp i kinnene.

– Det er en ære å treffe Dem. Blikket hans dvelte ved Maria, før han gjentok hilsenen overfor de andre. – Beklageligvis må jeg haste videre, sognepresten venter meg i ettermiddag, men jeg kan allerede nå love at mine visitter på Svaneberg gods vil bli mange og hyppige. Til vi ses igjen.

Han bukket dypt på nytt og svingte hatten elegant opp på hodet da han rettet seg opp og gikk.

Maria så etter Lattmann da han forsvant inn på torvet. Det hadde blitt snakket om presten som skulle komme til Tenviken, de yngre pikene hadde fantisert om ham i lang tid allerede. Han forsvant bak en busk, og Maria smilte for seg selv. Karl Lattmann ville snart oppdage at hans ankomst var etterlengtet, og hun trodde nok at overklassepikene ville bli fornøyd.

Maria vendte seg tilbake mot kaien i samme øyeblikk som en mørk sky dekket sola og et tordenbrak rullet dovent over himmelen. Den plutselige skyggen

gjorde henne urolig, og et svakt vindkast brakte på nytt med seg den fremmede duften fra skipet. Hun kikket mot fullriggeren og la merke til de doble lukene for kanonene. Et grøss forplantet seg i kroppen da hun brått forstod hva duften var. Det var ikke krydder, men brent krutt.

– Maria, kom! Karen grep Marias arm, og hun fulgte motvillig etter mens hun stirret opp mot skipet. Dekket virket forlatt, tomt for mennesker, men så ble hun brått oppmerksom på en skikkelse bak mesanmasten.

I samme øyeblikk som regndråpene traff Marias ansikt og gjorde blikket sløret, trådte han frem. Et lyn flerret over himmelen og kastet et skremmende, hvitt lys over et purpurrødt arr som kveilet seg rundt mannens hals. Maria gispet, og det kjentes som om lynet hadde gått tvers gjennom kroppen hennes.

Det var han! Kjempen fra rullesteinstranden!

KAPITTEL 9

Amanda, Karen og Linda lo og ristet regnet av seg da de satte seg på plass i vognen, men Maria var alvorlig. Da vognen begynte å rulle, kastet hun engstelige blikk bakover mot kaien. Det var ingen bevegelser i det grå regnet utenfor, likevel følte hun seg utrygg. Hadde kjempen kjent henne igjen? Hun så ham for seg, men slo tanken fra seg. Han kunne ikke ha kjent henne igjen, forvandlingen fra natten i skogen var total. Hun så nedover den vakre silkekjolen sin og løsnet hatten fra hodet. Håret som hadde dannet korketrekkerer nedover skuldrene kort tid før, lå nå klistret inntil nakken. Hun la hatten i fanget og var ergerlig på seg selv fordi hun hadde blitt så redd. Om hun ikke hadde latt seg paralisere av kjempen, hadde hun kanskje sett navnet på skipet, og kanskje også den mystiske offiseren? Hun husket drømmen natten før, og det kilte lett i magen. Hun skulle så gjerne ha visst hvem han var. Kanskje hun kunne spørre

faren? Nå da skipet lå til kai, ville hun ikke avsløre seg selv om hun stilte spørsmål, det ville ikke være første gang hun viste interesse for et skip. Et lyn flørret over himmelen, og det veldige tordenskrallet som fulgte, fikk hestene til å rykke utålmodig i draget.

– Du koser deg vel nå? Karen så spørrende på Maria, som tvang frem et smil.

– Du vet at jeg liker litt uvær.

– Dyra er nok vettskremte. En bekymret rynke ble synlig i Karens glatte panne. I samme øyeblikk skar et hvitt lys tvers over himmelhvelvingen, samtidig som et veldig tordenbrak rullet over dem.

Maria kastet et engstelig blick ut av vognen og frøs til. De hadde kommet ut av byområdet nå, og på hver side av veien stod en skog av løvtrær. I mørket under de tette trekronene mente hun å ha sett en bevegelse. Hun knep øynene sammen for å se bedre, men det regnet for voldsomt. Med hamrende hjerte lente hun seg tilbake i setet.

Regnet og tordenværet hadde passert da de ankom Haraldsmo. Karen og Linda hoppet ut av vognen, hælene på støvlene deres sank dypt ned i den sølete veien. Det hadde kommet mye vann på kort tid, og geitramsen hang tungt med hodene utenfor gjerdet til beitet. Sauene stod fortsatt under trærne i andre enden av jordet, som små hvite flekker mot alt det grågrønne. Da vognen rullet ut på hovedveien mot

Tønsberg, tørket Maria duggen av vinduene og tittet ut.

De passerte straks avkjøringen ned til sommerhuset, og Maria undret seg på om godsherren allerede hadde flyttet inn. Hun forsøkte å få et glimt av den lille villaen, men det var ikke mulig. Det var et godt stykke ned til sommerhuset, det kunne ikke ses fra veien. Hun lente hodet tungt inntil vognveggen og lukket øynene. De velkjente rommene i farmorens bolig fylte hodet hennes. Maria hadde alltid hatt en forkjærlighet for den lille villaen, og etter at farmoren døde, hadde hun sett for seg at hun en dag ville overta huset.

I stedet skulle altså godsherre Landegaard vandre rundt i huset, sitte ved farmorens vakre skrivebord, stå i vinduet og se ut over havet, som på vindfulle dager pisket mot vindusrutene og etterlot saltrender. Hun husket varme sommerdager, med farmoren smilende på svaberget mens hun gjorde i stand maten. Selv lå hun på magen, ytterst på steinene, og forsøkte å lokke de små krabbene til å gripe det oransje blåskjellet som lå under tangen i fjæra. Brått så hun for seg Landegaard på svaberget, mens han formante henne om å passe seg for bølgene som fulgte med formiddagsvinden, og hun kjente en dyp ergrelse over den oppdragende tonen han tillot seg å bruke.

– Maria? Amandas stemme vekket henne, og hun lukket opp øynene. – Sover du? Søsteren så undrende på henne.

– Jeg ..., hun blunket og smilte, – ja, jeg gjorde visst det. Det var litt varmt i natt, jeg sov dårlig.

Amanda nikket. – Jeg slet med å få sove selv, men så begynte jeg å planlegge livet med John og glemte den ubehagelige varmen. Amanda smilte, men ble snart alvorlig igjen. – Nå er det ikke lenge til, jeg håper bare han kommer seg hjem i tide. Flere av vennene hans har forlatt England for lenge siden. Jeg gleder meg så veldig til å se ham igjen.

Amandas øyne glitret, og Maria undertrykte et stikk av misunnelse. Det måtte være godt å ha så sterke følelser som Amanda hadde for John, å føle seg trygg på at fremtiden ville bli god. Selv hadde hun vanskelig for å se for seg at hun skulle føle like sterkt for noen, det virket utenkelig at en slik nærhet kunne vokse frem, om hun ble tvunget inn i et ekteskap med en mann hun ikke hadde valgt selv.

Maria lukket øynene igjen. Fortsatt kunne hun uten vanskeligheter se for seg godsherre Landegaard, og hun trakk pusten dypt. Moren ville ikke få viljen sin, han var utenfor rekkevidde, men det fantes andre. Hun måtte tale med faren, forsøke å få ham til å påvirke moren til å utsette ekteskapsplanene. I tankene så hun for seg den tyske greven, og hun grøsset idet hun lukket opp øynene for å konsentrere seg om veien.

Da de nærmet seg godset, så Maria en ukjent vogn svinge ut av bjørkealleen. Nysgjerrig holdt hun øye med den da den nærmet seg. Det var ikke så ofte

hennes foreldre fikk uanmeldt besøk, og med tanke på at de allerede hadde bedt inn til selskap samme kveld, hadde hun vanskelig for å skjønne hvem gjesten kunne være. Da vognene bremset farten for å passere hverandre, vendte hun seg mot den fremmede vognen. Hun myste mot de mørkere vinduene idet de passerte hverandre og så en eldre mann som løftet hånden til en hilsen.

– Det var herr Eimert, fars gamle venn! Amanda tittet etter vognen, og Maria lente seg tilbake i setet.

– Jeg trodde han fortsatt var i Bergen? Hun så spørrende på Amanda.

– Nei, han kom tilbake for noen uker siden. Han har fått en stilling på Tenviken Hospital, som overlege. Far er nok svært glad for å ha ham tilbake i byen.

– Ja, det tror jeg nok. Så vidt jeg kan huske, er herr Eimert en elskverdig mann. Maria smilte, hun husket den eldre mannen godt, selv om hun ikke hadde møtt ham på flere år.

– Og han er allerede gift, så han er ingen trussel. Amanda skakket på hodet, og Maria lo idet vognen svingte inn under bjørkealleen.

Sola varmet kraftig da de ankom godset, og regnet dampet fra grusen da Maria gikk ut av vognen. Duften av regnet var ikke lenger oppfriskende, luften var tung og klam. Det var tydelig at høytrykket hadde skjøvet lavtrykket bort, og da kunne de se frem til enda en tid med varm sommer.

Maria løftet på skjørtet, som fortsatt var fuktig etter regnet, og gikk i motsatt retning av godset. Da vognen kjørte inn på gårdsplassen, hadde hun så vidt fått et glimt av faren som gikk inn i stallen, nå fulgte hun etter i håp om å få en samtale med ham langt unna morens ører.

Hun myste da hun kom inn. Det skarpe sollyset øynene hennes hadde tilpasset seg på utsiden, gjorde det vanskelig å se klart, men Maria kjente stallen bedre enn sitt eget soveværelse. Nå hørte hun Stjernen brumme fra båsen, og snart dukket farens ansikt opp fra avlukket ved siden av.

– Nå, er dere tilbake allerede? Han holdt en børste i den ene hånden.

Maria hadde arvet sin interesse for hester etter sin far, og som henne søkte han til dyrene om han hadde behov for litt ro.

– Hvordan visste du at det var meg? Hun så undrende på ham, og han nikket mot Stjernen.

– Hesten din kjenner deg igjen på fottrinnene i grusen. Han smilte, før han fortsatte å strigle hesten.
– Jeg trodde dere ville bli borte hele dagen?

– Vi ble overrasket av regnet, men vi hadde handlet ferdig. Hun smøg seg inn i Stjernens bås og klappet den.

Faren stod rett under et smalt vindu, og sollyset traff ansiktet hans slik at han virket blekere enn normalt. De mørke ringene under øynene trådte tydelig frem, og nå så hun også at han virket matt i blikket.

– Er alt vel med deg, far? Hun tittet bekymret på ham, og han så overrasket tilbake på henne.

– Begynner du også nå? Din mor og min venn herr Eimert har allerede fortalt meg at jeg ser blek og trett ut i dag, men det skyldes kun at jeg sov dårlig i natt. Han ristet oppgitt på hodet.

Maria følte lettelse. – Jeg sov også dårlig, det var altfor varmt. Hun strøk Stjernen igjen, og hesten prustet godlynt.

– Ja, jeg hadde en del å tenke på i tillegg, så det ble litt sent.

– Forretningene med godsherre Landegaard? Hun forsøkte å lyde uanfektet.

– Ja, jeg er redd jeg ble liggende og dvele ved vår samtale. Han børstet hesten, og Maria så at tankene hans vandret.

– Og nå skal han leie sommerhuset hele sommeren? Maria skulte mot sin far, men denne gangen lot han seg ikke lure. Han rettet seg opp og fanget blikket hennes.

– Hva har du på hjertet, lille venn?

– Jeg liker ikke måten mor snakker om meg på fremfor godsherren. Jeg ønsker verken hans eller noen annen manns oppmerksomhet. Jeg vil ikke inngå ekteskap. Hun fingret med Stjernens pels.

– Jeg misliker tanken på å be deg om å gjøre noe du ikke vil, men jeg må innrømme at jeg også har tenkt som din mor. Det er ikke vanlig at en ung pike på nitten år fortsatt ikke er lovet bort. Og snart

vil kanskje noen begynne å tenke at det er noe galt med deg, at det er en årsak til at ingen har vist sin interesse. Han så beklagende på henne.

– De vil finne ut at det er feil, så snart de tar seg bryet med å bli kjent med meg. Det bekymrer meg ikke.

– Nei, men det bekymrer din mor. Han sukket igjen.

– Men jeg vil bare bo her på Svaneberg, eller i farmors sommerhus, og jeg ønsker ingen ektefelle. Hun så trist på ham, men han ristet på hodet.

– Så lenge jeg lever, kan du bo her eller i sommerhuset. Men en dag vil ikke jeg være her lenger, Maria. Om du da ikke er gift, vil Knud bli din verge. Jeg er sikker på at han vil ta godt vare på deg, men det er en annen ting å leve på sin halvbrors godvilje enn sin fars. Han så bestemt på henne.

– Vær så snill, far? Hun så uskyldig på ham, vel vitende om at han hadde vanskelig for å motstå blikket hennes. Hun så at han ble tankefull. Dette kom ikke til å bli så enkelt som hun hadde håpet på.

– Din mor har forhåpninger om å få deg gift med godsherre Landegaard, og jeg må innrømme at det lyder svært fornuftig. Han kan gi deg en trygg fremtid, og de samme bekvemmeligheter som du er vant til fra Svaneberg. I mine øyne er han en perfekt ektefelle for deg, og ut fra den kjennskap jeg har til ham, tror jeg at han vil gjøre deg lykkelig.

Faren så på henne, ventet på hennes reaksjon, men

Maria kjente håpet våkne. Etter møtet med godsherren følte hun seg overbevist om at han aldri ville gi henne et tilbud om ekteskap.

– Men om Landegaard ikke frir? Kan jeg da få vente litt til? Hun så bedende på ham igjen, og så et blaff av overraskelse i ansiktet hans.

– Jeg tror nok at han vil fri til deg. Men om han ikke gjør det, lover jeg deg at vi ikke skal presse deg til ekteskap på en stund. Du kan bo på godset så lenge du har behov for det mens vi leter etter en passende ektefelle.

Maria kjente hvordan gleden boblet i magen. Selv om hun visste at farens lovnad kom av at han trodde Landegaard ville ha henne som sin hustru, hadde han likevel gitt et løfte. Hun skulle passe på å minne ham på det når sommeren var over og Landegaard reiste tilbake til Bratsberg.

– Takk, far! Hun gikk ut av Stjernens bås og inn til faren. De lange armene hans favnet henne som så mange ganger før, og hun lukket øynene og lente seg inn mot brystet hans. En lang stund kjente hun hvordan minnene, alle gangene han hadde blåst på et skrubbsår, eller strøket henne over håret når hun hadde vært lei seg, gjorde henne varm i brystet. I oppveksten hadde hun knyttet seg mer til faren enn til moren, det var han som hadde fortalt henne om verden både i og utenfor Norge, og han hadde lært henne både å ri og å danse. Hun var også overbevist om at trangen til eventyr kom fra ham. De var så

like de to, og hun trengte ingen annen mann i sitt liv.

– Men husk at dersom godsherre Landegaard ... Faren skjøv henne litt ut fra brystet.

– Ja, jeg vet, far. Hun smilte strålende til ham, før hun brått husket den andre tingen hun ønsket å spørre ham om. – Vet du forresten om det befinner seg en ukjent offiser i Tenviken for tiden? Hun holdt nesten pusten mens hun ventet på svaret hans.

– En ukjent offiser? Han rynket pannen.

– Ja, med et vakkert skip?

– Nei, det kan jeg ikke si at jeg har kjennskap til. Han tenkte seg om. – Men jeg skal til Tenviken i morgen, jeg finner det nok ut da. Han så undrende på henne, og hun smilte og nikket.

– Det er fint. Takk, far. Tanken på at hun ville få svar på gåten sin allerede dagen etter fikk det til å krible i magen.

De første som ankom kaffeselskapet, var fogd Sven Holmegren og hans hustru Ingelil.

– Frøken Maria og Amanda Liene! Fogden smilte bredt da han nærmet seg, og Maria nikket tilbake. Han bar tradisjonelt selskapsantrekk, med knelange bukser, hvit skjorte med stivet og oppbrettet krage og silkeskjerf. Han tok av seg flosshatten og ga den sorte kjolen til tjenerne. Den sennepsgule silkevesten satt stramt over den fyldige magen, og de rødmussede kinnene hang over halskragen.

– Så hyggelig å se dere igjen. Fogden kysset dem begge på håndbaken, og de neide veloppdragent. – Like vakre som alltid. Han så beundrende på dem, før han vendte seg mot sin hustru Ingelil. – Er du ikke enig, min kjære?

– Selvsagt, men det vet du jo godt. Ingelil hadde kommet bort, nå neide hun, og Maria og Amanda gjorde det samme.

– Men hvor er Deres datter, frøken Selma? Jeg trodde hun var gammel nok til å delta i selskaperligheter nå? Amanda så bekymret på Ingelil, som øyeblikkelig fikk et lidende uttrykk i ansiktet.

– Ja visst! Hun har akkurat stått til konfirmasjon og er gammel nok til å tre inn i selskapslivet. Den formelle introduksjonen blir vårt hageselskap, men nå har hun fått en fryktelig snue. Jeg er redd hun bør forbli sengeliggende helt frem til selskapet for å komme seg til hektene igjen. Ingelil så usikkert på sin ektefelle, som lo og ristet på hodet.

– Det er bare en enkel snue, og hun er i gode hender. Det er ingen grunn til å engste seg. Han blunket og trakk sin hustru med seg inn i salongen. I samme øyeblikk kom sognepresten og hans hustru sammen med Karl Lattmann.

Sognepresten var kledd i sin vanlige sorte kjole, noe som gjorde at Lattmann virket svært fargerik med sin dyprøde vest og solgule silkeskjerf. Skjortekantene hans var stivet og bøyd så de gikk akkurat langsmed kjevebenet, og Maria så undrende på

ham. Han var virkelig en tiltrekkende mann, og mer iøynefallende enn hun husket.

– Frøken Liene? Lattmann stanset foran henne og løftet hånden hennes varsomt opp mot leppene.

– Herr Lattmann. Hun neide, og han kysset henne forsiktig på håndbaken før han slapp hånden hennes og gikk videre til Amanda. Hun så etter ham og merket seg at han skottet opp på henne da han kysset Amandas håndbak. Maria vendte seg bort mens hun kjente varmen bre seg i ansiktet.

Det siste paret som ankom, var major Vesterøy og hans hustru. Begge lystet opp da de oppdaget Maria, og kom henne raskt i møte.

– God dag, frøken Liene. Dette var virkelig en hyggelig sammenkomst, min hustru og jeg har gledet oss i hele dag! Major Vesterøy gliste bredt og tok hendene hennes i sine.

– Og dere er begge hjertelig velkommen! svarte hun mot ham. – Og hvordan er det med foten i dag? Vesterøy hadde en gammel krigsskade som ofte ga ham trøbbel. Denne dagen virket han imidlertid ikke hemmet av skaden.

– Han hadde glemt den, frem til nå. Hans hustru blunket til Maria, og majoren brøt ut i latter.

– Den er fryktelig, aldeles fryktelig. Han løftet benet og støttet seg mot hustruen mens han stønnet. Hun ristet oppgitt på hodet.

– Tenk Dem godt om før De aksepterer et frieri,

frøken Liene. Fru Vesterøy så kjærlig på sin mann, før de fortsatte innover i godset.

Maria holdt øye med dem mens de gikk. Majoreren hinket litt for å erte sin hustru, og hun hørte dem begge le varmt mot hverandre. Hun undret seg. Hvordan kunne godsherren Landegaard tale så stygt om ham? Det var virkelig ufortjent.

Selskapet ble akkurat så langtekkelig og kjedelig som Maria hadde forventet. Med unntak av Amanda var det få av pikene som var på hennes egen alder. De fleste var langt yngre, og frydet seg over oppmerksomheten de fikk da det var på tide med underholdning. De unge pikene ble etter tur nødet til å enten synge, spille eller deklamere dikt, og de fleste utøvde litt koketteri før de villig stod til tjeneste.

Maria forsøkte imidlertid å snike seg unna, men da moren skjønnte det, ble hun tvunget til å synge mens Amanda spilte. Som vanlig ble opptredenen møtt med begeistring, de var tross alt godsherrens døtre.

Maria forsøkte å konsentrere seg om alt annet enn om menneskene i rommet. Det var helt sikkert at døtrene Lienes musikalske talent ville bli diskutert etterpå, og det var også helt sikkert at flere av kommentarene ikke var ment for hennes ører. Likevel brydde hun seg ikke om det, hun visste selv at hun sang godt, og det var få blant sosieteten hun beundret tilstrekkelig til å bry seg om hva som ble sagt.

Men det var likevel annerledes den dagen. Midt

blant gjestene satt Karl Lattmann, og ennå var hun ikke sikker på hva hun skulle tenke om ham. Av og til mens hun sang, så hun mot stolen hans. Han satt stille og tittet konsentrert på henne. Da hun var ferdig, klappet han ivrig. Maria neide kort, men før hun rakk å komme seg unna, stod moren der med en bok.

Maria kjente den godt og sukket stillferdig. Det var tradisjon at hun leste Wessels *Smeden og Bageren*, og hun måtte gjennom hele diktet før moren var fornøyd og lot henne gå. Mens handelsmann Jevners tvillingdøtre spilte firhendig på pianoforte, snek hun seg ut av salongen og fant veien ut på verandaen bak huset.

Det var like varmt ute som inne, og Maria lente seg inntil godsets murvegg og la kinnet mot den kjøligere steinen. Som vanlig var hun opprørt etter å ha lidd seg gjennom flere timer med intetsigende konversasjon og underholdning, og det rykket rastløst i armer og ben. Hun trengte en tur med Stjernen den kvelden, men hva om kjempen og offiseren ennå var i området? En blanding av frykt og eventyrlyst boblet gjennom kroppen, og hun trakk pusten dypt inn. Bare noen timer til, så var hun fri til å gjøre som hun lystet. Hun snudde seg mot bakhagen og rykket til da hun ble oppmerksom på at noen holdt øye med henne.

– Tilgi meg om jeg skremte Dem, jeg ønsket bare å overbringe min gratulasjon. De synger vakrere enn en nattergal, og jeg beundrer Deres presise artikule-

ring når De gjengir dikt. Jeg kunne hatt nytte av den slags kunnskap selv, når jeg taler fra prekestolen. Karl Lattmann nærmet seg mens han talte og stanset ved siden av henne.

– Jeg takker for de vakre ordene, herr Lattmann, men må samtidig innrømme at jeg ikke liker verken å synge eller å fremsi dikt.

– Det har jeg vanskelig for å tro, så henrivende som De fremstod? Han så undrende på henne, og Maria ristet på hodet.

– Jeg forsøker ikke å kokettere, herr Lattmann, jeg misliker det virkelig. Hun vendte seg bort fra ham og så utover hagen.

– En så vakker kvinne som Dem burde ikke mislike å være i sentrum. Det er helt naturlig at De tiltrekker Dem alles blikk. Med Deres skjønnhet, sjarm og betydelige talent vil De være umulig å overse, selv om De selv ønsker det. Nei, det ville være en stor synd om en kvinne som Dem ble forbigått i stillhet! Ordene hans var ikke overraskende, de var som forventet fra en embetsmann av hans klasse.

– Jeg beklager, herr Lattmann, jeg er ikke spesielt godt selskap i kveld. Denne heten plager meg. Om De ønsker, kan jeg vise Dem rundt i hagen? Hvis hun kunne få Lattmann i tale, ville timene frem til selskapet var over, gå raskere.

Han smilte overrasket mot henne og holdt frem armen.

– Det vil jeg svært gjerne, jeg har hørt gjetord om

hagens skjønnhet og de vakre kvinnene som vanker i den.

Han blunket, og Maria tok armen hans noe motvillig. Dette ville bli nok en kveld hvor hun måtte lytte til overdreven og ufortjent smiger, likevel foretrakk hun det fremfor å være overlatt til sine egne tanker mens hun ventet. Snart lyttet hun derfor til den nye prestens fortellinger fra sin tid i Christiania, og hun passet hele tiden på å stille spørsmål slik at samtalen ikke stanset opp.

Maria ventet til alle gjestene hadde gått og det var stille i godset, før hun snek seg ut. Det var natt, og ingen av drengene var å se da hun smatt lydløst inn i stallen. Stjernen humret mot henne da hun snek seg inn i båsen, og Maria lot fraværende den ene hånden stryke over ryggen dens mens hun gikk bort til den lille kisten.

Raskt dro hun av seg den vakre kjolen og erstattet den med de gamle klærne hun hadde etter Mathias. Da hun var ferdig påkledd, lente hun seg inntil hesten. Duften av sagmugg og varme dyr virket alltid dempende på vanskelige følelser, men nå raste tankene rundt i hodet.

Maria hadde vist Karl Lattmann rundt i bakhagen før de hadde gått inn til de andre. Så hadde mennene trukket seg tilbake, og kvinnene ble overlatt til å underholde hverandre med sladder. Hun hadde lyttet halvhjertet til samtalene, og satt igjen med et inn-

trykk av at hele Tenviken stod på hodet som følge av Lattmanns ankomst. Allerede nå begynte mødrene å tenke seg ut mulige allianser, og hun hadde sett letelse i blikkene deres da godsfrue Liene ikke hadde gitt inntrykk av at hun så den nye presten som aktuell kandidat for Maria.

Hun klappet hesten fraværende, og den snudde på hodet og nappet henne utålmodig i armen. Den godlynte humringen dens nådde gjennom tankene, og Maria rettet seg opp.

– Det var ikke annet å forvente, antar jeg. Om ikke mor hadde sett seg ut en annen ektefellekandidat for meg, ville vel mitt navn også ha vært knyttet til Lattmann nå. Heldigvis hadde ikke moren nevnt godsherre Landegaard for de andre kvinnene, mest sannsynlig fordi hun ikke ønsket å få spørsmål om hvorfor godsherren ikke var i selskapet, om det var så at han var Marias tilkommende. Hun sukket og flettet fingrene inn i den lysebrune manen. Varmen under de tykke hårstråene virket dempende på følelsene. Hun la kinnet mot den varme pelsen og lukket øynene. – Jeg trenger litt frisk luft, vi må ta en ridetur.

Stjernen danset bak henne da hun ledet den med seg gjennom hagen, og så snart hun kastet seg opp på ryggen, langet den ut.

– Ikke så fort, du må bli varm først. Hun holdt igjen, og kjente hvordan den verket av lengsel etter å galoppere i vei. Brått følte bjørkealleen åpen og av-

slørende, og en brå innskytelse fikk henne til å trekke ut av alleen og mot åkeren. – Jeg tror vi skal forsøke en ny vei i dag. Kom ...

Om hun red åkeren på tvers et stykke, ville hun kunne bryte inn i skogen og finne en gammel sti som slynget seg mot Tenviken. Der hadde hun ikke ridd på mange år, nå lokket den henne til seg.

Stjernen måtte anstrenge seg for å komme gjennom kornåkeren, og hesten var varm da den klatret opp en liten skråning og bykset inn på stien. Maria lot den gå, og den slo raskt over i galopp. Hun lente seg helt ned mot manen for ikke å hekte seg fast i grenene som hang over stien fra begge sider. De sirlige kor-ketrekkerne flagret i vinden bak henne, og først da hesten begynte å puste tungt, bremsset hun den ned til rask gange. Vanligvis red hun alltid mot øst, denne gangen hadde hun funnet en sti mot nordvest, og nå gikk det opp for henne at denne stien ikke bare ledet mot Tenviken, den ledet også mot sommerhuset.

Forundret stanset hun hesten helt. Hun hadde gått denne stien mange ganger som barn, den gang farmoren fortsatt levde, men det var mange år siden sist. Hun nølte et øyeblikk, før hun klemte leggene mykt inn mot hestens flanker til den begynte å gå fremover på nytt.

– Vi skal bare ri forbi sommerhuset og finne veien opp mot Tenviken. Han kommer ikke til å se oss. Hun hvisket til Stjernen, og så at de myke ørene viftet oppmerksomt foran henne.

Hun hadde ridd en stund da stien utvidet seg og en slette dukket opp. Maria husket den godt, som barn hadde hun pleid å plukke blåklokker og maria-nøkleblom her. Nå lå kveldsmørket over plassen og gjorde alt fargeløst. Det suste i luften over henne, og Maria dukket unna et par små flaggermus som hastet over sletta, på jakt etter flygende insekter. Den sølvgrå månen ga bakken et blålig lys, som minnet henne om den mystiske stemningen fra natten i rullesteinsbukten. Hva om kjempen befant seg i skogen? Hun grøsset og tittet nervøst rundt seg. Trekronene skimret i det sparsomme lyset fra himmelen, men stammene var sorte og skogen mørk. En ugle tutet dovent et godt stykke unna, bortsett fra det var det ingen lyder å høre.

Maria red over sletta og fortsatte innover på stien. Uglas sørgmodige ul opphørte, samtidig som lyset svant ettersom trekronene tettete seg til over hodet hennes. Ikke engang vindens sus var hørbar, bare lyden av hestens hover som traff bakken med tunge dunk. Maria følte seg årvåken. Følelsen var den samme som da hun hadde oppdaget skipet, men denne gangen var hun mer redd enn nysgjerrig. Hun hadde gåsehud på armene, og hjertet hamret så hardt i brystet at hun kjente pulsslagene på halsen. Stjernen merket nervøsiteten hennes, og hun kjente at den spente muskulaturen og nykket utålmodig med hodet.

– Skal vi snu, tror du? Maria stanset hesten. I

samme øyeblikk hørte hun lyder et stykke lenger frem på stien. Hun rettet seg opp, og kjente at hun ble kald.

Igjen hørte hun en lyd, og denne gangen var det ikke lenger noen tvil. Noe, eller noen, nærmet seg. Hun vendte Stjernen raskt om og lot den sette opp farten tilbake mot sletta. Det kunne være noe så uskyldig som et dyr, men det kunne også være noe langt farligere.

Lyden kom nærmere nå, de jevne dumpene avslørte at hun ikke kunne håpe på et enslig rådyr eller en rev.

– Kom igjen! Maria satte hælene i Stjernens flanker og presset den opp i galopp. Da hesten bykset ut på den åpne sletta, dristet hun seg til å se bakover. Stien lå sort og mystisk bak henne, og hun vendte seg fremover igjen. Noe kaldt strøk over kinnet hennes, og hun snappet etter pusten og registrerte noe sort som fløy i en ring bort fra henne. Flaggermusene. Hun hørte sitt eget skrik og kjente hvordan Stjernen rykket til og skvatt opp på bakbena. Maria mistet kontrollen et lite øyeblikk, men fikk snart tøylet hesten og tvunget den ned igjen. I samme øyeblikk hørte hun at den forfølgende rytteren kom galopperende ut på sletta bak henne.

Maria kastet Stjernen rundt og stirret på rytteren som nærmet seg. Den fremmede hesten ble stanset så brått at den danset sidelengs et stykke før den stoppet helt.

Av rytterens holdning forstod hun at han var overrasket over å møte henne der. At det var en mann, var hun ikke i tvil om. De mørke skyggene og avstanden kunne ikke skjule de brede skuldrene og de smale hoftene.

Han nølte bare et øyeblikk, før han kom nærmere. Da hesten trådte ut av skogkanten og inn under månens blålige lys, gikk en skjelving gjennom Maria. Dyrets hvite pels var velkjent, det samme var mannens øyne som glødet sort mot henne.

KAPITTEL 10

– Går det bra med Dem? Stemmen var foruroligende kjent, og da hun samtidig la merke til mannens halvlange hår, raste erkjennelsen gjennom kroppen.

– Godsherre Landegaard? Hun blunket forvirret, usikker på om hun så rett. – De skremte meg! Tankene var i et eneste kaos, og hun stirret på den mørke skikkelsen som kom stadig nærmere.

– Det beklager jeg, det var ikke min intensjon. Han stanset rett foran henne. Hun så at den hvite skjorta han bar, var åpen et stykke ned på brystet, og at han hadde et sort lærkjede med anheng rundt halsen. Antrekket var uformelt. Klærne så ut til å tilhøre en husmann heller enn en adelig godsherre. Den nakne huden på brystet hans trakk blikket hennes til seg, og hun kjente et sug i magen som gjorde henne glohet i kinnene. Vanligvis var skjortenes stive halskanter brettet helt opp under haken, og synet av den glatte huden trollbandt

henne før hun greide å løfte øynene til ansiktet hans.

Han måtte ha lagt merke til blikket hennes, likevel gjorde han ikke noe forsøk på å dekke seg til. – De burde ikke ri alene så sent, det kan være farlig. Stemmen hans var streng, oppdragende, og selv om hun burde forvente dette fra ham, kjente hun at hun ble fornærmet.

– Jeg er gammel nok til å ta vare på meg selv. Hun bet ham av og satte hesten i bevegelse hjemover, desperat etter å få litt avstand så hun kunne sortere tankene.

Det kunne ikke være sant! Landegaard kunne ikke være den ukjente offiseren! I samme øyeblikk ble hun klar over at han kom etter henne, hesten småtravet til han var på siden av henne.

– Tillater De at jeg følger Dem tilbake?

Før Maria rakk å protestere, fortsatte han: – Jeg skal uansett denne veien og hadde satt pris på selskap.

– Selvsagt, det ville vært uhøflig av meg å nekte. De er tross alt en venn av familien. Hun smilte kort, men holdt blikket stivt festet på hestens ører.

– Kjenner Deres far til at De rir alene om natten, iført herreklær? Han så på henne, og hun snudde seg og møtte blikket hans.

– Kjenner *Deres* far til at De rir alene om natten, iført husmannsklær? Stemmen hennes var iskald, og hun så til sin overraskelse at han smilte.

– Jeg forstår at De mener jeg ikke har noe med det, men det var nær ved at De falt av hesten, og ...

Hun bet ham av. – Det var fordi De kom og skremte meg! Jeg har aldri tidligere hatt noen uhell på hesteryggen, og det kommer ikke til å skje igjen. Hun satte opp farten, men han red snart på siden av henne igjen.

En stund red de uten å si noe. Maria forsøkte å la være å se på ham, men av og til fant blikket hennes veien helt av seg selv. Var det virkelig ham? Nå da trærne de passerte, kastet skarpe skygger over ansiktet hans, kunne hun uten vanskeligheter se at Landegaard og obersten på den hvite hesten var samme person. Likevel ga han et helt annet inntrykk. Villskapet hun husket, den som både hadde skremt og tiltrukket henne, var borte. Blikket var tankefullt, og da han brått vendte seg mot henne og avslørte at hun så på ham, smilte han skjevt.

Maria slo blikket ned. Godsherrens tanker hadde vært langt borte. Det var tydelig at han hadde tilbudt seg å følge henne kun fordi han anså det som sin plikt å følge det uoppdragne barnet av en venn trygt hjem. Hun ga umerkelig Stjernen et signal om å sette opp farten. Like etter ble skogen glissen ved siden av stien, og godsets kornåkre ble synlige.

Lettet stanset Maria Stjernen.

– Jeg takker for selskapet. Våre veier skilles her.

– De liker å bestemme selv, gjør De ikke? Han så utfordrende på henne.

– De kjenner meg ikke, godsherre Landegaard. Hun ønsket ikke å tale mer med ham, og så at han smilte før han på nytt ble alvorlig.

– Jeg forstår Dem bedre enn De tror.

– Hva mener De?

– Behøver De å spørre? Han løftet den ene armen for å rette på tømmene, og Marias øyne falt på håndleddet som ble synlig da skjorteermet skled litt tilbake. En lærrem dekket huden, lik den hun hadde sett tidligere.

Maria løftet blikket og møtte hans. Landegaards øyne ulmet sorte, som hos en trollmann eller en sjørøver. Et øyeblikk stirret hun på ham, før hun satte hælene bestemt i Stjernens flanker og styrte hesten ut i kornåkeren, mot godset. Halvveis snudde hun seg og så seg tilbake. Han var der fortsatt. Med fullmånen i ryggen satt han som en sort statue og overvåket at godsherre Lienes forsvarsløse datter kom seg trygt tilbake til godset.

Hun fnøs og satte opp farten.

KAPITTEL 11

Maria ble lenge hos Stjernen i stallen. Stellet gikk automatisk mens tankene var et helt annet sted. Hvordan hadde hun kunnet unngå å forstå at Landegaard var offiseren på den hvite hesten? Nå da hun hadde fått sannheten servert, var det åpenbart. Høyden, det mørke håret, og ikke minst stemmen, den dype røsten med det avslepne danske tonefallet.

Hun stønnet og lente pannen inn mot Stjernen. Hun følte seg dum, men også sint. Hva kom han til å gjøre nå? Skulle hun leve med frykten for at han fortalte foreldrene om hennes hemmelighet?

– Han er en ufordragelig mann, slett ingen gentleman.

Hun snakket lavt til Stjernen, som blåste til svar. Det eneste gode denne avsløringen hadde brakt med seg, var at hun ikke lenger behøvde å frykte for at kjempen skulle komme etter henne.

Hun lo tørt. Fullstendig grunnløs hadde frykten

hennes vært, det var ingen som fulgte etter henne, ingen som mente at hun var en trussel. For Landegaard var hun bare et ulydig barn, fullstendig uten betydning. Hun støttet seg mot hesten og nøt den beroligende varmen.

– Og så jeg som drømte om at offiseren skulle redde meg bort fra virkeligheten. Bildene fra rullesteinstranden dukket opp i bevisstheten hennes, og følelsen av spenning fulgte med. Den ble raskt erstattet av skuffelse, da hun innså at hun ikke lenger kunne se for seg offiseren, uten samtidig å se at det var Landegaard.

Maria lukket døren til soveværelset bak seg. Foran henne lå rommet i tussmørket, kun opplyst av en blek strime av lys, som strakte seg inn fra stjernehimmen utenfor og lyste opp gulvet frem til det traff det lille speilet på kommoden. Maria så sitt eget omriss og gikk nølende nærmere. Øynene virket enorme i det bleke ansiktet, mørke og alvorlige, mens håret var bustet og uregjerlig. Klærne var altfor store og røpet ingen kvinnelige former. Det var dette han hadde sett; en rufsete liten pike som trengte hjelp for å komme seg hjem i god behold ... Hun sukket. Brått kjente hun seg helt tom, og hun snudde seg bort fra speilbildet og gikk bort til sengen. Der vrengte hun av seg klærne og dro nattserken over hodet. Hun pakket dynen tett rundt seg, men visste at hun ikke ville få sove på en stund. Tankene ville ikke gi henne ro.

Hun hadde fantasert om at den ukjente rytteren var alt fra en trollmann til en sjørøver, en mann som skulle ta henne med seg på eventyr, til fjerne kyster, langt unna de kvelende forventningene som hang over henne. Hun trakk pusten skjelvende, og innså at alt hadde vært en drøm. Hennes drømmeprins fantes ikke, han var tvert imot hennes største mareritt. Hun lukket øynene og kjente at de ble fylt med tårer.

Det var fortsatt sol og varmt neste morgen. Maria hadde stått opp tidlig etter en urolig natt, og nå var hun på vei til Haraldsmo. Den trykkende varmen fikk luften til å bevre over veien, og støvlene gnagde mot føttene så de ble såre. Den hardpakkede sanden hun gikk på, knaste tørt under sålene, og små støvskyer fulgte hvert skritt hun tok. Fra grøftekanten sang gresshoppene ivrig, upåvirket av den høye temperaturen, men lyden av skogens fugler var mindre påtrengende enn vanlig. Maria løftet opp den tunge fletten som hang nedover ryggen under hatten, men det hjalp lite mot heten. Kjolen var heldigvis lett og tynn, men hun var varm i nakken og føttene verket. Sjalet hun hadde slengt rundt skuldrene da hun forlot godset, hadde hun for lengst tatt av seg. Nå tvinnet hun det mellom fingrene og kjente hvordan det stadig gikk tråere ettersom silken hang igjen i de svette håndflatene. Varmen kom til å bli ulidelig utover dagen.

Hun tok av mot Haraldsmo og var takknemlig for

den lille skyggen som den smalere gårdsveien ga. Fra småskogen hørte hun klukkingen fra den lille bekken som lå langsmed veien, og hun så lengselsfullt inn i skogen. På disse varme dagene hadde de pleid å følge bekken opp til kulpen som lå akkurat der elva Rennau snodde seg langs bunnen av åsen. Der hadde de badet i all hemmelighet, hun, Karen og Mathias, og sommerdagene hadde rast av sted. Hun hadde ikke trodd at den tiden ville ta slutt, at det ville komme en tid hvor Mathias var i utlandet og Karen var så opptatt med gården at hun knapt hadde noe fri. Og hun selv? Et forvokst barn som ikke hadde innsett at hun måtte begynne å oppføre seg som en voksen ... Det sved i brystet igjen, og hun knyttet nevene hardt om silkestoffet i kjoleskjørtet.

Maria fant Karen på beitet da hun nærmet seg gården. En liten bro av fire plankebiter var lagt over bekken, og Maria tråkket over. Hun måtte passere geitramsen og et felt med brennesle før hun kom bort til porten. Dyrene gresset avslappet da hun kom inn på jordet, men hun så de raske hodebevegelsene deres mens de vurderte om hun utgjorde en fare. De ville løpe når hun kom nærmere, de gjorde alltid det.

– Hei! Kommer du i dag? Karen slapp ned et lam hun hadde hatt i fanget, og det løp bort til en klynge hvite dyr som stod med rumpene til et stykke unna. Deretter reiste hun seg og børstet jord og gress bort fra kjolekanten.

– Ja, jeg ville besøke venninnen min.

– Har det skjedd noe? Karens blikk var granskende.

– Jeg har funnet ut hvem offiseren er. Maria så hvor overrasket Karen ble. – Kan vi gå en tur, kanskje til kulpen? Maria så bedende på venninnen, som rynket øyenbrynene og bet seg i underleppen.

– Egentlig, så ... Nå når far er på reise i midtlandet, har jeg litt vanskelig for å komme fra. Karen kastet et langt blikk ned mot gården, og Maria forstod at hun hadde arbeidsoppgaver som ventet.

– En siste gang? Ellers vil jeg ikke fortelle deg hvem han er. Maria så spent på venninnen, men Karen nølte fortsatt. – Jeg lover å hjelpe deg med arbeidet når vi kommer tilbake på gården. Vær så snill? Maria så bedende på Karen.

– Det er tungt arbeid, vi skal bake lefser. Karen tok Marias arm, og de begynte å gå med raske skritt oppover jordet og mot kulpen.

– Jeg liker å bake lefser!

– Nei, det gjør du ikke. Karen kikket overbærende på henne, og Maria fniste.

– Nei, du har rett, men vi blir flere, vil jeg tro? Du har bakstekoner på gården?

– Ja, fire stykker, så Linda greier seg uten meg en stund. Men vi kan ikke bli lenge. Karens øyne var alvorlige, og Maria nikket mens et snev av dårlig samvittighet brant i mellomgulvet. Karen hadde viktige arbeidsoppgaver, og hun oppførte seg som et fjollete barn som tvang gjennom viljen sin.

Maria tittet på Karen i øyekroken. Venninnen virket brått mye eldre enn henne selv, mer moden og ansvarlig. En voksen kvinne.

Maria klatret over en steinmur, og holdt frem hånda for å støtte Karen som kom klatrende etter. De hadde kommet inn i en tykkere skog med både bar- og løvtrær. En stund klatret de i stillhet over små knauser og ned skråninger, før de hørte den jevne duren fra Rennau i det fjerne. Fuglene sang hissig nå da de kom nærmere, ellers overdøvet elva det meste.

Den kraftige nedbøren dagen før hadde gjort elva full av regnvann, og de mektige strømmingene der elva svingte, laget en liten avstikker inn i den mørke kulpen. I strykene lenger opp gikk elva hvit og frådende.

– Du har tenkt å bade, har du ikke? Karen så lattermildt på Maria, som nikket.

– Det er for varmt i dag til at jeg kan la være. Hun dro forsiktig av seg kjolen og smøg seg ut i det kalde vannet i bare undertøyet. Karen nølte litt, før hun også kneppet av seg kjolen og fulgte etter.

Vannet var kaldt, og det var ikke så lenge de orket å svømme, men da de kom på land, følte Maria seg helt avkjølt. De la seg ned på svaberget og lot sola tørke de våte kroppene.

– Nå har du drøyd hemmeligheten din lenge nok. Hvem er han? Karen hakket tenner av kulde.

– Først og fremst – han er verken trollmann eller sjørøver.

– Det er bra.

– For det andre – jeg kommer aldri til å nevne hans navn igjen.

– Foreløpig har du ikke nevnt navnet hans i det hele tatt. Kom igjen, fortell fra begynnelsen! Karen hadde heist seg opp på albuen og kikket avventende på Maria. Hun nølte et øyeblikk, før hun begynte å fortelle med skjelvende stemme. Da hun var ferdig, så hun at hun hadde gåsehud på armene. Hun gned dem raskt og trøstet seg med at det måtte skyldes det kalde vannet.

– Så godsherre Landegaard så deg i vinduet i bare undertøyet?

– Av alt jeg har fortalt deg, er *det* hva du velger å kommentere? Hun så undrende på Karen.

– Men det er jo spennende, Maria! Han har sett deg i undertøyet, og du har sett hans bare bryst. Karen lo, og Maria rødmet enda dypere.

– Jeg tror kanskje han har rett, han kjenner deg bedre enn du tror. Hun ble alvorlig da hun så at Maria ikke fant det morsomt. – Dette gjør deg svært forstyrret, eller hva? Karens blikk lå på de nuppete armene hennes. – Liker du ham?

– Nei, selvsagt ikke! Han er helt ufordragelig! Hun sukket. – Jeg er bare skuffet, det er alt. Det var litt spennende å tenke på den mystiske offiseren og drømme seg bort. Hun trakk pusten dypt inn.

– Men det *var* virkelig godsherre Landegaard på stranden den natten. Det var ham du så i mørket,

som minnet om en trollmann, og som fikk deg til å drømme. Kanskje han er mer spennende enn du tror? Jeg synes det høres ut som om dere to er ganske like. Karens ord kom overraskende på Maria.

– Det kan du da ikke mene?

– Ingen av dere trives i selskapslivet, og dere liker begge å ri alene om natten i husmannsklær.

Maria skar en grimase tilbake.

– Og han virker ærlig i sine uttalelser, noe jeg vet at du liker. I tillegg kan du ikke nekte for at du finner ham tiltrekkende, det forstod jeg allerede etter deres første møte. Kanskje du hadde funnet godsherren like spennende som den ukjente offiseren om ikke din mor hadde valgt ham ut som din ektefellekandidat? Karen så utfordrende på henne.

– Nei, aldri i verden. Maria nektet, men Karens ord forble i tankene.

– Hva om din mor har rett denne gangen? Kanskje du vil bli lykkelig som godsfrue på Sortskog gods? Det er praktfullt, har jeg hørt, med stor stall og en rekke tjenere. Han er også rik nok til at du kan ha en kostbar silkekjole med passende juveler for hver dag i året. Jeg synes han høres ut som en drømmeprins, gjør ikke du? Nå ertet Karen, og Maria måtte le.

– Ja, for vakre kjoler og juveler er det som skal til for å gjøre meg lykkelig, hvorfor har jeg ikke innsett det før? Hun så lenge på Karen, før hun sukket.

– Nei, Philip Landegaard er ikke min drømmeprins, Karen. Dessuten ryktes det at han allerede er i ferd

med å inngå forlovelse, og han har gitt tydelig uttrykk for at jeg ikke er interessant nok til at han bryr seg med å visitere Svaneberg for min skyld. Hun ristet på hodet. – Nei, om jeg virkelig må finne meg en ektefelle, skal det være en mann som er mindre krevende enn ham.

– Nå, skal du giftes likevel? Karen så ertelystent på henne.

Maria stønnet. – Jeg håper jeg slipper, men ... Hun husket samtalen med faren. – En dag må jeg vel. Da håper jeg at jeg har funnet meg en ektefelle som tillater meg å leve litt selvstendig, en som jeg føler er min like, en jeg har aktelse for, og som har aktelse for meg tilbake. Det skader heller ikke om han er flott, og ... Hun lot tankene vandre. – Jeg har for høye krav, har jeg ikke?

– Hva med Karl Lattmann? Han fyller vel noen av disse kravene? Karen smilte forsiktig, og Maria nølte. Kanskje Karen hadde rett? Lattmann var både sjarmerende og utdannet, likevel var tanken fjern. Han representerte i for stor grad det livet hun ønsket seg bort fra.

– Nei, jeg tror ikke det.

– Jeg har hørt at han allerede er svært ettertraktet. Fogdens datter skal ha fått et godt øye til ham.

– Selma? Men hun er da for ung? Maria så piken for seg, men bildet var uklart. Hun hadde ikke debutert i selskapslivet, og sist Maria hadde sett henne, var hun kun et barn.

– Kjære deg, tiden går vel fremover! Selma er femten år, hun stod til konfirmasjon nå i sommer. Og ryktene sier at hun har det travelt med å få seg en husband.

– Vel, hun kan få ham. Jeg er ikke interessert. Maria strakte seg, og anså seg ferdig med den saken.

– Nå ja, om du må velge en av dem, er vel ikke han den verste. Karen heiste seg opp på albue og myste mot sola. – Nei, nå må jeg tilbake, jeg kan ikke ligge her og late meg hele dagen. Hun begynte å kle på seg, og Maria gjorde det samme. Snart var de påkledd, og reiste seg. En stund ble de stående og se på elva. Det vaket i kulpen, en ørekyte mest sannsynlig, og en øyestikker kom durende forbi. Kroppen var glitrende grønn i sollyset.

– Vi kommer aldri tilbake hit, gjør vi vel? Maria mumlet lavt.

– Nei. Karen svelget tungt.

De kastet et siste blick på de virvlende vannmassene som lekte seg rundt steinene, før de samlet skjortene og begynte klatreturen tilbake til Haraldsmo.

Det var ettermiddag da Maria gikk tilbake mot Svanberg gods. Hun kjente at hun var sliten i armene etter lefsebakingen, selv om hun var klar over at hennes innsats ikke hadde vært halvparten av hva den Karen og de andre hadde lagt inn. Hun sparket til en stein. Det hadde vært vemodig å gå fra kulpen, det føltes som om de hadde tatt et endelig farvel med

barndommen. Hva skulle hun bruke dagene sine til nå når Amanda ble gift, Mathias var i Danmark, og Karen var opptatt på gården? Det kom til å bli ulidelig kjedelig å sitte på Svaneberg gods og vente på at noe skulle skje. Hun kunne selvsagt hjelpe Karen, men ellers? Kanskje hun skulle ta en post, som guvernante, eller ... Hun ristet på hodet av sine egne tanker. Moren ville aldri akseptere at hun gikk i tjeneste hos andre, det ville være fornedrende for godsfruen av Svaneberg.

Lyden av en vogn avbrøt tankene hennes, og hun så opp. Hestene var velkjente, og vognen likeså. Det var Stefan, på vei til Tenviken. Han bremset ned da han ble oppmerksom på henne.

– Er du ute og går i dag, frøken Maria? Han smilte bredt.

– Ja, jeg har besøkt Karen. Skal du til Tenviken? Et ønske om å se igjen det mørke skipet i havnen dukket frem.

– Ja visst, søsteren din har skrevet brev til sin forlovede, jeg skal levere det på skysstasjonen. Vil du slå følge?

– Ja. Hun klatret opp på kuskesetet, og vognen ble satt i bevegelse i samme øyeblikk som hun dumpet ned ved siden av Stefan.

En stund kjørte de i stillhet mens Maria nøt den kjøligere luften som ettermiddagen og vinden brakte med seg.

– Vi fikk brev fra Mathias i dag. Stefan så alvorlig fremfor seg.

– Er alt bra med ham? Sist Maria hadde fått brev, var det intet nytt. Nå så hun på Stefan at han var bekymret.

– Jo da, Mathias har det fint. Men han forteller at det kom en utsending til København i forrige uke, fra England. Det går rykter om at den engelske kongen ønsker å få utlevert den dansk-norske flåten. Ennå er det usikkert hva kronprinsen svarer, så Mathias og de andre kadettene er bedt om å være beredt. Det kan hende de blir satt i tjeneste om noe skulle skje, som forrige gang da Englands konge ville ha tak i skipene våre og angrep byen.

Stefans ord fikk Maria til å grøsse til tross for varmen.

– Hva tror han vil skje? Maria så engstelig på Stefan, som heiste på skuldrene.

– Mathias har fått beskjed om å holde seg klar, om nødvendig blir han tatt ut til tjeneste under en norsk offiser. Han håper selv at det blir oberst Landegaard, men han vet ikke.

Ordene gjorde Maria målløs. Skulle Mathias tjene under oberst Landegaard?

– Se, nå er vi fremme. Stefan bremset hestene. – Jeg skal på skysstasjonen, men regner med å være tilbake om en halvtimes tid. Stefan smilte mot henne, og Maria tok seg sammen og hoppet ned fra kusetet.

– Det er fint, jeg skal være her da. Hun kas-

tet et blikk ned mot havna. Skipet lå der ennå, de tre mastene strakte seg mot den blå himmelen mens tauverket svaiet dovent i vinden.

Torghandlerne var i ferd med å pakke sammen vognene da hun gikk over plassen. Selv om det var ettermiddag, var det fullt av mennesker på kaia, og hun smøg seg raskt forbi menn som bar kasser og knytter fra vogner til skip og spaserende borgerlige som nøt det fine været og livet på bryggen.

Da Maria nærmet seg Landegaards mørke skip, så hun det duve i ettermiddagsdønningene, det knirket i fortøyningene. En måke satt på det tykke tauet som strammet og slakket seg i takt med bølgene, og Maria fulgte tauet fra kaikanten og helt opp til rekka på skipet hvor det forsvant inn i et hulrom i skipets hekk. Avstanden var lang, dette var et stort skip. Maria fortsatte å kikke opp mot dekk mens hun gikk med forsiktige skritt langs skipssiden.

Brått ble en ordre brølt rett over hodet hennes, og hun skvatt og krympet seg. Det var kjempen fra stranden! Den kraftfulle stemmen ville hun kjent igjen overalt. Usikker trakk hun hatten lenger ned foran øynene og gikk så nær skipssiden som hun torde.

Maria telte tolv doble kanonåpninger på den nærmeste siden av landgangen, og innså at dette skipet måtte være en mektig fiende til sjøs. Hun stanset under landgangen, som knirket under vekten av menn som bar varer om bord.

– Philip, vent! Stemmen tilhørte kjempen.

Maria rykket til da hun innså at både han og Landegaard måtte befinne seg rett over hodet hennes.

– Vil du at jeg skal følge med deg? Det knirket i treverket da mannen satte en fot på landgangen, og Maria holdt pusten mens hun ventet på godsherrens svar.

– Nei, Peder. Han vil holde seg i ro her, det er for mange mennesker.

Landegaards stemme var lavere, og derfor vanskeligere å høre, men Maria trodde hun hadde hørt rett. Hva mente han? Snart ble hun oppmerksom på hastige skritt ned landgangen, og da hun kikket frem, så hun at Philip Landegaard gikk raskt over kaien og forsvant bak en sjøbod.

Maria forsøkte å følge etter ham, men i menneskehavet fikk han for stort forsprang. Da hun rundet hjørnet på sjøboden, så hun ham ingen steder. Det var flere muligheter. Han kunne ha gått gjennom torget og tatt veien opp mot butikkene, men der var det stengt og lukket for lenge siden. Hun trodde ikke han hadde gått dit, det virket som om han skulle møte noen, og der ville det være folketomt. Det gikk to veier i motsatt retning, den ene ledet inn i et strøk av byen hvor hun aldri gikk, den andre ledet ut mot sosietetens fornemme hus langs kysten, og endte til slutt ved Tenviken Hospital. Maria trodde ikke at han hadde gått dit heller, da ville denne Peder neppe ha ansett det som nødvendig å følge ham. Hun ret-

tet seg opp og kjente en uro bølge gjennom kroppen. Veien inn i byen virket mørk og dyster, og hun visste at det var lite veloverveid for en pike av hennes stand å bevege seg inn der på egen hånd. Likevel greide hun ikke å motstå fristelsen. Hun samlet skjørtet i den ene hånden, og var glad for at hun hadde på seg en enkel hverdagskjole. Så ville hun ikke skille seg for mye ut.

Det var høyst sjelden Maria var i Tenviken uten anstand, nå beveget hun seg i tillegg inn i et område av byen hvor ikke engang hennes mannlige bekjente gikk alene.

Hun burde ha vært redd, men følte seg bare oppstemt. Lyden av skrittene hennes mot brosteinen smalt opp mot bygningene som lente seg over gaten. Det rant en illeluktende bekk langs veggene på den andre siden av den smale veien, og en hund lå utslått på en trapp og fulgte henne med blikket da hun passerte. Av og til hørte hun stemmer fra sidegater og bygninger, men hun så ingen. En vinduslem smalt mot en vegg, og hun rykket til og så engstelig bak seg. Det var ingen å se, og etter å ha nølt et øyeblikk fortsatte hun fremover. Fra et åpent vindu i en sidegate hørte hun en mann og en kvinne som kranget høylytt, og hun hastet videre. Nysgjerrigheten som først hadde brakt henne inn i Tenvikens dårligere strøk, var i ferd med å forsvinne. Det var ingen tegn til at Landegaard hadde gått inn her, hva om hun hadde

tatt feil? Til tross for at han var annerledes enn andre menn fra overklassen, menget han seg neppe med allmuen, mest sannsynlig hadde han gått mot Tenviken Hospital.

Maria stanset og kikket rundt seg. Hun var kommet frem til et lite torg, og det strakte seg veier i forskjellige retninger. Hun så skiltet til et vertshus på den andre siden av torget, og da døren åpnet seg, hørte hun lyden av høye stemmer som bølget ut. En kvinne og en mann forlot bygningen og smatt inn i en sidegate, tett omslynget. Maria kikket opp mot himmelen, og bestemte seg for å gå tilbake. Ikke bare var hun på villspor i et farlig område, det begynte også å nærme seg tiden for avreise tilbake til Svaneberg. Hun svelget skuffelsen og gikk tilbake samme vei, denne gangen med raskere skritt. Idet hun passerte en sidegate, kastet hun et tilfeldig blick inn, og hun stanset brått.

Han lignet mer på trollmannen enn noensinne, i skyggen i smuget glødet øynene mot en unaturlig hvit hud, og Maria så henført på ham.

Landegaard oppdaget henne imidlertid ikke, han stod med siden til og diskuterte lavmælt med en mann. Den ukjente mannen var tettbygd og kraftig, og noe lavere enn Landegaard. Han var kledd i fornemme klær med utenlandsk snitt, det var tydelig at han heller ikke hørte til i denne delen av byen, men Maria så ikke ansiktet hans under hatten og kjente ham heller ikke igjen.

Brått så hun at Landegaard rettet seg opp, og den andre mannen trakk seg litt unna. Godsherren virket sint, og Maria undret seg på hva den andre mannen hadde sagt som brakte ham så ut av balanse.

Maria skvatt til da hun ble oppmerksom på at Landegaards hånd lå på sabelens skaft, og plutselig kastet den fremmede mannen seg frem mot godsherren med noe blankt i hånden. Godsherren dukket unna, men trakk sabelen i samme øyeblikk.

Maria blunket sjokkert da sollyset traff stålet som blinket i smuget.

– Mine herrer! En kraftig stemme lød bak Marias rygg, og hun snudde seg overrasket mot lyden.

Karl Lattmann stod bak henne og stirret på de to mennene i smuget. – Hvordan er det dere oppfører dere foran en kvinne? Eier dere ikke manerer? Han så strengt på de to, og Maria snudde seg tilbake.

Kjapt trakk hun hatten ned foran ansiktet, så Landegaard ikke skulle kjenne henne igjen.

Den andre mannen hadde allerede begynt å gå i motsatt retning, og Landegaard var i ferd med å føre sabelen tilbake i sliren.

– Kom, her kan De ikke være. Karl Lattmann holdt frem armen for henne, og da hun tok den, førte han henne tilbake mot kaien.

Maria lot seg villig lede av gårde, men kastet et siste blick bakover. Hun løftet så vidt på den vide bremmen på hatten, men slapp den da hun oppdaget at godsherren fortsatt hadde øynene festet på henne.

Rødmen brant i kinnene da hun raskt snudde hodet fremover og småløp for å holde følge med Lattmann.

– Jeg har hørt mye rart om godsherre Landegaard, men dette hadde jeg virkelig aldri trodd. Lattmann rynket øyenbrynene og ristet på hodet. – Jeg mistenkte vel at han ikke var noen gentleman, men at han skulle være så nedrig at han sloss foran en kvinne ... Han ristet igjen på hodet.

Merkelig nok følte Maria behov for å forsvare Landegaard. – Han visste ikke at jeg var der, dette var helt og fullt min feil, herr Lattmann, men jeg er svært takknemlig for at De kom og fikk avverget hendelsen. Det var ingen løgn, fortsatt hamret hjertet i brystet, og hun skalv i bena. Det var helt klart at om ikke Lattmann hadde brutt inn, ville de to mennene ha gått løs på hverandre. Hun grøsset og tok et bedre grep rundt Lattmanns arm.

– Jeg besøker av og til denne bydelen, for å bringe trøst til de mange fattige, men jeg hadde ikke ventet å finne Dem her, frøken Liene? Han så anklagende på henne, og hun svelget.

– Jeg trodde jeg så noen jeg kjente, og så gikk jeg for langt inn og visste ikke hvordan jeg skulle finne veien ut igjen. Det var fryktelig tåpelig av meg.

– Nå, ikke vær for streng mot Dem selv. De kunne umulig vite hvilken fare De satte Dem i. Vi får bare være glade for at det løste seg. Han var fortsatt alvorlig. Og Maria ble engstelig for om han, i et for-

søk på å beskytte henne mot seg selv, ville finne på å fortelle dette til hennes mor, eller noen andre som ville bringe opplysningene videre til Svaneberg gods. Det kunne få store følger for henne.

– Igjen, jeg er svært takknemlig for at De kom, herr Lattmann, men kan jeg få be Dem om ikke å avsløre min elendige stedsans for noen? Det ville jeg sette stor pris på.

Maria smilte mot ham, og han så et øyeblikk litt usikker ut, før han fikk et fornøyd uttrykk i ansiktet.

– De ønsker at dette skal være vår lille hemmelighet? Han smilte skjjevt, og Maria tvang seg til å smile tilbake.

– Ja, nettopp. Hun ga armen hans en klem.

– Selvsagt, frøken Liene. Det skal være meg en sann glede å bistå Dem på denne måten. Han blunket.

Maria ble usikker. Hun var svært takknemlig for at han hadde dukket opp, samtidig ønsket hun ikke å knytte ham nærmere til seg.

– Kan jeg bistå Dem på annet vis? Har De behov for skyss tilbake til Svaneberg, eller kanskje De ønsker å følge med meg tilbake til prestegården, for å komme Dem etter den skrekkelige opplevelsen? De blå øynene så bekymret på henne.

– Nei takk, herr Lattmann, jeg har allerede en vogn som venter på meg like ved torget.

– Da skal jeg følge Dem dit. Han strøk hånden hennes og smilte varmt mot henne. Maria pustet lettet ut og lot ham følge henne tilbake til Stefan og vognen.

Presten var Landegaards rake motsetning, der gods-herren var uberegnelig, kald, og tydeligvis farlig, var Lattmann vennlig og omtenkksom. Maria kikket etter ham da vognen trillet ut av Tenviken og tok fatt på veien tilbake til Svaneberg gods.

KAPITTEL 12

Allerede dagen etter satt Maria i farens vogn på vei til fogdens årlige hageselskap. Familien Liene var selvskevne gjester, sammen med resten av områdets overklasse, og Maria var utålmodig etter å komme frem.

Alt var bedre enn å være overlatt til seg selv og sine egne tanker. Gjentatte ganger hadde hun sett for seg den fremmede mannen og Landegaard, og hun hadde forgjeves forsøkt å forstå hvordan Landegaard kunne havne i en slik situasjon. Hun hadde ikke blitt noe klokere enn hun hadde vært dagen før, og nå var hun sliten og lei av tankene. Det knirket i kjolelivet da hun vred seg på setet, rastløsheten gjorde det vanskelig å sitte stille, og hun lot fingrene skyve noen gjenstridige hårstrå på plass bak silkebåndene.

– Jeg tror Johns mor vil være til stede i dag, han nevnte i sitt forrige brev at hun hadde dratt til Blåholm herregård for en uke siden. Amanda ret-

tet nervøst på skjørtet, og Maria vendte seg mot henne. Edith Edelberg var en kald og streng kvinne, Maria hadde møtt henne et par ganger, nå røpet Amandas stemme usikkerheten hun følte overfor sin kommende svigermor.

– Har hun flyttet inn på herregården? Maria så undrende på søsteren, som nikket.

– John har bedt henne gjøre alt klart til vi flytter inn, hun skal bo der frem til bryllupet. Amanda smilte, men øynene uttrykte engstelse.

– Det blir svært mange gjester hos Holmegrens i dag, du må ikke tale med henne hele kvelden. Maria så at Amanda trakk pusten, før søsteren nikket.

– Hun kommer heller ikke alene, en venn av John ved navn Gert Hanseth vil følge henne. Han skal ha hjulpet til med å holde huset i orden i Johns fravær, og han ønsket å bli introdusert i Tenviken. Han er dessuten forlover i bryllupet vårt, så jeg gleder meg til å møte ham. Amanda smilte avslappet igjen nå. Om Edith Edelberg var konsentrert om en ung kavalier, ville hun ikke bruke all sin tid på å kritisere sin kommende svigerdatter. Det var gode nyheter, da det medførte mindre sannsynlighet for at Amanda ville få et anfall av nerver.

– Maria? Moren lente seg fremover i setet. – Far har en forretningsavtale med godsherre Landegaard førstkommende mandag, og det er godt mulig vi alle blir bedt på middag i farmors sommerhus. Da vil jeg

at du anstrenger deg for å være hyggelig mot ham. Hun var streng i blikket til tross for smilet.

– Som du vil, mor.

– Jeg hadde forventet at du ville si imot meg. Hva har skjedd? Moren så granskende på henne.

– Jeg tror ikke han er ute etter å gifte seg, i hvert fall ikke med meg. Hun så oppgitt på moren, men ble urolig da hun så at moren smilte bredt.

– Der tror jeg du tar feil. Far forteller at herr Landegaard har gjort disposisjoner som tyder på at han vurderer ekteskap.

– Men ikke med meg, mor, ryktene forteller at han er i ferd med å inngå forlovelse med enkefru Åse Gyldensten. Det må være derfor han ...

– Pøh! Moren fnøs. – Hun er ikke bra nok for ham. Jeg har også hørt ryktene, men de er skammelige. Han hadde et nært vennskap med hennes avdøde ektefelle og har hjulpet henne økonomisk en stund, men det er helt utenkelig for ham å giftes med den ... kvinnen. Hun er langt under hans rang og slett ikke forfinet. Moren vred munnen i en foraktelig grimase.

– Nei, Maria, om han har gifteplaner, har han en helt annen kvinne i tankene, sann mine ord. Moren lente seg fornøyd tilbake i setet.

Maria stirret lamslått på moren mens hun forsøkte å ta inn over seg de nye opplysningene. Var ikke Landegaard og enkefruen et par likevel? Hun ble oppmerksom på at faren lente seg frem mot henne.

– Det hadde jeg rent glemt, Maria. Jeg har un-

dersøkt for deg om den fremmede offiseren. Det må være godsherre Landegaard, han er den eneste offiseren i Tenviken med et skip. Men jeg tenker ikke på ham som oberst, vet du, så jeg hadde ham ikke i tankene mine da du spurte. Han så smilende på henne.

– Ja, jeg forstod det i ettertid, at det måtte være ham. Stemmen var matt, ennå kretset tankene rundt morens opplysninger. Hvem andre var aktuelle som Landegaards hustru? Hun kjente at hun ble kald, men ristet tankene bort. Han likte henne ikke engang, det var tydelig.

– Han har flere skip, egentlig handelsskip, men vi får nå se hva krigen ... Faren stanset seg selv og kastet et skjevt blick mot Amanda. Men Amanda satt tydeligvis i egne tanker og hadde ikke lagt merke til hva faren hadde sagt.

Faren henvendte seg til Maria på nytt. – Philip Landegaard har mange kvaliteter, Maria, i tillegg til en betydelig formue. Han vil være perfekt for deg. Han blunket og vendte seg mot Marias mor.

Maria lente seg tungt tilbake i setet og kjente tankene romstere i hodet. Hadde hun likevel tatt feil av Landegaard? Hun så ham for seg, men skjøv tanken bort. Han aktet henne overhodet ikke, men kanskje han ikke brydde seg om det, så lenge hun hadde den rette rang og posisjon? Men det ga heller ingen mening, Landegaard var en mann som brydde seg lite om hva andre tenkte om ham, men hvilke andre

motiv kunne han ha? Selvsagt ville et ekteskap med henne utløse en stor medgift, men det trengte han neppe. Dessuten trodde hun ikke at han ville gifte seg av slike grunner.

En stund satt hun forundret og tenkte. Det var ett motiv hun kunne komme på, og som passet hans karakter. Han likte å utfordre henne, plage henne, og ved å bli hennes formynder ville han få full kontroll over henne ... Tanken var skremmende, men hun ristet på hodet av seg selv. Han ville ikke velge hustru på et slikt grunnlag, han manglet da ikke forstand heller! Likevel ville det være typisk for ham, å gjøre det motsatte av hva hun forventet. Nei, moren måtte ha misforstått. Landegaard hadde ingen interesse for henne, og hadde aldri hatt det. Hun stirret tomt ut av vinduet resten av veien til hageselskapet.

Fogdens herregård lå på en liten høyde rett ved Tenviken kirke, med utsikt over byen. De møtte og passerte flere vogner på veien, og Maria kjente igjen de fleste. Sogneprestens vogn durte forbi i samme øyeblikk, og hun gjenkjente også handelsmann Vogts vogn rett bak. Det kom til å være mange gjester til stede i hageselskapet, det var vanlig, for fogdens hageselskap stod høyt i rang i Jarlsberg grevskap.

Det knirket i vognen da hestene tok fart for å trekke den opp den siste kneiken forbi de massive portene inn til herregården, og Maria vendte blikket ut av det lille vinduet. Hagen var beplantet med vel-

dige rhododendronbusker, som stod delvis i skyggen fra høye furutrær i ytterkant av hagen.

Vognen stanset med et rykk, og Maria fulgte foreldrene og søsteren ut. Solen glødet varmt fra skyfri himmel, og de ble møtt av en duft av roser og jord. De ble tatt imot av fogden og hans hustru Ingelil, og et halvt skritt bak stod en ung kvinne og holdt øye med dem. Overrasket innså Maria at det var Selma Holmegren, og hun forstod at Karen hadde rett. Piken hadde blitt voksen etter konfirmasjonen, og det var ingen tvil om at hun nå var en ung kvinne. Ifølge Karen hadde hun lagt sin elsk på Karl Lattmann, og Maria smilte for seg selv. Det var gode nyheter for Maria, som var litt engstelig for at hun hadde gitt ham falske forhåpninger de gangene de hadde talt sammen, men om en annen ung pike viste ham tilstrekkelig oppmerksomhet, kunne han kanskje til og med glemme alt om «hemmeligheten» de delte. Det passet henne bra.

Maria hilste på vertskapet, før hun tok Amandas arm og gikk inn i den vakre bakhagen.

En stor gresslette strakte seg ut fra herregården og bort til skogbrynet omtrent femti meter unna, og midt på sletta var det bredt ut store tepper og pledd hvor gjestene satt og konverserte avslappet under oppslåtte parasoller. I den ene enden av hagen var det satt opp et telt, og på et bord inne i teltet, skjermet for den varme sensommersolen, stod det forfriskninger. Utente fakler var stukket i en bred sirkel i gressmat-

ten et stykke unna, klargjort for dansen som skulle skje senere på kvelden. I motsatt ende av gressplenen stod de små jernbuene som tilhørte det obligatoriske crocketspillet, allerede på plass, og badmintonracketter og fjærballer lå samlet inntil stammen av et epletre. Alt var klart for en underholdende ettermiddag og kveld.

Amanda hadde allerede funnet seg en plass på tepet da Maria nærmet seg de andre gjestene. Hun hilste høflig da hun kom nær nok, hun kjente alle, med unntak av mannen som var Edith Edelbergs kavalier for dagen.

– God dag, fru Edelberg. Maria smilte og neide for den eldre kvinnen mens hun holdt øye med mannen i øyekroken. Han overså henne fullstendig.

– God dag, frøken Liene. Nå? Kommer De alene i dag? Ediths grå øyne myste mot de øvrige gjestene, og Maria fulgte blikket hennes.

– Nei, mine foreldre og Amanda er også kommet, jeg tror de sitter sammen med sognepresten og hans hustru. Hun smilte til Edith, som så avventende på henne. De hadde møtt hverandre flere ganger tidligere, men aldri hatt noe å tale sammen om. Det var ingenting som tydet på at situasjonen var annerledes den dagen.

– Tillat meg å presentere Gert Hanseth, Johns nære venn.

Mannen ved Ediths side så uinteressert på Maria, og hun vendte seg mot ham.

– Gleder meg, herr Hanseth. Maria neide, og Hanseth tok hånden hennes og løftet den opp til de fargeløse leppene. Berøringen var kald, og Maria var lettet da han kort tid etter slapp taket.

– Gleden er på min side. Ordene var hjertelige nok, men han anstrengte seg ikke for å fremstå som elskverdig. Maria undret seg et øyeblikk, før hun nikket og forlot dem.

Hun var på vei tilbake til de andre gjestene da hun brått oppdaget Karl Lattmann, som kom med energiske skritt gjennom hagen. Den lyse luggen hans danset i takt med skrittene, og han skjøv den lett på plass mens han gikk. Maria så rundt seg etter et sted å lure seg unna, men han hadde allerede sett henne og smilte.

Det var like greit å møte ham nå, så fikk hun heller snike seg unna senere. Til Marias overraskelse så hun at en ung pike spratt opp fra sin plass på pleddet og småløp mot Lattmann. Det var Selma, og Maria så at Lattmann lo av den voldsomme velkomsten han fikk.

Etter en kort stund hadde han tydeligvis greid å avvise piken på en skånsom måte, for nå kom han mot Maria.

– Frøken Liene! Så hyggelig å møtes igjen! Han smilte bredt, og Maria smilte forsiktig tilbake.

– Takk, det samme, herr Lattmann.

– Skal vi? Han holdt frem armen for henne, og etter et øyeblikks nøling tok hun den imot og fulgte ham bort til en ledig plass på teppet.

De plasserte seg blant de øvrige gjestene, og Maria vekslet noen ord med major Vesterøys hustru før maten ble servert. Piknikmaten var nydelig, og Maria merket til sin overraskelse at hun ikke ble like frustrert over de meningsløse samtalene som hun vanligvis ble. Det skyldtes i stor grad at det var Karl Lattmann som styrte konversasjonen, og at han hadde andre meninger og synspunkter enn Maria hadde trodd. Flere ganger registrerte hun at hans synspunkter tvert imot var avvikende fra dem hun var vant til å høre, og selv om det dreide seg om mindre, uviktige ting, ble hun litt nysgjerrig.

Noen av mennene argumenterte imot den nye prestens meninger, men på kløktig vis greide han å imøtegå kritikken uten å fornærme noen eller tape diskusjonen. Snart hadde forsamlingens innsigelser opphørt, og en lang stund var det kun Karl Lattmanns stemme som lød over den grønne gressletten.

Da de hadde spist en stund, ble crocketspillet annonsert. Det var ikke frivillig å delta, selv om noen ble skjermet av åpenbare årsaker, som høy alder eller fysiske begrensninger.

Maria ble plassert på lag med fogdens hustru Ingelil. Det tok imidlertid ikke lang tid før Maria forstod at Ingelil var mer opptatt av å holde øye med gjestene enn spillet. Det plaget ikke Maria at de tapte, croquet var langt fra en av hennes yndlingsaktiviteter, likevel lot hun seg etter hvert irritere over den

tilsynelatende totale mangel på interesse for spillet som fogdens hustru fremviste.

– Tilgi meg, men De virker litt fraværende i dag? Maria stanset foran den middelaldrende kvinnen, som på nytt hadde hatt blikket et helt annet sted da hun slo på ballen. Nå så hun overrasket på Maria, før hun lo lavt.

– Jeg er lei for det, frøken Liene, jeg er nok ikke særlig mye til makker. De forstår, jeg hadde håpet at kanskje godsherren Landegaard skulle komme. Hun rynket øyenbrynene, og Maria kjente at hjertet slo raskere.

– Godsherren Landegaard? Jeg trodde ikke han var interessert i denne type sammenkomster?

– Han er nok ikke det, men han har besøk av en gammel venninne fra Bratsberg. Hun var tidligere gift med en pensjonert amtmann, en bekjent av herr Landegaard, og han har tatt seg litt av henne etter at ektefellen døde.

– Ja, jeg er kjent med det. Maria konsentrerte seg om ballen. Hun traff den altfor hardt, og den forsvant inn under en prydbusk og ble borte.

– Min mann møtte henne i Tenviken tidligere i dag. Hun var svært interessert i å bli introdusert her i Tenviken, og jeg trodde hun skulle få overtalt godsherren til å følge henne hit i ettermiddag. Men nå er det vel for sent, tror De ikke? Hun så undrende på Maria, som fortsatt var overrumplet av opplysningene.

– Det er vel det. Hun smilte stivt. – Skal vi? Hun

slo ut hånden mot spillet, og Ingelil festet på nytt grepet om crocketkøllen og slo.

Da mørket kom sigende, endret selskapet karakter. Den lette stemningen som hadde vart mens de konverserte og spilte crocket, ble mer spent ettersom skyggene la seg over området og faklene ble tent. Så snart tussmørket gikk over til kveld, var en fiolinist på plass, og smektende toner lød snart gjennom hagen. Dette var den eneste delen av selskapslivet som Maria faktisk satte pris på, dansen ga henne en mulighet til å få ut litt av rastløsheten, og hun lot seg villig be opp. Hun lo og koste seg, uavhengig av dansepartner. Faren likte hun godt å danse med, og han lo hjertelig mot henne da de svingte seg til en dans så rask at Maria knapt greide å holde takten. Da tonene døde ut og fiolinisten tok en pause, tok Maria sin fars arm, og de gikk sammen bort til teltet der forfriskningene stod.

– Jeg ser deg ikke i svermen av ungpiker som henger rundt vår nye prest? Faren ga henne et glass vin, og Maria tok det imot. Ingelils hjemmelagede rabarbravin sved i halsen, og hun nøyde seg med en liten slurk før hun satte glasset fra seg igjen.

– Nei, jeg har ingen interesse av det.

– Nei, det har du vel ikke. Hva skal jeg gjøre med deg, Maria? Han skakket på hodet. – Du vet like godt som jeg at det er svært lite annet du kan gjøre enn å finne deg en ektefelle.

– Det føles ikke riktig, far. Hun svelget og stirret i bakken. Ikke kunne hun ta arbeid, og ikke kunne hun starte handelsvirksomhet. Skulle resten av livet kun bestå av selskaper og kjedsomhet?

– Jeg forstår det, og jeg skulle ønske jeg kunne hjelpe deg. Men jeg tror du bør følge din mors anbefaling om ektefelle denne gangen, hun vet ... Stemmen ble svak, og han støttet seg til bordet. Brått så han svært gammel ut.

– Far? Hun kjente at hun ble kald og husket bekymringen hun hadde hatt for ham i stallen. Han slapp bordkanten og smilte matt mot henne.

– Jeg har det bra, men kombinasjonen rask dans og rabarbravin var kanskje ikke så bra. Han rettet seg opp. I samme øyeblikk smilte han til noen bak Marias rygg, og hun snudde seg rundt. Straks ønsket hun at hun hadde latt være.

– Godsherre Landegaard, så hyggelig å se Dem her! Farens stemme var hjertelig, og Maria så at de to mennene hilste hverandre med håndslag før Landegaard vendte blikket mot henne. Hun så ned og neide kort mens hun kjempet for å bevare roen. Da hun kikket opp igjen, så hun at faren var i ferd med å forlate dem. Han dunket Landegaard kameratslig på overarmen før han gikk, og Maria så usikkert på godsherren. Hadde han planlagt dette med hennes far? For å få henne alene? Morens ord spøkte i underbevisstheten, og hun svelget nervøst.

– Jeg tror at De og jeg trenger å tale sammen, pri-

vat. Han så alvorlig på henne, og hun kjente at hjertet begynte å slå hardere i brystet.

– Virkelig? Hun fikk så vidt presset ordet frem.

– Synes De ikke? Vi har ikke akkurat kommet godt ut av det med hverandre så langt. Han skakket på hodet.

– Nei, det kan De trygt si. Hun så usikkert på ham, og han lo lavt.

– Men først ... Han ble alvorlig. – Kan jeg få be om en dans? Han nølte litt, før han holdt frem armen for henne.

Et øyeblikk var hun overrasket, før hun innså at dansen ville gi en utsettelse før den vanskelige samtalen.

– Ja takk. Det føltes uvirkelig å gripe rundt armen hans, og da de begynte å gå, senket hun blikket og konsentrerte seg om hvor hun satte føttene.

De fant plassene sine da fiolinisten spilte opp. Ennå var hun usikker på hva han egentlig ønsket, og hun kjente seg nervøs og utilpass.

– Jeg lover ikke å si noe som kan fornærme Dem. Han snakket lavt. De store faklene som brant i bakgrunnen, kastet et rødt gjenskinn over de mørke skyggene i ansiktet hans og fikk håret til å skinne som en solnedgang. Øynene lyste dypgrønne mot henne, og leppene kruste seg svakt i et smil. Brått hadde hun ingen vanskeligheter med å se ham for seg som den mystiske offiseren fra rullesteinstranden, og opprømhetsen hun hadde følt hver gang

hun tenkte på den ukjente mannen, bølget gjennom henne.

– Da skal jeg forsøke å gjengjelde tjenesten. Hun var hes i stemmen.

– Så da blir det lite tale?

– Mest sannsynlig. Ordene hørtes nesten ikke, og i samme øyeblikk begynte dansen.

En stund hadde Maria mer enn nok med å konsentrere seg om musikken, men da hun gjenkjente melodians avsluttende takter, kjente hun nervøsiteten øke på. Hva om moren hadde rett? Det knøt seg smertefullt i magen, og hun tittet usikkert på ham. Han tok seg godt ut, øynene hadde denne magiske kraften hun hadde likt så godt før hun visste hvem han var, og trekkene var rene og velproporsjonerte. Det var liten tvil om at han var vakrere enn noen mann hun hadde møtt, men det hadde ingen betydning så lenge hun ikke kunne utstå å være i nærheten av ham. Hva om han fridde i kveld? Selvsagt ville hun avslå, men det ville medføre en hysterisk mor og en oppbrakt far, som uansett ville akseptere på hennes vegne.

Om Landegaard virkelig ønsket å ekte henne, ville han før eller siden få sin vilje gjennom, hun hadde ingenting hun skulle ha sagt. Hun trakk pusten skjelvende. Den eneste måten hun kunne unngå et ekteskap med ham på, var om han aldri fridde ... Hun så vaksomt på ham.

Han kikket opp, tydelig overrasket over å møte blikket hennes, og ga henne et varmt smil.

Maria kom ut av takt, og føttene stokket seg. Han la merke til at hun fikk vanskeligheter, og hun så et vaksomt drag i øynene hans da han stanset og tok hånden hennes.

– De er nervøs. Frykter De meg? Han så alvorlig på henne, og hun ble forlegen.

– Selvsagt ikke! Hun trakk raskt til seg hånden. I samme øyeblikk opphørte musikken, og hun innså til sin skrekk at utsettelsen av samtalen var over. Desperat lette hun etter en måte å komme seg ut av situasjonen på. – Jeg er slett ikke redd for Dem, men jeg har ikke for vane å omgås menn som starter knivkamper i bakgater!

Hun visste ikke hvor ordene kom fra, men det føltes godt å si dem.

– Så det var Dem? Han så undrende på henne. – Jeg beklager om De ble skremt, men hendelsen skyldtes en misforståelse og så nok mer dramatisk ut enn den var. Ordene hans kom overraskende på henne, hun hadde forventet at han skulle bli irritert og bebreide henne for at hun hadde vært der. Denne beklagelsen kunne bare bety at han forsøkte å legge til rette for en fortrolig samtale.

– Jeg har hørt mye ufordelaktig om Dem, gods-herre Landegaard, og nå når jeg har sett med mine egne øyne hva De er i stand til, må jeg innrømme at jeg ikke lenger er i tvil om at ryktene stemmer.

Hun la armene beskyttende over brystet og stirret utfordrende på ham. Hun så at han bet kjevene sammen, og hun øynet et håp om at han likevel ble provosert.

– Basert på hendelsen i Tenviken?

– Den, og skipet i bukten. Det er noe mystisk ved et skip som blir lastet om natten. De kan umulig ha edle hensikter. Dessuten lot De være å berolige meg da De besøkte godset, selv om De må ha forstått at jeg ble redd da De kom etter meg på hesten! Hun så anklagende på ham.

– Jeg trodde De kjente meg igjen, men at De ikke ønsket å tale mer om saken. Og at skipet ble lastet om natten, kan De takke Deres venn major Vesterøy for, han sørget for at havnefogden nektet oss å legge til kai i Tenviken for å laste våpen. Ordene hans overrasket henne, men nå ble hun påminnet om hvor sjofel han hadde vært mot major Vesterøy første gang de møttes.

– Så det var grunnen til at De la major Vesterøy for hat? At han har bekymringer på vegne av befolkningen i Tenviken?

Landegaard så alvorlig på henne.

– Selvsagt ikke. Jeg har sett majoren i strid. Hans manglende dyktighet har kostet mange liv.

– Jeg tror Dem ikke. Hun så at han sukket tungt av ordene hennes. Om han hadde vurdert å fri til henne denne kvelden, var hun i ferd med å få ham til å ombestemme seg. Hun kunne ikke gi seg nå.

– De og jeg kan aldri komme overens, herr Landegaard, det har ingen hensikt å prøve. Vi irriterer hverandre og misliker hverandres selskap. Jeg foreslår at vi for fremtiden unnlater å samtale med hverandre. Hun stirret på ham mens hun talte, men ordene hennes frembrakte ingen tegn til følelser i ansiktet hans.

– Om det virkelig er hva De ønsker, skal jeg med glede oppfylle ønsket Deres. Øynene var sorte i det sparsomme lyset, og stemmen var kjølig. – Takk for dansen, frøken Liene. Han forlot henne i samme øyeblikk, og hun så etter ham da han gikk.

– Philip! Jeg har lett etter deg! En ukjent kvinne møtte Landegaard da han forlot danseplassen. Kvinnen la hendene mykt mot brystet hans mens hun smilte forførende. Hun var så vakker at Maria ikke greide å la være å stirre. Hun var smalere rundt livet enn noen annen kvinne Maria hadde sett, og kroppen var drapert i en kjole som ikke gjorde noe for å skjule den perfekte kurvingen over hoftene og brystene. Det lyse håret hadde løsnet fra silkebåndet og hang tungt nedover ryggen. Nå skakket hun på hodet og så bedende på Landegaard. – Jeg har savnet deg, kjære. Kan vi reise hjem? Kvinnen kysset ham på kjevebenet, og Maria gispet overrasket og snudde ryggen til mens rødmen brant i ansiktet. Det var ingen tvil om at de var et par, og Maria følte seg dum og skamfull for at hun hadde trodd på morens ord. Hvordan hadde hun kunnet tro at Landegaard ville

fri til henne når han allerede hadde en slik kvinne? Hun ristet på hodet av seg selv. Om dette var kvinnen Landegaard delte leie med, var det ikke underlig at han så på henne som et barn. Sammenlignet med denne gudinnen var hun like kvinnelig som en pinne ...

Da Maria så seg over skulderen, møtte hun Åse Gyldenstens blick. Kvinnen så undrende på henne, før hun på nytt ga Landegaard all sin oppmerksomhet. Maria ventet ikke for å se hans reaksjon, men forlot danseplassen med raske skritt.

Maria hadde ikke gått langt før hun følte at noen stirret på henne. Gert Hanseth stod avventende ved siden av en fakkell og holdt blikket stivt festet på henne. Da han forstod at hun hadde sett ham, kom han mot henne.

– Kan jeg få be om en dans? Stemmen var uventet vennlig, og hun så overrasket på ham. Ut fra hans oppførsel tidligere på kvelden hadde han fortjent å bli avvist. Nå var det altfor fristende å vise Landegaard og elskerinnen hans at andre menn satte pris på hennes selskap.

– Ja takk, det vil jeg gjerne.

Hånden hans var kjølig da hun tok den imot, men han holdt henne fast og førte henne stødig. Da hun vendte seg rundt i dansen, møtte hun Landegaards blick. Han hadde forlatt danseplassen, men hadde stanset ved utkanten av gressletten. Nå holdt han

øye med henne, og et øyeblikk så det ut til at han var på vei tilbake. Hun vendte seg i takt med stegene i dansen og mistet øyekontakten med ham. Da hun igjen fikk muligheten til å se i hans retning, var han borte.

KAPITTEL 13

Dagen etter fogdens hageselskap gjorde Maria seg klar til å dra til kirken. Det var søndag formiddag, og til en forandring var det hun som ventet på resten av familien. Nå vandret hun rastløst over grusen på gårdsplassen mens hodet var fylt av plagsomme tanker. Etter å ha gjennomgått samtalen med Landegaard et utall ganger, vel vitende om at han aldri hadde hatt til hensikt å fri til henne, var det tydelig at hennes oppførsel kvelden før hadde vært utilgivelig. Han hadde tydeligvis ønsket å rydde opp i det dårlige forholdet deres, og hun hadde gjort alt enda vanskeligere.

Burde hun be ham om unnskyldning? Men hva skulle hun i så fall si? At hun hadde vært ufin mot ham fordi hun var redd han skulle fri til henne? Hun ristet på hodet og lo tørt av seg selv. Han ville le seg fordervet om han trodde hun hadde så høye tanker om seg selv. Hun lukket øynene et øyeblikk, og på

nytt husket hun ordvekslingen dem imellom. Det var tydelig at han hadde anstrengt seg for å være høflig og imøtekommende, helt til hun fornærmet ham. Og hun måtte motvillig innrømme at han hadde vist nye sider av seg selv som hun satte pris på. Hun kjente at hodet verket.

– Er du klar allerede? Det hadde jeg ikke trodd. Faren smilte da han oppdaget henne på trappen ned til gårdsplassen.

Etter å ha forsikret seg om at moren og Amanda ennå befant seg innendørs, tok hun mot til seg. Det var særlig en ting i samtalen dagen før som hun gjerne ville ha avkreftet.

– Far? Du husker at Landegaard uttrykte sinne overfor major Vesterøy da han var her? Hun forsøkte å lyde uanfektet, men munnen var tørr.

– Ja visst.

– Kan det være noe sant i beskyldningene hans? Hun så at faren rynket øyenbrynene, før han sukket tungt.

– Major Vesterøy er en god venn, og det smerter meg å innrømme at Landegaards harme er berettiget. Farens ord fikk Maria til å krympe seg.

– Hva skjedde?

– Det stod et blodig slag ved Prøyssen, og major Vesterøys kompani fikk direkte ordre om retrett fra prins Christian August. Majoren mente imidlertid at de kunne klare å gå til motangrep og ignorerte ordren. Det endte ille, kompaniet havnet i kryssild, og

nesten alle ble drept. Oberst Landegaard var i kompaniet som kom majoren til unnsetning, han var kadett under prins Christian August på den tiden, og han så hvor grusomme konsekvenser majorens feilvurdering fikk. Herr Landegaard var yngre enn du er nå, og jeg tror aldri han har kommet over det.

I samme øyeblikk hørte de skritt bak seg, og de snudde seg begge og så at Amanda og moren sluttet seg til dem.

– Nå må vi komme oss av gårde, ellers kommer vi for sent.

Farens stemme var lystig, men blikket hans var alvorlig da han så på Maria. Selv var hun tankefull mens de gikk mot vognen. Det var ikke vanskelig å forstå hvorfor Landegaard hadde reagert så kraftig når hun nå visste hva han hadde opplevd. Det gjorde det ikke lettere for henne. Det var tydelig at hun hadde gjort ham stor urett, helt fra deres første møte.

Maria var stille i vognen på vei til kirken. Den lå et lite stykke sør for Tenviken, helt i utkanten av godssets eiendom. Elva snodde seg rett bak steinmuren som omkranset kirken, og gamle og vakre trær kastet skygger over kirketaket. Nå ringte kirkeklokkene med en dyp og vibrerende tone som Maria i alle år hadde forbundet med grenseløs kjedsomhet.

Men merkelig nok så hun frem til Lattmanns preken med en viss forventning. Det skulle bli spennende å finne ut om hun også i prekenen kunne finne tegn

på at Tenvikens nye prest skilte seg ut. Om Lattmann viste seg å være mer interessant enn hun først hadde trodd, kunne det kanskje også løse et annet av hennes problemer. Menigheten drev mye med veldedighet, noe Maria fant spennende. Hun hadde tidligere reist rundt til de fattige med mat og klær, en oppgave hun hadde hatt stor glede av, men som den gamle presten hadde lagt ned forbud mot. Han ville heller at de fattige skulle møte opp i menighetshuset og motta sine almisser der. Maria hadde ikke likt endringen, de sykeste fikk ikke den hjelpen de trengte, og hun kunne ikke fordra å se skammen i de fattiges øyne når de stod i kø og ventet. Hun hadde forsøkt å ta saken opp med presten, men han hadde ikke brydd seg om hennes innsigelser. Etter en stund hadde hun sluttet å gå, men nå kjente hun at hun hadde savnet arbeidet. Kanskje Lattmanns inntreden medførte endringer i menighetsarbeidet? Da kunne hun få meningsfylt arbeid å fylle dagene med, og bare tanken fylte henne med håp.

Kirken duftet tørt av stein da de kom inn, og Maria kikket på de massive veggene. Steinen var hvitkalket, og en rekke kandelabere med hvite lys blafret i trekken fra inngangsdøren. Hun vendte blikket fremover og fant den delen av kirken hun likte best; de vakre blyglassvinduene i de mest fantastiske farger. Søndag etter søndag fra hun var ganske liten, hadde hun stirret med lengselsfullt blick opp mot de vakre vinduene

og sett på hvert bilde med dyp interesse. Avhengig av sollys og tiden på året endret gløden i glassmaleriene seg og skapte nye variasjoner. Inntrykkene var derfor forskjellige hver gang, og de kunne holde oppmerksomheten hennes fanget gjennom en hel gudstjeneste. På den måten hadde kirketiden gått raskt, selv om hun ikke hadde fått med seg så mye av innholdet i prekenen.

Hviskende stemmer bak i kirken fanget oppmerksomheten hennes. Noe var i ferd med å skje, og Maria snudde seg hun også. Inn av døren kom en mann hun før bare hadde sett på malerier, og det var han som var gjenstand for all oppmerksomheten. Av utseende skilte han seg ikke ut, han var normalt høy og passe kraftig, håret var mørkt og kort, og de store og brune øynene var tunge og hadde noe trist over seg. Likevel var det noe ved mannen som tiltrakk alles oppmerksomhet, det fikk selv den mest surmagede person til å føle håp. Mannen som var øverste befal i Norge utstrålte trygghet og vennlighet, men prins Christian August av Augustenborg skled bare raskt gjennom Marias bevissthet. Hennes oppmerksomhet lå fullt og helt på mannen som kom bak. Hans høyreiste skikkelse hadde hun ikke forventet å se, og hun snudde seg forfjamset tilbake.

– Hva gjør han her? Det hadde virket utenkelig at Landegaard kom, og hun var ikke forberedt på å møte ham igjen så snart. Hun hørte at prinsen og Landegaard satte seg på motsatt side av midtgan-

gen, sammen med de øvrige mennene. Da hun vendte hodet for å se, møtte hun Landegaards blick. Raskt vendte hun seg fremover igjen.

– Han kommer vel for å høre på gudstjenesten, som alle andre. Amandas oppmerksomhet var låst på prinsen, øynene glitret av spenning, og Maria ristet på hodet.

– Ikke han ... I samme øyeblikk opphørte kirkeklokkenes klemting, og hun rettet seg opp. Stillheten senket seg over forsamlingen, og da Karl Lattmann kort tid etter stod på prekestolen, greide ikke Maria å konsentrere seg om ham i det hele tatt. Hun hadde hele tiden en følelse av at et par grønne øyne vurderte henne fra den andre siden av midtgangen.

Maria stirret på Karl Lattmann gjennom hele prekenen. Ansiktet hans hadde virket uanfektet uavhengig av om han snakket om glede, sorg eller synd, men Maria hadde ikke oppfattet et ord. Kun én gang hadde hun dristet seg til å skjele bort mot godsherren, men da hadde han stirret betenkt opp mot blyglassvinduene, tydelig i sine egne tanker. Han hadde neppe hørt et ord av prekenen, han heller, og Maria husket Karens ord om at de var ganske like, de to, hun selv og godsherren ...

Maria nølte da kirkeklokkene klemtet ferdig og Lattmann hadde gått ned kirkegangen. Hun brukte god tid på å rette ut skjørtet, og gjemte seg delvis bak Amanda mens hun håpet på en mulighet til å snike seg ubemerket forbi Landegaard. Prinsen hadde slått

følge med hennes far, og Amanda tok morens arm. Maria ønsket å løpe etter, gripe tak i morens andre arm, men holdt seg tilbake. I stedet rettet hun seg opp og løftet hodet.

– Frøken Liene? Godsherre Landegaard bukket så vidt synlig, og gjorde tegn med høyre hånd om at hun skulle gå frem foran ham.

Maria kjente hjertet hamre, før hun nikket tilbake og smatt ut i midtgangen. På veien ut holdt han seg akkurat et halvt skritt bak, og Maria var bevisst på hvert steg han tok. Da hun kom ut på trappen uten at de hadde vekslet et ord, var hun både lettet og brydd, og hun gikk med raske skritt bort til moren og Amanda som ventet på henne.

Da hun kastet et hastig blick over skulderen, så hun at Landegaard hadde stanset rett bak henne. Nå samtalte han med handelsmann Jevner og fogd Holmegren, og til sin overraskelse la hun også merke til at handelsmannens tvillingdøtre stirret med henførte blick på godsherren. Maria oppdaget at flere av de unge pikene, inklusive Selma Holmegren og hennes venninner, også fniste opprømt og stirret på Landegaard. Hun snøftet, men innså straks at hun ikke burde være overrasket. Han var velstående og mektig, og hun hadde selv tenkt at han var vakker.

– Det var svært gledelig at du lot godsherre Landegaard følge deg ut av kirken. Det hadde jeg ikke forventet. Morens øyne glitret mot Maria da hun snudde seg tilbake.

– Jeg gikk ikke med ham av egen vilje, mor, det må du ikke tro. Dessuten vekslet vi ikke et ord.

– Å, Maria! Hvordan kan du la en slik mulighet slippe fra deg? Jeg forstår meg ikke på deg, du ... Margrethe ble avbrutt av mannen, som vinket henne til seg. Han stod noen meter unna, sammen med prins Christian August og sognepresten.

– Hvorfor er prinsen egentlig her, mor? Amanda så engstelig på prinsen.

– Det skyldes nok trusselen om krig. Han er øverste befal for de nærmere fireogtyve tusen menn i Sønnafjelske regiment, og jeg vil tro at han har behov for å samtale med sine offiserer. Moren forklarte raskt og gikk så bort uten å legge merke til den effekten ordene hadde på Amanda.

– Betyr det at krigen kommer hit? Amandas øyne var store da hun vendte seg mot Maria.

Hvordan kunne moren være så ubetenksom? Amanda hadde mer enn nok med å forholde seg til at resten av Europa var i krig. Nå så Maria at søsteren hadde begynt å puste hurtig, og at hun løftet en hånd opp mot halsen. Et tydelig tegn på at hun var i ferd med å få et anfall.

– Jeg er helt sikker på at vi ikke har noe å engste oss for her i Tenviken, prinsen er her bare fordi han må holde seg orientert om soldatenes tilstand. Maria la en hånd på søsterens skulder, men Amanda så bare bekymret tilbake på henne mens hun blunket raskt. Maria merket engstelsen vokse. Det ville være svært

upassende om Amanda fikk et anfall nå! Maria så at søsteren svettet på overleppen, og at hun pustet stadig hurtigere.

– Trekk pusten dypt, Amanda. Gjør som jeg sier!

Maria hvisket høyt, men Amandas rullende øyne tydet på at hun ikke hørte. Brystet hevet og senket seg hastig mens det hvite ble stadig mer synlig i øynene hennes.

Maria kjente hun ble varm i kroppen. Amanda kom til å besvime, det var bare spørsmål om når.

– Maria! Amanda hvisket utmattet og tok et vaklende skritt forover. Maria grep hardt rundt søsterens kropp, men merket i samme øyeblikk at hun ikke hadde styrke nok til å hindre at hun og søsteren ville falle til bakken.

KAPITTEL 14

Maria var forberedt på at fallet ville bli hardt, hun kunne ikke slippe Amanda for å ta seg for. Men før hun rakk å få søsterens fulle tyngde over seg, kjente hun en varm hånd i korsryggen som støttet henne. Deretter dro en kraftig arm Amanda tilbake opp i stående stilling. Ennå hadde hun ikke besvimt, men fortsatt pustet hun unaturlig raskt. Mannen som hadde kommet dem til unnsetning, klapset henne lett i kinnene og fanget ansiktet hennes mellom hendene sine.

– Pust nå, rolig. En gang til. Godsherre Landegaards stemme var beroligende, og Maria så at Amanda falt inn i hans pusterytme mens blikket hennes var låst i hans.

Overraskelsen over at godsherren viste Amanda slik omtanke, fikk en følelse av takknemlighet til å bre seg i kroppen til Maria. Han hadde reddet dem begge fra å bli skjemt ut, og hun så engstelig rundt

seg for å se om noen hadde merket seg det lille opptrinnet. Hun la merke til at Edith Edelberg og Gert Hanseth holdt øye med dem, men da Maria møtte Ediths blikk, så de begge en annen vei. Med unntak av de to virket det ikke som om noen hadde lagt merke til den lille episoden.

Da hun vendte seg tilbake mot Amanda og godsherren, så hun at Amanda hadde fått pusten under kontroll. Fortsatt så søsteren bedende på godsherren og pustet i takt med ham, før han rettet seg opp og smilte forsiktig.

– Ikke vær bekymret, frøken Liene, jeg kan forsikre Dem om at De er helt trygg i Tenviken. Kriegen kommer ikke hit. Han smilte nå, og Amanda så alvorlig på ham.

– Vet De dette? Amanda var fortsatt stakkåndet, og han nikket raskt og med en myndighet som feide all tvil bort.

– Jeg er selv offiser og har talt med prinsen om krigstrusselen. De og Deres søster er trygge. De grønne øynene hans var alvorlige og varme, og Maria så hvordan Amanda trakk pusten dypt og slapp den kontrollert ut. Snart smilte hun også.

– Takk, godsherre Landegaard, det var virkelig gode nyheter. Hånden hadde sunket ned, og hun pustet roligere. Maria var så lettet at hun ville gråte, men da Amanda i samme øyeblikk ble hentet av sin mor for å hilse på statsmennene, forsvant lettelsen og ble erstattet av nervøsitet. Igjen var hun alene med ham.

– Jeg må få takke Dem, godsherre Landegaard, De var til stor hjelp. Han stod så nær at hun la merke til at han hadde brune spetter i de grønne øynene.

– De skylder meg ingen takk, jeg gjorde det for Deres søsters skyld. Varmen i blikket hans var borte, og han så avventende på henne.

– Å, vel, da ... Hun hadde forståelse for at han var irritert på henne, med tanke på ordene hennes kvelden før, og hun slo blikket usikkert i bakken. Overrasket registrerte hun at han tok hånden hennes og løftet den.

– Men om det nå er slik at vi taler sammen igjen, hadde jeg satt stor pris på om De ville følge Deres foreldre til middag i sommerhuset i morgen ettermiddag? Han kysset håndbaken hennes, og denne gangen var kysset både varmt og mykt.

Berøringen følte svært intim, og huden prikket der leppene hans hadde varmet huden hennes. Hun så undrende på ham, forvirret både av ordene og følelsen.

Han sa ikke noe mer, bare så på henne med store øyne, tydelig usikker på hva hun ville svare.

– Selvsagt, det vil jeg gjerne. Hun tvang frem et smil, og hun så at han virket lettet.

– Frøken Liene! Noen ropte navnet hennes, og Landegaard slapp hånden hennes og gikk. Hun ble stående som fastfrosset og se etter ryggen hans. Den omtanken han hadde vist Amanda, og måten han

hadde hjulpet dem på så de slapp å gjøre seg til latter for hele menigheten, hadde overrasket henne. Nå flommet en rekke ømme følelser gjennom kroppen, og hun forsøkte iherdig å undertrykke dem. Hun var fortsatt forfjamsset da hun merket at noen kom opp på siden av henne.

– Frøken Liene! Karl Lattmanns øyne glødet mot Maria, og han trakk henne med seg under et stort eiketre så vidt utenfor hørevidde for de andre. – Jeg beklager at De måtte vente, men det var så mange som ville lykkønske meg. Tenk at prins Christian August skulle overvære min første preken! Om sognepresten hadde visst det, ville han talt selv. Han smilte og så seg stolt rundt. Maria fulgte blikket hans og så gruppen av ungpiker som stod noen meter unna. De hvisket ivrig sammen, mens de tilsynelatende tilfeldig kikket i retning av den nye presten.

Maria måtte undertrykke et smil, det var tydelig at de var bekymret over at hun talte privat med Lattmann. De skulle bare visst hvor lite interessert hun var i ham.

– De trenger ikke å beklage, herr Lattmann, jeg har forståelse for at De er ettertraktet på en slik dag. Jeg vil også uttrykke mine lykkønskninger med en vellykket gudstjeneste.

– Jeg vurderer å avlegge min visitt på Svaneberg gods i morgen. Vil De være til stede da, frøken Liene?

Karl Lattmann tittet avventende på henne, og hun

ble usikker. Hadde hun gitt ham forhåpninger, eller på noen måte lagt opp til at han skulle kurtisere henne?

– Jeg skylder Deres far et offisielt besøk, men det hadde vært hyggelig om jeg også hadde fått gleden av Deres selskap. Men om det ikke passer, så ...

Det stolte uttrykket han hadde hatt i ansiktet var erstattet av usikkerhet, og Maria merket at hun ikke ønsket å gjøre ham trist.

– Selvsagt må De gjerne komme på en visitt, vi vil alle være hjemme i morgen, det... Hun holdt igjen, og husket lovnaden hun hadde gitt godsherren kort tid før. – Å, det hadde jeg nesten glemt, vi er invitert til godsherre Landegaard. Tanken var skremmende, og det lille smilet i prestens ansikt tydet på at han tolket hennes reaksjon som skuffelse.

– Da utsetter jeg mitt besøk til tirsdag, hvis det passer bedre? Han hadde fått igjen selvsikkerheten og smilte lurt mot henne.

– Det passer svært godt, herr Lattmann. Hun kjente en urolig bølge i magen. Hva hadde hun nå lagt opp til?

I samme øyeblikk nærmet det seg ytterligere noen gratulanter, og Maria forlot ham og sluttet seg til sine foreldre, Amanda og statsmennene. De hadde fått selskap av Tenvikens øvrige sosietet, men godsherre Landegaard var forsvunnet. Maria så seg rundt etter ham, men måtte snart konstatere at han hadde forlatt kirkebakken.

Om søndagen hadde gitt dem strålende sommervær, var mandagen tilsvarende dyster. Mørke og lave skyer hadde rullet inn fra havet hele formiddagen, og da de satte seg i vognen for å reise til sommerhuset på middagsbesøk hos godsherre Landegaard, hamret de første regndråpene mot bakken. Maria hadde gruet seg hele dagen, nå sank humøret enda et hakk mens hun så strimene med vann som rant nedover på utsiden av de små vinduene i vognen. Etter at de ømme følelsene hadde overveldet henne på kirkebakken dagen før, hadde hun nektet seg selv å tenke mer på Landegaard på den måten. Reaksjonen hennes kunne bare skyldes takknemlighet, ingenting annet, men i nattens mørke hadde det vært vanskelig å holde fast ved den overbevisningen. Gjentatte ganger hadde hun følt varmen fra berøringen hans på kirkebakken, og hun hadde sett for seg lettelsen i de grønne øynene da hun bekreftet at hun ville komme på besøk. Karens ord om hvor passende hans karakter var for henne, hadde også surret rundt i tankene, helt til hun sovnet rent utmattet. Hun husket ikke hva hun hadde drømt, men lakenet hadde vært krøllet i en tull nederst i sengen da hun våknet.

Hun gruet seg til å se ham igjen. Den kjølige og avvisende mannen som opptrådte ubehøvlet, klarte hun å forholde seg til, det var vanskeligere når han var imøtekommende og viste omtanke. Og hva om han fortsatt hadde besøk av enkefruen? Hun så kvinnen for seg. Det kom til å bli en lang kveld.

Reisen til sommerhuset var kort, men uværet hadde tatt seg kraftig opp allerede før de kom frem. Bølge på bølge av skyer kom nå fossende inn fra havet og brakte med seg en vind som fikk trærne til å knake rundt dem.

Stefan kjørte vognen helt opp til inngangsdøren, og de småløp inn i den godt opplyste hallen. Godsherrens tjenere kom ilende til og hjalp dem av med yttertøyet, og mens de andre hastet inn i dagligstuen hvor det brant i peisen, stanset Maria en av pikene.

– Vår kusk Stefan er sikkert gjennomvåt og kald. Kan noen sørge for at han får komme inn i varmen og få tørre klær og noe varmt å drikke? Hun så bekymret på den unge kvinnen, som nikket før hun forsvant.

– Så det banker et varmt hjerte under den kjølige overflaten? Eller er det bare jeg som får se den kalde siden Deres? Godsherre Landegaards stemme var så lav at Maria knapt hørte hva han sa, og hun virvlet rundt og så forlegent på ham. Hun hadde ikke hørt at han kom, og var ikke forberedt. Han så freidig på henne, det ene øyet var dekket delvis av den lange luggen, og han ristet den bort uten å slippe henne med blikket. Den velformede munnen kurvet seg i munnviken, og øynene glødet, som om han holdt tilbake et smil. Hun husket de beundrende blikkene han hadde fått fra ungpikene på kirkebakken, og slo sitt eget bort. Brått ble hun bevisst på at det voldsomme reg-

net hadde tvunget seg inn under hetten på kappen, og at en våt hårlokk hadde forvillet seg ned i ansiktet, hvor den lå klistret over det ene øyet og nedover kinnet. Hun strøk den vekk og dristet seg til å se på ham igjen.

– Stefan er gammel, elskverdig, og fortjener oppmerksomhet og omtanke. Hun hadde ikke ment å være ufin, og så usikkert på ham da det gikk opp for henne hva hun hadde sagt. Til hennes overraskelse brøt han ut i en kort latter.

– Vel, jeg får være glad for at De i hvert fall ikke anser meg som gammel, selv om De tydeligvis mener at jeg ikke er elskverdig.

Han ble alvorlig igjen, og før Maria rakk å svare, fortsatte han: – Selvsagt skal Stefan få komme inn og få varme klær og drikke. Og velkommen, frøken Liene. Han bukket, før han gikk forbi henne og videre inn i dagligstuen.

Maria så etter ham mens forvirring og skamfullhet vekselvis gjorde henne kald og varm.

Lettet innså hun at enkefru Gyldensten ikke var i sommerhuset, men lettelsen varte kort, ettersom moren sørget for at hun ble plassert ved siden av godsherren da de skulle spise.

Det duftet godt av den varme maten de ble servert, men igjen fikk hun denne underlige følelsen av at maten vokste i munnen og var smakløs. Da hun løftet kniven for å skjære en ny bit av kjøttet, så hun til sin forundring at hun skalv på hånden.

– Maria? Er det noe galt? Moren lente seg frem og la hånden over Marias.

– Jeg er bare litt kald, det er ingenting galt med meg. Hun smilte til sine familiemedlemmer, men unngikk å se på Landegaard.

– Ta litt vin, det varmer. Moren løftet glasset mot henne, og Maria drakk lydig mens hun fulgte med på Landegaards bevegelser. Han pratet lavt med hennes far, men ofret av og til et øyekast i hennes retning. Da han strakte seg etter sitt eget vinglass, kom hånden hans så vidt borti Marias håndledd. Den beskjedne berøringen ga henne gåsehud over hele kroppen.

– Men kjære deg, har du blitt syk? Moren så engstelig på henne, og da også Landegaard så bekymret på henne, følte Maria det som om brystet snørte seg sammen og ga henne åndenød.

– Jeg beklager, men jeg tror jeg må be meg unnskyldt. Maria reiste seg og kikket så vidt på Landegaard. Han reiste seg halvveis, men Maria ristet på hodet. – Bare sitt, jeg skal gå og få litt frisk luft. Jeg kommer tilbake så snart jeg føler meg bedre. Hun smilte så avslappet hun greide, før hun konsentrerte seg om å gå ut av rommet så verdig hun bare kunne.

Hun smatt ut av døren og fant seg en plass ved husveggen et stykke unna inngangspartiet, i ly for regnværet. Der lukket hun øynene og lente seg inntil husveggen mens hun hørte vindens lidende hyl rundt husveggene. Fortsatt skalv hun, og da hun tenkte til-

bake på reaksjonene hun hadde fått, forstod hun dem ikke. Hva var det som skjedde? Hadde hun begynt å få de samme anfallene som Amanda? Bekymringen brant i mellomgulvet, til glasset med rødvin som hun hadde drukket på tom mage, begynte å gjøre seg gjeldende. For en gangs skyld var hun takknemlig for den lille følelsen av rus som alkoholen ga. Den lindret forvirringen, i hvert fall midlertidig, og hun la armene beskyttende rundt seg selv.

Brått ble hun klar over at hun ikke lenger var alene, og hun snudde seg mot lyden av skritt som nærmet seg. De dypgrå skyene hadde lagt hele ettermiddagen mørk, og da hun så Landegaards alvorlige ansikt, skvatt hun nesten.

– Jeg beklager, jeg mente ikke å skremme Dem. Han så granskende på henne.

– Det begynner å bli en vane. Hun gjorde en grimase, før hun slo blikket i bakken.

– Kom, De kan ikke stå her i regnet om De er i ferd med å bli syk. Jeg har bedt en av pikene ordne med en seng til Dem. De bør hvile. Stemmen hans var omsorgsfull, og selv om Maria mest av alt ønsket å be ham la henne være i fred, merket hun til sin overraskelse at hun nikket stumt. Heller ikke da han la armen forsiktig rundt livet hennes og førte henne med seg tilbake til huset, protesterte hun. I stedet lente hun seg inntil skulderen hans, takknemlig for støtten. Forsiktig skottet hun opp på ham.

Brått vendte han ansiktet mot henne. Han virket

overrasket over å møte blikket hennes, og Maria vendte seg bort mens hun kjente rødmen brenne i kinnene.

Godsherren slapp taket rundt henne da de kom inn i hallen, hvor Marias mor overtok omsorgen. Hun ble ført opp på farmorens gamle soveværelse i andre etasje, og la seg lydig i sengen som var blitt redd opp på kort varsel. Taket syntes å snurre rundt, så Maria lukket øynene.

– Herr Landegaard har lovet at du kan være her helt til du blir frisk, du kan ikke reise hjem i denne tilstanden. Moren hadde satt seg på sengekanten, og Maria sperret øynene opp.

– Jeg blir ikke igjen her alene! Du kan ikke tvinge meg til det, mor. Hun forsøkte å reise seg, men moren skjøv henne tilbake.

– Vi blir til i morgen alle sammen, vi kan uansett ikke reise hjem, været er for dårlig. Sov nå, så blir alt mye bedre når du våkner igjen.

– Men jeg har en avtale med Karl Lattmann, han skal komme på visitt i morgen, og ... Akkurat nå var det godt å ha en unnskyldning, men hun ble avbrutt av at moren hysjet på henne.

– Hvis været fortsatt er dårlig, vil han neppe forsøke å komme uansett. Hvis været er bra, rekker vi tilbake i god tid. Moren strøk Maria over håret, og hun merket at hun var helt utslitt.

– Ikke reis fra meg, mumlet hun, før morens ansikt forsvant, og hun sovnet.

Maria drømte. Hun hørte morens stemme nedeunder og listet seg ned trappen.

Det ble snakket om henne, planer ble lagt, og selv i drømmen kjente hun redselen jage gjennom kroppen.

– *Maria, så fint at du kom. Vi har ventet på deg.*

Moren smilte da hun førte henne inn i rommet.

– *Din far og jeg har akseptert grev Wankelbergs frieri. Du skal bli grevinne! Er du ikke lykkelig?*

En mørk skikkelse kom til syne, og Maria oppdaget at greven stirret på henne med sultne øyne.

Hun ville skrike nei, men ingen ord kom ut av munnen. Brått var hun alene med greven. Han hadde fulgt etter henne opp på rommet. Hun var redd, ville ikke ha ham der, hun husket den kvalmende følelsen da han hadde festet blomsten i utringningen hennes et par dager tidligere. Han kom nærmere, og igjen hadde han dette blikket som var både skremmende og frastøtende på en gang.

– *Min lille rose, du er så vakker. Jeg kan ikke vente med å ...*

Fingrene hans grafset over kroppen hennes, hardt og krevende, og Maria forsøkte å skrike. Lyden ble kvalt av grevens tykke neve, og stemmen hans hveste varmt og lavt i øret hennes.

– *Du er min nå, jeg kan gjøre hva jeg vil med deg.*

Hånden hans var på vei ned i utringningen, Maria kjente den klamme håndflaten hans mot brystene. I samme øyeblikk som han grep hardt rundt den ene

hoften hennes og førte henne bestemt mot seg, våknet hun.

Maria satte seg gispende opp i sengen og tittet engstelig rundt seg. Et øyeblikk var hun omtåket, før hun kjente igjen farmorens gamle nattbord. Hun var i sommerhuset, og det var mange år siden greven hadde reist tilbake til Tyskland. Hun burde ha følt seg lettet, men ennå husket hun grevens krevende hender. Hun grøsset og kjente den sedvanlige skuffelsen brenne i brystet. Hun hadde følt seg forrådt da hun innså at moren hadde lovet henne bort, og ennå blusset harmen opp når hun ble påminnet om de grufulle ukene forlovelsen hadde vært gjeldende. Heldigvis hadde ikke Wankelberg vært alene med henne mer enn et par ganger, hun hadde greid å finne unnskyldninger, men hun hadde vært redd og tryglet sin far om hjelp. Akkurat hvordan faren hadde fått henne ut av forbindelsen, visste hun ikke, det viktigste var at greven hadde forsvunnet. Men moren hadde vært rasende over farens innblanding. For moren var et standsmessig gifte viktigere enn noe annet, og hun hadde ansett den motbydelige greven som et varp.

Greven hadde riktignok forsvunnet, men ennå ville moren gifte henne bort. Til en latterlig mann som fru Taulors nevø, eller en annen med tilstrekkelig rikdom.

Hun strakte seg og så opp i taket. Svimmelheten var borte. Kroppen syntes også å ha falt til ro, og

hun satte seg forsiktig opp. Hun var sulten og tørst, kanskje hun kunne snike til seg en matbit fra kjøkkenet? Hun kledde seg raskt, før hun skjøv døren opp og listet seg ut i hallen.

Det var langt på natt, og hun ble derfor overrasket da hun hørte morens stemme fra stuen. Forsiktig nærmet hun seg den stengte døren og lyttet.

– Men det viktigste er hva De mener, godsherre Landegaard. Nå har De hørt – hva skal jeg kalle det – tilbudet vårt. Det er frimodig av oss, men med tanke på at krigen nærmer seg, så ...

Moren avsluttet ikke setningen, og Maria rykket til. Hva var det hun snakket om?

– Det er en ære at De spør, men likevel ...

Landegaard avbrøt seg selv, og Maria krympet seg. Stemmen lød resignert? Som om han var desperat etter å finne en utvei. Maria hørte at moren kremtet og konsentrerte seg. Hun måtte få med seg hva de snakket om.

– Om det økonomiske er et problem, er jeg sikker på at vi kan bli enige. Vi er veldig oppsatt på å få dette i orden, snarest mulig, og er overbevist om at De er den rette for en slik oppgave. Eilif har obligasjoner som kan selges, og godsets verdier kan realiseres.

– Jeg tror kanskje ... Landegaards stemme var nølende, men moren avbrøt.

– Jeg er sikker på at vi kan bli enige, men for å være helt sikker på at De forstår hvor viktig dette er for oss, skal jeg være direkte.

Morens stemme døde ut, og det ble stille. Da hun igjen talte, var stemmen klar og tydelig.

– Er De villig til å ekte vår datter Maria, vil De få en sum tilsvarende en tredjedel av alle verdiene tilhørende Svaneberg gods.

KAPITTEL 15

Maria kjente at hun ble glovarm, og knærne sviktet nesten under henne. Var hun fortsatt i marerittet, drømte hun ennå? En stol skrapte mot gulvet i det andre rommet, og en ubehagelig pause oppsto. Det var helt tydelig at Landegaard ikke ønsket å være hennes formynder i ekteskap, til tross for den enorme formuen han ble fristet med.

– Jeg er redd jeg ikke er fri til å inngå den form for pakt, jeg har allerede gitt løfte om ekteskap til Åse Gyldensten.

Godsherren talte lavt, og det var så vidt Maria hørte hva han sa. Det oppstod en stillhet, før farens stemme brøt gjennom.

– Da beklager jeg at vi har vært så direkte, men vi ville gjøre det klart at vi hadde et ønske om en slik allianse. Jeg er redd vår Maria er litt for sterk for ynglingene her i området. Farens stemme var trist.

– Jeg forstår, og er enig i at frøken Liene behø-

ver en uredd mann. Han nølte litt, før han fortsatte. – Men den mannen er ikke meg. Hennes oppfatning av meg er alt annet enn fordelaktig, og jeg er ute av stand til å endre det. Slik jeg vurderer mitt bekjentskap med frøken Liene, ville det vært utenkelig for meg å gi uttrykk for noen form for interesse, selv om jeg hadde vært i posisjon til det. Landegaards stemme var fortsatt lav og alvorlig.

– Og forlovelsen Deres med enkefru Gyldensten er formelt tinglyst? Morens stemme var merkelig rolig, og Maria skammet seg over freidigheten hennes.

– Ja, den er bindende. Stemmen hans var matt, som om han var sliten av å forsvare seg og ønsket å avslutte samtalen.

– Selv bindende avtaler kan brytes. Jeg er sikker på at enkefruen kan være interessert i en økonomisk ordning, hun har vel ikke så mange midler? Og selv om hun ikke kan overtales, kan De trekke Dem. Om ett år kan sorenskriveren ...

Landegaard avbrøt henne.

– Det kommer ikke på tale, fru Liene. Jeg har gitt mitt ord, og det står jeg ved. Stemmen hans var myndig nok til å stilne moren.

Maria ventet ikke for å høre mer. Tårene presset seg frem i øynene, og hun løftet skjørtet og småløp tilbake til gjesteværelset. Der sank hun sammen med ryggen mot døren, og kjente hjertet hamre hardt i brystet.

Landegaard var ikke bare utilgjengelig, han var også helt tydelig uinteressert. Summen moren så

skammelig hadde foreslått, var høy, og om han likevel ikke ville ha henne ... Det smertet i halsen da hun svelget. Landegaards avslag burde ikke komme som noen overraskelse, han hadde aldri gjort noe som tydet på at han ønsket å ekte henne, likevel var det smertefullt og nedverdiggende å bli avvist så ettertrykkelig.

Med skjelvende hender tørket hun øynene, før hun reiste seg og gikk bort til sengen. Hun burde ha gledet seg over at hun nå var fri, at Landegaards avslag hadde utsatt bryllupstrusselen ennå en tid, i stedet følte hun tomhet da hun trakk dynen over seg og lukket øynene.

Maria skalv da hun gikk ned for å spise morgenmat dagen etter. Hun hadde gruet seg til å se godsherren igjen fra hun våknet, nå økte motviljen ettersom hun nærmet seg spiserommet. Det kom til å bli ydmykende å se ham i øynene og vite at han ikke under noen omstendighet ønsket å ekte henne, men hun hadde ikke noe valg. I noen korte timer måtte hun tåle skammen, før hun kunne forlate sommerhuset. Hun lukket øynene og forsøkte å glede seg over avtalen hun hadde inngått med sin far, men magen smertet av bekymring. Hun samlet seg og skjøv opp døren.

Foreldrene diskuterte lavmælt da hun kom inn, og Maria måtte anstrenge seg for ikke å vise forargelse over hva de hadde gjort kvelden før.

– Maria! Føler du deg bedre? Moren kom raskt

bort og klemte hånden hennes mellom sine egne hender.

– Jeg har det fint, mor. Det har gått over. Hun smilte stivt.

– Jeg er ikke sikker på om du bør være oppe ennå, det er sikkert ingenting i veien for at du blir her i noen dager og kommer deg til hektene igjen ...

Maria måtte ta seg sammen for ikke å heve stemmen.

– Jeg har en avtale i dag, på Svaneberg gods. Jeg vil gjerne holde den. I samme øyeblikk ble hun oppmerksom på at godsherren hadde kommet inn i rommet. Han gikk bort til Amanda med et brev, før han kom bort til Maria og så granskende på henne.

– Det er fint at De føler Dem bedre, frøken Liene. Jeg har forstått at De ivrer etter å komme hjem, og jeg har allerede talt med Stefan. Han vil holde vognen klar etter måltidet. Skal vi? Han henvendte seg igjen til hennes foreldre, og Maria merket brått at hun hadde holdt pusten mens han snakket. Nå slapp hun pusten ut og fulgte etter bort til bordet mens magen vred seg smertefullt.

Maria orket knapt nok å spise, i tillegg til varmen som skyllet over henne med ujevne mellomrom, var hun kvalm og kaldsvettet i hendene. Hun var derfor lettet da måltidet var over og hun kunne forlate bordet, og hun gikk bort til vinduet og hvilte blikket på det urolige havet som bølget mot klippene i fjorden like utenfor. Gråværet hadde glidd over, og

sola tvang seg gjennom skylaget og la seg mykt over gulvplankene innenfor de store vinduene. Det kom til å bli en varm dag. Maria lukket øynene mens hun nøt solstrålene. Snart skulle de reise, snart ville hun være tilbake på Svaneberg gods, og verden ville igjen bli som før.

– De ser virkelig ikke bra ut ennå, frøken Liene.

Landegaard hadde kommet opp på siden hennes uten at hun merket det, og hun lukket usikkert opp øynene og møtte blikket hans. Det var fortsatt uvant at han var så direkte, uten antydning til smiger.

– Om De ønsker det, kan De bli her noen dager og hvile ut. Og ikke vær redd, jeg kommer ikke til å være her. Prins Christian August reiser tilbake til København i formiddag, og jeg reiser med ham. Han så alvorlig på henne, og Maria kjente en dump følelse i hele kroppen.

– Reiser De allerede i dag?

– Ja, i løpet av et par timer. Men De er velkommen til å bli, pikene blir igjen her noen dager og pakker.

– Kommer De ikke tilbake? Hun var overrasket.

– De skulle jo være her hele sommeren?

– Det var planen, men situasjonen i København utviklet seg raskere enn forventet, og vi rekker ikke å forberede flere skip. Jeg kommer derfor ikke tilbake.

En av pikene kom inn og varslet at vognen var klar, og Maria var glad da Landegaard snudde seg bort et øyeblikk, slik at hun rakk å få tilbake kontrollen over seg selv. Sjøkket over at han allerede

skulle reise, hadde fått henne til å innse at han ville forlate Tenviken med den overbevisning at hun foraktet ham. Hva om hun aldri fikk se ham igjen? Tanken fikk magen til å knyte seg. Da han vendte seg tilbake, tok hun mot til seg.

– Jeg vil takke for Deres vennlighet, både i forbindelse med Amandas illebefinnende og min sykdom. Jeg har satt stor pris på det.

Hun så at han ble overrasket.

– Dessuten vil jeg ønske Dem lykke til med reisen, med håp om at det ikke kommer til krigshandlinger. Hun greide å presse frem et smil, og han så lenge på henne.

– Takk, det var vennlig sagt av Dem, frøken Liene, men la meg ikke oppholde Dem. Vognen er klar, og De har en avtale, så vidt jeg har forstått?

Han så spørrende på henne, og Maria husket plutselig på Karl Lattmann. Hun ønsket å forsikre ham om at Lattmann ikke betydde noe for henne, før hun kom på at det uansett ikke hadde noen hensikt.

– Ja, det stemmer. Herr Lattmann ønsket å visitere godset i ettermiddag. Hun så avventende på ham, håpet at han ville fortsette samtalen. I stedet så han alvorlig på henne, før han rettet seg opp.

– Etter Dem, frøken Liene. Han bukket kort og viste henne døren. Hun nølte så vidt, før hun løftet skjørtet og forlot sommerhuset.

Vognen stod allerede klar da hun kom ut på gårdsplassen, og hun gikk med raske skritt bort til den.

Hun var ivrig etter å komme om bord, sitte stille og prøve å forstå de uforklarlige følelsene som smertet i kroppen, likevel nølte hun da vognen stod rett fremfor henne. Det var som om føttene ikke ville flytte på seg, og tanken på å forlate sommerhuset virket brått uutholdelig. Bak seg hørte hun moren og faren som takket Landegaard for oppholdet, og hun snudde seg og så på dem. Da hun møtte Landegaards blikk, var han fortsatt like alvorlig. Nå kom han mot henne og åpnet vogndøren.

– Frøken Liene? Han så undrende på henne, og hun trakk raskt til seg blikket.

– Takk. Stemmen var hes, og foten kjentes følelsesløs da hun satte den på det nederste trinnet. Idet hun begynte å stige inn i vognen, var hun litt ustø, og Landegaard ga henne hånden som støtte. Den varme berøringen sendte sitringer langt opp i armen, og Maria klatret raskt inn. Hun kjente ennå varmen fra hånden hans da hun satte seg på setet ved siden av Amanda og la hånden varsomt i fanget.

Det var knapt så hun ensat at Amanda begynte å tale, og med et halvt øre hørte hun søsteren fortelle at brevet hadde vært fra John. Selv stirret hun ut av vognvinduet. Landegaard tok farvel med hennes foreldre, og idet han smilte mot moren, kjente Maria at hjertet hamret hardt i brystet.

– Tenk at John kommer til Tenviken allerede i ettermiddag!

Amandas stemme lød høyere, og Maria så und-

rende på henne, fortsatt overveldet av følelsene Landegaards smil hadde frembrakt.

– Bare tanken på ham gjør meg så nervøs at jeg blir kvalm, hendene er klamme, og hjertet hamrer i brystet mitt. Selv om det er fantastisk å ha noen kjær, føles det nesten som å være syk ... Amanda sukket, og Maria stivnet.

– Hva sa du? Hun så lamslått på Amanda, som lo.

– Hjertet hamrer, huden nupper seg, matlysten forsvinner og erstattes av kvalme, ordene går i ball, kroppen er vekselvis kald og varm, og stemmen virker ikke som den skal. Amanda smilte drømmende, men Maria kjente at hun ble iskald. Raskt snudde hun seg mot vognvinduet igjen og stirret ut på Landegaard. Han kikket opp, og hun møtte blikket hans. En veldig lengsel bredte seg i brystet og nedover kroppen, og hun skalv. I samme øyeblikk kom moren inn i vognen, og Maria sank tungt tilbake i setet og lukket øynene.

Maria var usedvanlig taus på veien hjem til Svanberg gods, men ettersom Amanda var full av glede over at John skulle ankomme Tenviken allerede samme dag, var det ingen som la merke til at hun satt fordypet i egne tanker. Hele veien så hun for seg Landegaard, og i tankene gjennomgikk hun alt som hadde skjedd fra hun ankom sommerhuset og til hun dro. Da hun husket smerten hun hadde følt da han avviste foreldrenes forslag om ekteskap, måtte hun

bite seg i underleppen for ikke å gråte. Oppgitt trakk hun pusten dypt for å roe seg selv, men det kunne ikke hindre tårene i å bryte frem. Det var ingen tvil, hun hadde fått ømme følelser for Landegaard. Hun snudde seg mot vinduet, og blunket iherdig for ikke å avsløre seg overfor foreldrene og Amanda. Det var helt utenkelig å innrømme følelsene foran dem, det ville være ydmykende, for hun kunne ikke utelukke at moren da, som et siste forsøk, ville fortelle Landegaard om sin datters tilstand.

Maria tvang seg til å vise interesse for Amandas gjengivelse av Johns brev. Da de omsider ankom Svaneberg, følte det som en lettelse å komme ut av vognen og trekke den friske luften dypt inn i lungene.

Et brev fra Karl Lattmann ventet dem da de kom inn. Han hadde forstått at Amandas forlovede ønsket å besøke godset denne ettermiddagen, og utsatte derfor sin visitt til neste formiddag. Maria oppfattet det knapt nok, hennes tanker var fortsatt uklare, og hun fulgte Amanda opp på soveværelset og hjalp søsteren å skifte kjole og sette opp håret.

Amanda var full av entusiasme nå da hennes forlovede omsider var hjemme, og skravlet i vei om bryllupet og John. Maria var glad hun kunne nøye seg med enstavelsesord som svar.

– Er det noe galt, Maria? Amanda snudde seg mot henne, og hun så undrende på søsteren. – Du er så stille, og det er ulikt deg ikke å lytte når jeg taler med deg.

– Å, jeg beklager, Amanda! Jeg er nok ikke helt i form ennå. Hun smilte beklagende.

– Du skulle ha tatt imot godsherre Landegaards tilbud, og blitt i sommerhuset noen dager. Amanda rynket pannen.

– Det går fint med meg, jeg sov bare litt dårlig i natt. Hun rettet på Amandas kjoleliv mens hun snakket, håpet at Amanda ville gi slipp på bekymringen.

– Jeg trodde kanskje du var trist fordi Lattmann likevel ikke kom? Nå så Amanda spørrende på henne, og Maria måtte le.

– Lattmann? Nei, ham har jeg ikke tenkt på i det hele tatt. Hun ristet på hodet. – Jeg er kun litt slapp, ingenting annet. Kan du ha medlidenhet med din kjære søster, og gjenta hva du sa?

Maria sukket umerkelig av lettelse da Amanda på nytt fortalte om Johns brev, og denne gangen tvang hun seg til å følge med.

Amanda var knapt klar før det ble meldt om John Edelbergs ankomst. Maria fulgte sin nervøse søster ned i hallen, og så at hun kastet seg om halsen på sin forlovede nesten før han rakk å komme inn.

John var en flott mann, høyreist og sjarmerende, med et tydelig glimt i øyet.

Maria likte sin blivende svoger godt, selv om hun av og til ble litt sliten av intensiteten hans. Men Amanda hadde ingen problemer med å henge med

på hans energiske utspill og skiftende interesser, og de passet godt sammen.

Først da de forlovede slapp hverandre, ble Maria oppmerksom på at John ikke var alene.

– Ah, det glemte jeg nesten. Amanda og Maria, har dere møtt min venn, Gert Hanseth? John smilte bredt, og det samme gjorde Gert Hanseth.

– Jeg har hatt æren av å møte de to vakre søstrene Liene i fogdens hageselskap for kort tid siden.

– Takk for sist, herr Hanseth, og velkommen til Svaneberg gods. Maria anstrengte seg for å være høflig, og han trakk munnvikene opp i et uinteressert smil.

– Min kjære svigerinne! John tok Marias hånd, og hun var lettet over å kunne vende seg bort fra Hanseth. – Har min forlovede plaget deg med bryllupsplanleggingen? Han så ertelysten bort på Amanda, som rødmet.

– Ikke mer enn vanlig. Maria så muntert på ham, og John vendte seg mot sin forlovede.

– Men få høre, da! Hvor langt har dere kommet? John tok Amanda under armen, og ledet henne med seg inn i dagligstuen. Maria kastet et kort blick på Gert, før hun løftet skjørtene og hastet etter.

Amanda var i full gang med å orientere John om bryllupsforberedelsene da Maria kom inn i rommet, og hun svelget irritasjonen over at hun måtte underholde den kjølige Gert Hanseth. Nå vandret han rundt i stuen og så med kritisk blick på alt som

hang på veggene og som stod på peishyllen. Da han passerte bildene hun hadde malt, løftet han på et øyenbryn.

– De eller Deres søster? Han nikket mot veggen uten å se på henne.

– Akvarellene har jeg malt, de henger der mest for moro skyld. Maria så avventende på ham.

– Jeg beklager, jeg mente ikke å fornærme Dem på noen måte, det er bare det at jeg har sett store kunstverk i Europa, der jeg har studert i mange år. Men det er kanskje vanskelig å få tak i virkelig kunst her i utkanten av verden? Han hadde lagt hendene på ryggen og vippet sakte fra tå til hæl og tilbake igjen. Han var enerverende, og Maria brydde seg ikke lenger med å være høflig.

– Jeg beklager hvis vår sans for kunst ikke tilfredsstillen en verdensvant herre som Dem, men så er den heller ikke ment å være til allmenn beskuelse. Bildene er private, og betyr noe for oss, fordi de foreviger vårt gods. De er ikke ment å være for andre.

Stemmen hennes var kald.

– Igjen, jeg beklager, min intensjon var ikke å være ufin. Selv har jeg også en rekke mindre kjente malerier i min samling, de henger i min utenlandske bolig, men i motsetning til Deres malerier vil de få stor verdi om noen år.

Han så svært fornøyd ut med seg selv, og Maria var overbevist om at hun aldri før hadde møtt et menneske hun hadde mislikt så sterkt.

– De har kanskje ingen Landauer her på godset? Han så utfordrende på henne, men Maria brydde seg ikke med å svare. – Nei, det tenkte jeg meg nok. Som vogn er Landauer uovertruffen, men det er neppe mange av dem her i Norge. Jeg har derimot flere i tilknytning til mine utenlandsboliger, og dessuten tilgang til en her i nærheten. Det er noe helt eget ved å reise i en Landauer, i motsetning til mer ordinære vogner.

Han vred munnen i en ekkel grimase, og Maria så lamslått på ham. Hun var nær ved å begynne å le av denne mannens totale mangel på manerer da Amanda brøt inn.

– De imponerer ikke Maria ved å snakke om dyre vogner, herr Hanseth. Maria foretrekker å sitte rett på hestekroppen, helst alene og i vill galopp gjennom skogen. Hun så lattermildt på Maria, men da Hanseth ikke så ut til å være overbevist, fortsatte hun:

– Godsherre Landegaard har en Landauer, uten at det har imponert Maria.

– Så, De har jevnlig kontakt med Philip Landegaard? Gert så oppmerksomt på henne, men før Maria rakk å svare, brøt John inn.

– Kjenner jeg Maria rett, har hun sjarmert godsherren så ettertrykkelig at han allerede går med frier-tanker. Nei, jeg blir ikke overrasket om godsherren er like forgapt i min kommende svigerinne som de fleste andre enslige menn i området!

John lo støyende, og Maria kjente at hun ble varm. Johns ord sved i brystet, og hun måtte blunke anstrengt et par ganger. Engstelig for at noen skulle legge merke til hennes reaksjon, lette hun etter en unnskyldning for å forlate selskapet. Hun la merke til at Gert holdt henne under oppsikt, og da hun løftet blikket og møtte hans, mente hun å se et uttrykk av harme som blaffet over ansiktet hans.

– Jeg må be dere om å unnskyldte meg, jeg har behov for å trekke meg litt tilbake. Hun slapp ikke Hanseth med blikket.

– Maria ble syk i går ettermiddag da vi besøkte godsherren. Hun har nok behov for å hvile. Amanda forklarte og tittet bekymret på Maria.

– Vel, jeg må også trekke meg tilbake, jeg har avtaler i Tenviken som jeg må passe. Hanseth så avventende på John, som sukket.

– Du har rett, min venn, tiden er knapp, men jeg måtte bare komme innom og se til min lille favorittpike. John trakk Amanda inntil seg, og Maria vendte seg mot Gert for å la de to få litt tid for seg selv.

– Det var svært hyggelig å møte Dem, frøken Liene. Jeg håper vi ses snart igjen. Gert smilte, før han løftet hånden hennes og kysset håndbaken farvel.

– Takk det samme, herr Hanseth. Maria så alvorlig på ham da han slapp hånden hennes og gikk mot døren. John fulgte tett bak ham.

Maria ble stående i døråpningen og se på at de to

mennene klatret inn i vognen. Da hestene og vognen forsvant inn under alleens trekroner, følte hun lettelse. Det var noe med Gert Hanseth som gjorde henne urolig, og hun ønsket ikke å tilbringe mer tid med ham enn høyst nødvendig.

Maria kastet seg rastløst ned på sengen da hun kom inn på soverommet. Det var ikke Gert Hanseths ufordragelige oppførsel som hjemsøkte tankene hennes, men de fremmede følelsene som hadde martret henne tidligere på dagen. Hun lukket øynene og så Landegaard for seg, og det brant varmt i brystet og magen. Lenge lå hun stille og gjenopplevde alle møtene hun hadde hatt med ham. Det var ingen tvil, godsherre Landegaard hadde fått en plass i hjertet hennes. Men han kunne aldri bli hennes ... I tankene så hun ham for seg på fogdens hagefest, med den vakre forloveden ved sin side. Det var ingen mulighet for at han ville bryte forlovelsen med enkefruen, og selv om det skulle skje, ville han aldri se i hennes retning. Det hadde han gjort helt klart, hun hadde hørt det selv. Tankene fikk tårene frem i øynene hennes, og hun tørket dem bort. Det var godt han allerede hadde forlatt Tenviken, før hun ble enda mer betatt av ham. Frustrert reiste hun seg og gikk bort til vinduet. Ettermiddagssolen farget grusen på gårdsplassen gyllen, og Maria kjente en voldsom utålmodighet rase gjennom kroppen.

Like etter varmet solens stråler huden mens grusen knaste under føttene hennes på vei mot stallen.

Snart satt Maria på Stjernens rygg og kjente hvordan de kraftige musklene i hestekroppen arbeidet iherdig. Vinden rev i håret, og Maria trakk pusten dypt inn og kjente hvordan de vonde følelsene slapp taket. Hesten roet tempoet først da gårdsveien til Haraldsmo ble synlig, og den slo inn på kjerreveien uten at Maria behøvde å styre den. Den visste at turen vanligvis gikk dit.

Haraldsmo lå badet i ettermiddagssol da hun fikk gården i øyesyn, og hun bremsset Stjernen ned til rask gange mens hun kikket rundt seg. Venninnen var neppe innendørs, det var utallige oppgaver som skulle gjøres ute på denne tiden av året, og hun smilte da hun brått dro kjensel på Karens kritthvite fletter i frukthagen, mellom de lave grenene der høstmodne epler hang klare til å plukkes.

Maria fant en port og hoppet ned av Stjernen før hun leide hesten med seg inn og slapp den. En av gårdshundene kom løpende mot henne med logrende hale, og etter å ha tatt en runde rundt henne løp den tilbake til Karen.

– Hei! Karen vinket til henne, og Maria kjente seg brått lysere til sinns.

– Jeg hadde glemt at du høstet epler i dag, trenger du hjelp? Hun ventet ikke på svar, men begynte å plukke.

– Det går fint, vi har kommet langt. Kanskje jeg til og med får noen timer fri i ettermiddag? Da skal jeg fortsette på teppet jeg vever til bryllupskista.

Karens øyne lyste av glede.

– Den begynner vel å bli full nå? Maria visste at venninnen hadde spart i mange år, utallige vevede, strikkede og sydde tekstiler lå omhyggelig sammenbrettet og klare til bruk i den store trekista på Karens soveværelse.

– Ja, nå mangler jeg bare en ektemann. Karen smilte mens hun tok pinnen fra hunden og kastet den på nytt. – Men du er vel nærmere en ektefelle enn jeg er om dagen, eller hva? Jeg hørte dere var bedt til middag i sommerhuset. Hun så nysgjerrig på Maria, som ble varm.

– Ja, vi var der i går. Og nei, ikke egentlig. Godsherre Landegaard er allerede forlovet, med enkefru Gyldensten.

– Er han virkelig? Da må din mor være skuffet. Karen klappet hunden, som stod logrende foran henne, men holdt øye med Maria.

Det var ingen mulighet for at hun kunne skjule følelsene som smertet i brystet, for nå forstod Karen at noe var galt.

– Og hva tenker du om at han ikke er tilgjengelig? Karen hadde sendt bort hunden, nå konsentrerte hun seg fullt og helt om Maria.

– Jeg tror jeg er i ferd med å bli kjær, Karen. Det hadde ingen hensikt å skjule noe for Karen, særlig ikke da stemmen brast, og tårene begynte å renne i samme øyeblikk.

– Så, så. Karen trakk henne inntil seg, og hun

gråt mot venninnens skulder. Hun strøk Maria over håret, og hun rettet seg opp og tørket tårene.

– Jeg forstår det bare ikke, i det ene øyeblikket forakter jeg ham, og i det neste ... Hun ristet på hodet.

– Han er en svært vakker mann, og med tanke på hans nattlige aktiviteter og ukonvensjonelle oppførsel ville jeg tro at han var spennende nok for deg også? Karen skakket på hodet, og Maria måtte le.

– Ja, jeg lengtet til og med etter ham da jeg ikke visste hvem han var. Igjen ristet hun på hodet av seg selv.

– Er forlovelsen bindende?

– Ja, den er tinglyst, men det er uvesentlig. Han ville uansett ikke ha ektet meg, jeg hørte ham si det selv. Hun gjentok for Karen hva hun hadde overhørt.

– Jeg kan ikke tro det, er du sikker på at det var hva han mente? Kanskje han ... Karen var fullt konsentrert om å finne en unnskyldning, men Maria ristet på hodet.

– Det spiller ingen rolle, han er uansett ikke tilgjengelig.

– Jeg er så lei meg på dine vegne. Karen så trist på henne, og Maria sukket tungt. – Takk. Det hadde smertet å gå gjennom hendelsen på nytt, nå orket hun ikke tale mer om det. – I det minste slipper jeg mors innblanding fremover, siden far har lovet meg at jeg skal få fred en stund nå. Hun forsøkte å smile, men Karen så bare alvorlig på henne.

– Er du sikker på at det er lurt? Din far begynner å bli gammel, hva skjer om han går bort?

– Knud vil ikke kaste meg ut fra Svaneberg. Hun hørte selv at hun ikke var stødig i stemmen og gjentok. – Det vil han ikke, han vil ære fars ønske og la meg bli boende så lenge jeg ønsker det.

– Sigrid er lunefull, Maria, og jeg skulle ønske at du ikke gjorde deg avhengig av hennes nåde i fremtiden. Karen rynket pannen. – Burde du ikke i det minste forsøke å tenke ut aktuelle kandidater selv? Da får du et lite forsprang, så ikke din mor kommer trekkende med herr Taulor eller en annen forunderlig person.

Karens ord fikk Maria til å grøsse, men hun orket ikke å gruble mer på dette i dag.

– Jeg har akkurat innsett at jeg har begynt å få følelser for en mann jeg ikke kan få, og jeg trenger litt tid før jeg begynner å tenke på andre menn.

– Det forstår jeg, men ikke vent for lenge, hva? Karen så bekymret på henne, og Maria nikket og lette etter et annet samtaleemne.

– Har du hørt noe nytt om din fars reise?

– Ja, han er i Bratsberg akkurat nå, og han skriver om de lovløse som holder til i fjellene. De har ranet reisende noen ganger, men far vet at de bærer en lærrem rundt håndleddet for å skjule brennemerket de fikk på tukthuset. Det første far ser etter når de møter andre reisende på veien, er derfor håndleddene deres. Heldigvis har han ikke møtt noen ennå.

Fordi Karen stirret drømmende ut i lufta, la hun ikke merke til Marias lamslåtte uttrykk. Om ikke Karens far hadde sett i Bratsberg, hadde hun selv sett menn med lærrem i Tenviken.

– Godsherre Landegaard har en lærrem rundt håndleddet. Hun talte lavt.

– Godsherren? Men han har da ikke vært i tukthuset? Karen så vantro på henne, og Maria ble varm. Selvsagt hadde han ikke vært i tukthuset, det var helt utenkelig.

– Nei, det må være en tilfældighet.

– Far fortalte at enkelte av de fastboende sympatiserer med de lovløse, og de gir dem mat og arbeid. Fogden er rasende for det og kommer ofte på uanmeldte besøk. Befolkningen frykter fogden mer enn de lovløse. Karen ristet på hodet.

Maria så for seg Tenvikens fogd. Hun tvilte på om noen i det hele tatt fryktet ham.

– Jeg må ha sett feil. Hun visste at hun ikke hadde det, ennå så hun for seg det hvite skjorteermet som falt tilbake og avslørte lærremmen rundt Landegaards håndledd. Og mannen Landegaard kalte Peder, hadde hatt en tilsvarende. At kjempen hadde vært i tukthuset, kunne hun uten vanskeligheter forestille seg. Var Landegaard en av dem som sympatiserte, som ga mat og arbeid, og ...?

En ny tanke presset seg frem, ble skipet lastet om natten fordi godsherre Landegaards mannskap var lovløse menn?

– Far kommer hjem rett før Amandas bryllup, og det skal bli godt. Jeg har savnet ham så! Karen smilte.
– Han opplyser at han har store og viktige nyheter, men han vil ikke si hva det er før han er tilbake. Kanskje han har oppdaget en helt spesiell bestand av sauer, som kan produsere dobbelt så mye ull eller kjøtt? Karen fniste lett. – Det ville vært typisk ham. Hun ristet oppgitt på hodet, før hun ble tankefull.
– Vet du om Mathias kommer hjem til Amandas bryllup?

Karens spørsmål fikk Maria til å smile. Hun gledet seg til å se Mathias igjen.

– Ja, han kommer, med mindre krigen bryter ut. Hun husket hva Landegaard hadde sagt, men da hun samtidig så Karens engstelse, fortsatte hun raskt.
– Og det gjør den ikke.

– Du vet sønnen til Rønning, på Sandetungården? Karen så spørrende på henne, og Maria nikket. Ungguten hadde reist for å slutte seg til Napoleons styrker året før.

– Han falt i kamp for noen uker siden.

Maria kjente et sug i mellomgulvet med tanke på at Landegaard og Mathias kanskje snart ville havne i kamp. Raskt slo hun tanken fra seg.

– Kom, så fortsetter vi med eplene! Hun kastet en pinne til hunden, som løp lykkelig av gårde og tok en runde rundt Stjernen før den kom tilbake. I mellomtiden hadde Karen begynt å snakke om teppet hun vevde, og Maria konsentrerte seg om å svare ven-

ninnen mens hun plukket epler i et tempo som garantert ville gjøre henne sliten nok til å sove godt til natten.

Karl Lattmann kom ridende som varslet tidlig dagen etter, og fra vinduet på soveværelset så Maria hvordan han lot hesten skritte sikksakk på veien og ned alleen for å unngå de brunrøde vannpyttene som hadde dannet seg etter regnet to dager før. Maria ønsket at hun hadde vært i stand til å lyve på seg en sykdom som grunn til å holde sengen, men forkastet raskt tanken. Lattmann kjente til hennes ulovlige bevegelser, som hun ikke ønsket at moren skulle få vite om. Og den sikreste måten å beholde hemmeligheten på var ved å sørge for at han ikke fikk tid alene med moren. Hun samlet skjørtet i den ene hånden før hun forlot rommet.

Lattmann var allerede sluppet inn i hallen da Maria nærmet seg trappen. Han hørte henne ikke, og hun holdt øye med ham et øyeblikk. Hun så at han var nervøs, noe som overrasket henne. Den unge presten dro hånden urolig gjennom luggen, og hun hørte at han kremtet. Han var tydeligvis ikke så selv-sikker som han ellers ga inntrykk av, noe som talte til hans fordel.

Med vilje tråkket hun så hardt på øverste trappe-trinn at han ikke kunne unngå å høre henne, og han vendte blikket engstelig i hennes retning.

– Frøken Liene! Han bukket dypt, og da han reiste

seg opp igjen, var han som forvandlet. Usikkerheten som hadde plaget ham kort tid før, var borte, nå virket han rolig og avslappet. Han var tydeligvis god til å spille skuespill, noe han måtte ha lært på samme måte som henne, for det var en nødvendig del av livet blant sosieteteten.

– Herr Lattmann. Hun hadde kommet ned trappen. Nå neide hun, akkurat passe dypt som det var forventet.

– Jeg er svært glad for å se Dem igjen, frøken Liene, det ... Han avbrøt seg selv da lyden av den lukkede døren til dagligstuen ble åpnet, og de så begge opp på godsfruen som nærmet seg med et bredt smil om munnen.

– Herr Lattmann! Kom endelig inn! Min ektefelle venter Dem. Morens smil var bredt, og Maria så undrende på henne. Den hjerteligheten kledde henne dårlig, og selv Lattmann virket overrumplet der han stotret frem et slags svar. Moren tok armen hans og trakk ham med seg mot dagligstuen, og Maria møtte hans overraskede blick da han så seg over skulderen. Selv ble hun stående igjen i hallen.

Lattmann ble lenge hos hennes far, og Maria gikk ut til moren som satt og broderte i dagligstuen. En dyp rynke lå mellom morens øyenbryn, men den forsvant da Maria nærmet seg.

– Nå, hvor er din søster i dag? Moren trakk nålen sakte gjennom sytøyet mens hun skottet opp på Maria.

– Hun er på værelset sitt, venter på John, antar jeg. Maria satte seg ved siden av moren og så avventende på henne.

– Det var godt at han kom nå, hun har ventet lenge. Igjen trakk moren nålen gjennom sytøyet med lange bevegelser, før den dype rynken viste seg igjen.

– Huff, det ble feil. Hun trakk nålen ut og lirket tråden opp.

– Vet du at godsherre Landegaard er forlovet? Morens ord kom overraskende, og igjen kjente Maria den fremmede følelsen av sorg.

– Nei, det var jeg ikke klar over. Hun forsøkte å holde stemmen i vanlig stemmeleie, og trodde hun lyktes. I hvert fall gjenopptok moren syngen.

– Vel, det er han. Men det finnes andre. Morens stemme var besluttsom, og Maria så at hun i samme øyeblikk kikket opp mot døren til farens arbeidsværelse, og uroen Maria hadde følt da Lattmann kom, økte i styrke.

– Hva mener du, mor? Hun verket etter å fortelle moren om avtalen hun hadde inngått med faren, be moren la være med å legge flere planer, men holdt tilbake. Hun måtte først tale med faren, sørge for at han holdt det han hadde lovet.

– Jeg sier bare at det finnes andre ekteskapskandidater for deg. Fru Taulors nevø er ennå tilgjengelig etter hva jeg har hørt, og han er ikke den eneste.

Maria grøsset umerkelig ved tanken på Ernst Taulor. Han var en liten og tykkfallen mann, med en lys,

ungpikeaktig stemme, og han svettet altfor mye. Det var ikke så ofte de hadde vært sammen i sosiale tilstelninger, men de gangene det hadde skjedd, hadde hun merket seg at mannen var uten evne til å formulere en eneste fornuftig setning. Han var en mann hun unngikk etter beste evne, og bare tanken på å bli hans ektefelle gjorde henne fysisk uvel.

– Ikke herr Taulor, mor! Det kan du ikke mene alvorlig. Hun så bedende på moren, som snøftet lavt.

– Det er ingen som er bra nok for deg, hva? Herr Taulor er svært formuende, hans familie har stor anseelse, og han er en selvskreven gjest i alle viktige selskap. Moren så på Maria med smalt blikk.

– Det er så, men du kan ikke nekte for at herr Taulor selv ikke nyter andres anseelse eller respekt. Jeg har hørt våre venner i Tenviken tale nedsettende om ham flere ganger. Hva tror du de vil tenke om han blir min ektefelle? Hun forsøkte å se det for seg, hvordan hun ankom fogdens hageselskap sammen med Ernst Taulor, og igjen grøsset hun. De ville alle le bak ryggen hennes, eller enda verre, føle medlidenhet med henne. Kanskje til og med godsherre Landegaard? Tanken på at han ville se henne sammen med den tåpelige mannen var ikke til å leve med.

– Ja, du har kanskje rett. Morens ord kom motvil-
lig. – Han er kanskje ikke så passende likevel. Moren lot sytøyet synke i fanget mens hun tenkte.

– Det haster vel ikke, mor? Hun lot stemmen være lett, selv om hjertet hamret hardt i brystet. Nå ryk-

ket moren til og smilte skjevt til Maria da hun løftet sytøyet opp igjen og fortsatte å sy.

– Du trenger en ektefelle, og jeg skal fortsette å lete. Moren stakk nålen ned i sytøyet, men la det fra seg da døren åpnet seg i samme øyeblikk.

– Se der, da var far og herr Lattmann ferdige. Det passer fint. Moren så granskende på presten da han nærmet seg, før hun smilte mot ham. Det var ingen tvil om at godsfruen på Svaneberg hadde begynt å se på den nye presten i Tenviken med nye øyne etter at godsherre Landegaard viste seg å være utenfor rekkevidde. Denne vissheten gjorde Maria urolig. Kunne moren virkelig ha senket sine ambisjoner med hensyn til Marias ekteskap så mye fra den ene dagen til den andre?

– Nå, jeg stoler på at dere to unge kan underholde hverandre. Selv vil jeg gå til far og hjelpe ham med papirarbeidet. Moren reiste seg og passerte en tydelig overrasket Lattmann på veien.

Maria sukket. Det var tydelig at hun hadde grunn til å uroe seg.

– Vel, herr Lattmann, skal vi? Hun ønsket ikke å oppmuntre ham, men samtidig var det viktig at hun hindret ham i å fortelle moren om vandringen i Tenvikens gater.

– Jeg lovet å vise Dem kyststien i dagslys sist De var her, vi rekker det akkurat før det blir skumring. Imens kan De kanskje fortelle meg om Deres arbeid i menigheten?

Maria stod på trappen og vinket farvel til Karl Lattmann en stund senere. Hun var ør i hodet av alle opplysningene om de nye reguleringene og påleggene, og planene for hvordan disse skulle gjennomføres i menigheten. Merkelig nok følte hun en viss skuffelse etter møtet, noe som skyldtes at han denne gangen hadde vært like kjedelig som sognepresten, og at han ikke hadde gitt uttrykk for å ville gjøre noe annerledes enn ham. Hun hadde forsiktig spurt ham ut om organiseringen av hjelpen til de fattige, men innså snart at han ikke var forberedt på å gjøre endringer på det området. Hun hadde ikke presset ham, han skulle få litt tid til å områ seg før hun igjen tok opp saken med ham. Det var utenkelig å gi opp ennå.

Moren ventet henne i hallen da hun kom inn.

– Var det en hyggelig tur? Morens blikk røpet at hun var spent.

– Det var en hyggelig tur. Hun ønsket ikke å tale mer om det, men moren sperret veien da hun gikk i retning av trappen til andre etasje.

– Du bør vurdere herr Lattmann som en aktuell ekteskapskandidat, Maria. Han er svært godt ansett, og en hederlig mann. Far vil bistå ham med penger, slik at du ikke vil lide noen nød. Moren var alvorlig, og Maria sukket.

– Jeg har inngått en avtale med far. Han lovet meg at planene om ekteskap ville bli utsatt om godsherre Landegaard viste seg å være uaktuell. Jeg har derfor ingen planer om å lete etter en ektefelle med det

første. Hvis du vil unnskyld meg? Hun så spørrende på moren, som etter å ha nølt litt flyttet seg.

– Jeg har hørt om denne avtalen du har inngått med far, men er du virkelig sikker på at det er hva du ønsker, Maria?

– Hva er det Maria ikke ønsker? Faren kom ut av dagligstuen i samme øyeblikk, og så undrende på de to kvinnene.

– Mor mener det haster for meg å bli gift, hun mener avtalen vi inngikk, er uheldig for meg. Maria følte seg trygg nå, ettersom faren hadde informert moren om avtalen, så hadde han tydeligvis allerede besluttet å holde løftet han hadde gitt henne.

– Jeg skal innrømme at jeg ville sovet bedre om natten om jeg visste at du ble tatt hånd om, men ennå haster det ikke. Jeg er din formynder så lenge jeg lever. Nei, Margrethe, det haster ikke med å få Maria gift.

Faren blunket til Maria og gikk tilbake til dagligstuen. Maria ble stående igjen og se etter ham helt til han var forsvunnet. Da hun vendte seg mot sin mor, så moren alvorlig på henne.

– Det er ikke Knud som kommer til å bestemme når far faller fra, du er klar over det, Maria? Morens stemme var fremmed, nesten bedende.

– Jeg tar sjansen, mor.

Morens ord hadde gjort Maria tankefull, og hun husket også Karens tanker om det samme. Det var ikke Knud som kom til å bli hennes reelle formyn-

der, men Sigrid. Hun trakk på skuldrene og gikk ut igjen. Hun trengte en ridetur.

Maria red til følelsene hadde falmet, og til hun hadde fått tankene under kontroll, før hun ble oppmerksom på at hun hadde styrt Stjernen mot rullesteinstranden. Da hun red ut fra trærnes skygge, fant hun fjorden klar, blå og glitrende. Solstrålene varmet mot huden, og hun trakk pusten dypt.

Duften av salt hav og tang bar med seg minner om varme og morsomme somrer, og velværen brente seg i kroppen. Stillheten fikk henne til å slappe av, den svake lyden av bølgene som rullet mykt mot steinene før de klukket seg tilbake, var behagelig å lytte til. Her kunne hun få fred for de vanskelige tankene, i hvert fall i noen timer.

– Spis litt, du. Hun hoppet ned av Stjernen og slapp den ved kanten av skogbrynet. Deretter gikk hun ned til vannkanten. Der sparket hun av seg skoene og trakk av seg strømpene, før hun løftet opp kjolekanten og gikk ut i vannet.

Den langvarige heten hadde holdt vanntemperaturen høy, til tross for at nettene nå var kjøligere, og vannet var varmere enn hun hadde forventet. Hun lukket øynene et øyeblikk, og forsøkte å se for seg det vakre og mystiske skipet som noen uker tidligere hadde ligget et stykke lenger ut. Men stemningen var en helt annen nå, og et øyeblikk var hun usikker på om hele opplevelsen hadde vært en del av en drøm. Det eneste

hun forbandt med bukten, var somrene med Mathias, Amanda og Karen, hvor de hadde fisket krabber og badet. Hun lukket opp øynene igjen og husket hvor behagelig det hadde vært å la seg kjøle ned av det salte vannet. Det var lenge siden sist ...

Etter å ha tenkt seg om et øyeblikk dro hun av seg kjolen og gikk utover i bare undertøyet til hun hadde vann til livet. Snart sank hun ned til hun hadde vann til halsen, og hun la seg bakover til alt håret var dekket av vann. Hun kjente de kalde vandrdråpene piple inn gjennom det tykke håret og kile henne i hodebunnen, og lukket øynene.

En lang stund nøt hun den lette duvingen fra bølgene, før hun slo opp øynene og vasset innover. Tangen kilte mot tærne hennes da hun kom langt nok inn mot land, og hun småløp opp av vannet og over de tørre rullesteinene mens hun smilte da hun tenkte på sin egen redsel for de små grønnkrabbene som bodde i tangen hun akkurat hadde rømt unna.

Deretter satte hun seg på gresset og lot solstrålene tørke seg. En svak rasling nådde ørene hennes, og hun skottet vaksomt rundt seg. Bukten lå stille, ingen andre bevegelser enn Stjernen som gresset avslappet bak henne, var å se. Det måtte ha vært den som laget lyden. Hun la seg ned på gresset og lot øynene gli igjen.

KAPITTEL 16

Han måtte holde seg i ro litt til. Det lille raset han hadde forårsaket, hadde hun hørt, det var så vidt hun ikke hadde sett ham også. Tross alt hadde han vært heldig. Da han nærmet seg godset, hadde han ikke riktig visst hva han skulle gjøre, han ville bare se henne igjen.

Maria Liene av Svaneberg gods ... Det kriblet i kroppen. Hun hadde ikke latt ham vente lenge. Snart hadde hun kommet ridende gjennom alleen, og hun hadde ridd raskt sørover på den lille skogsstien. Heldigvis hadde hun saktet farten så snart hun kom i skjul av trærne, og han hadde småløpt etter et stykke inn i skogen. Hele tiden på så lang avstand at hun ikke oppdaget ham, men nær nok til at han ikke mistet henne av syne. På veien hadde han passert et gammelt vedskjul, og han hadde sett at det stod en hoggestabbe ved siden av skjulet, hvor en øks var slått inn i treverket. Han hadde plukket med seg et

tørkle og en hatt som hang på en gren, før han merket seg skjulets posisjon og fortsatte.

Han hadde fulgt henne helt frem til sjøkanten, og bevitnet at hun dro av seg kjolen og gikk ut i havet. Det hadde rykket nervøst i armene hans da, han ville løpe etter og fange henne, men han greide å beherske seg. Nå stirret han på den halvnakne kroppen som hvilte i ettermiddagssolen mens han lengtet etter å berøre henne.

– Det vil bli tid for det siden, mumlet han lavt for seg selv, og han skjøv hatten på plass før han knøt nevene hissig langs siden. Han kjente et behov for å påføre henne smerte, sammen med et voldsomt begjær som gjorde det vanskelig å tenke klart.

En stund betraktet han den unge kvinnen med vekslende følelser, før han med besvær slukket lysten og trakk seg bort fra klippekanten. Han løp raskt innover i skogen og mot skjulet, der øksen hadde kløyvd treverket i hoggestabben.

På veien knyttet han skjerfet rundt halsen mens han kjente hvordan forventningen gjorde kroppen spent og klar. I tankene hadde han allerede planlagt hvordan han skulle sørge for at Maria Liene av Svanenberg gods aldri ville tilhøre noen annen enn ham selv.

Maria hadde døst bort da hun våknet av at hestens mule dyttet henne mot pannen. Hun grøsset da hun satte seg opp, undertøyet var ennå ikke helt tørt, og

sola hadde forsvunnet og gjort plass for en kjølig kveldsvind. Himmelen over hodet hennes var rød- lilla av de siste solstrålene, men snart ville den være sort og dekket av stjerner ved siden av en sølvblank måne. Det var på tide å komme seg hjem, før de ble bekymret for henne.

Hun trakk kjolen over hodet og rettet på håret som var tykt av saltvann, før hun steg opp i salen og ga Stjernen signal om å gå. Hesten ristet på den lange halsen, før den begynte turen hjemover med dovne skritt. Maria trakk pusten dypt inn og smilte for seg selv. Hun elsket å bade i sjøen, det minnet henne alltid om de fine sommerdagene fra barndommen, og om Mathias. Hun så ham for seg og savnet hans gode humør. Det var alltid enkelt å være sammen med ham, de var som bror og søster, og talte fritt med hverandre om alt. Men, som for Karen, var tiden for lek og moro over for Mathias. Nå levde han et hardt liv som soldat, han kunne bli skadet, eller enda verre ...

Maria for sammen da et uventet og skarpt brak brøt skogens stillhet.

Det hørtes ut som et lynnedslag, men det var umulig. Himmelen var nærmest skyfri. Maria så engstelig rundt seg, men greide ikke å avgjøre hvor lyden kom fra. Under henne nykket Stjernen nervøst, og Maria bøyde seg frem og klappet den på halsen. Hun så hvordan hesten spisset ører, og det hvite i øynene var synlig.

– Er du redd, gutt? Hun kjente at hun var urolig. Om hesten var nervøs, var det ofte en god grunn til det. Hun ga signal om å sette opp farten, og snart galopperte de hjemover. Maria følte seg utrygg, og da grenene fra et overhengende tre pisket henne over ryggen, så hun seg nervøst bakover. Hun var akkurat i ferd med å vende oppmerksomheten fremover igjen da Stjernen plutselig bråstanset på stive ben. Farten gjorde at hesten skled fremover et stykke, før den knelte med forbena.

Maria var uforberedt og mistet balansen. Snart falt hun over hestens nakke og rullet ned på bakken. Hun mistet tømmene i fallet, og det smertet ømt i skuldrene og baken. Et kort øyeblikk lå hun og stirret opp mot himmelen, før hun reiste seg på skjelvende ben og så forskrekket rundt seg. Hva hadde fått Stjernen til å stanse så brått?

Hun så svaret i samme øyeblikk. Rett foran dem på stien lå et stort tre, og hun kunne ennå lukte den friske sevjen og se de hvite sårene på stammen der treet hadde blitt felt.

Nølende gikk hun nærmere. Hun grøsset da hun forstod at noen måtte ha vært der etter at hun red forbi tidligere på dagen, og dermed hugget treet mens hun sov på stranden. Hun så engstelig rundt seg og kjente at hun hadde gåsehud. Hun måtte komme seg tilbake på hesteryggen.

Stjernen hadde rygget et stykke på stien, nå stod den med løftet hals og viftende ører. Det var tydelig

at den hørte noe, hun kunne se hvordan musklene bevret under pelsen.

– Kom hit, gutt. Hun lokket på den mens hun sakte gikk nærmere. Hun lyttet vaksomt til lyder rundt seg, men med unntak av Stjernens nervøse stamping på stien hørte hun ingenting. Av hestens reaksjon var det likevel tydelig at de ikke var alene.

Maria kjente redselen hamre gjennom kroppen, men prøvde å være rolig. Hun måtte ikke skremme hesten bort, hun trengte den for å komme seg vekk.

– Så da, gutten min. Hun strakte ut hånden mot den, og den senket halsen litt og prustet tungt.

Hun hadde bare noen skritt igjen da Stjernen brått rullet med øynene og rygget kraftig bakover. Gjennom lyden av hestens vrinsk hørte hun kvister som brakk og løpende skritt. Hun rakk ikke engang å snu seg før noen kastet seg over henne.

KAPITTEL 17

Redselen gjorde at Maria ikke kjente smerte, men luften ble slått ut av henne i fallet. Tyngden og størrelsen fortalte henne at angriperen var en mann, og nå vred han henne rundt til hun lå på rygg. Hun gispet etter pusten mens hun fortvilet forsøkte å komme løs. I øyekroken enset hun øksen, og desperat forsøkte hun å nå den.

Men kraftige armer holdt henne nede, og uansett hvor mye hun vred på seg, kom hun ikke løs. Angriperen tvang begge hendene sammen over hodet hennes og holdt dem fast med sin ene, store hånd. Så løftet han seg litt opp mens han manøvrerte seg slik at hun ble liggende under ham. Med den ledige hånden skjøv han kjolen hennes oppover lårene. Redselen gjorde henne sint, og hun sparket og vred seg kraftig. Men han var for tung, og hun var hjelpeløs i grepet hans.

Hun kjente duften av brennevin og hørte at han

pustet tungt av opphisselse. Fortvilet forsøkte hun å se hvem han var, kanskje det var en mulighet for at hun kunne tale ham til rette?

Men han hadde dekket nedre del av ansiktet med et tørkle, og en mørk filthatt skjulte øynene og pannen. Det var ingen kjennetegn som kunne avsløre ham. Nå presset han bena hennes fra hverandre med sitt ene kne mens han fiklet med den ledige hånden for å få av sin egen bukse. Opphisselsen gjorde ham et øyeblikk uoppmerksom, og grepet rundt Marias håndledd ble mindre hardt.

Hun nølte ikke, men trakk til seg hendene og kastet seg fremover til hun skallet ham i nesebenet. Han brølte ut i smerte og rettet seg opp og førte begge hendene opp mot ansiktet. Maria vred seg rundt i samme øyeblikk. Bevegelsen hennes fikk mannen til å miste balansen, og hun dro føttene løs.

Han rettet seg raskt opp og kastet seg fremover for å fange henne på nytt, men Maria hadde gjort seg klar og støttet seg mot bakken mens hun sparket fra med det øverste benet så hardt hun kunne. Hun traff ham i brystet, og han stønnet kraftig og falt til siden. Hun ventet ikke for å se om han ble liggende, men kom seg opp og løp det raskeste hun maktet.

Hun hadde håpet på å få et forsprang, men han var på bena i samme øyeblikk. Bak seg hørte hun fottrinnene hans smelle mot underlaget, hardt og målbevisst, og hun hørte pusten hans som pesende støt i takt med hans kraftige fraspark, stadig nærmere ...

En grøsning for gjennom kroppen hennes da hun innså at han var i ferd med å ta henne igjen. Hun ville ikke greie å løpe fra ham, han var for rask! Hun måtte finne Stjernen!

Hesten stod fortsatt på stien, og hun løp mot den mens hun håpet at den ikke ville flykte i redsel. Hun nærmet seg raskt og så at Stjernen kastet urolig på nakken. Ville hun rekke å komme seg opp på ryggen dens før hun ble tatt igjen?

Hun kikket skrekkslagen bak seg.

I samme øyeblikk kastet angriperen seg fremover mot henne. Nevene hans smalt inn i høyre skulder og krafset nedover siden hennes for å finne feste. Fortvilet kjente hun hvordan han fikk tak, før stoffet revnet mellom fingrene hans så han falt tungt til bakken.

Hun hoppet til siden for å komme bort fra ham, men falt nesten da den ene hånden hans skjøt ut og grep rundt ankelen hennes. Desperat rykket hun foten til seg og kjente at fingrene hans slapp taket. Med et siste spark kom hun seg løs og fortsatte mot Stjernen uten å se seg tilbake.

Hesten var nervøs, den danset sidelengs og så på henne med rullende øyne, likevel løp den ikke. Hun kastet seg på ryggen dens og så i øyekroken at angriperen hadde reist seg og hinket tilbake mot plassen der han hadde kastet seg over henne.

Maria fikk fart på Stjernen og styrte rett mot det felte treet. Hesten nølte ikke, men hoppet over stam-

men da hun presset den fremover. Så snart de var på andre siden, snudde hun seg.

Angriperen hadde strukket seg etter øksen. Med en lynrask bevegelse vippet han den opp fra bakken og kylte den etter henne.

Maria kjente frykten jage gjennom kroppen. Tussmørket gjorde det umulig å se hvilken retning øksen tok, og hun la seg flat forover mot hestens hals.

– Løp, Stjernen! Løp! Lyden av øksen som snurret i luften bak dem kom stadig nærmere. Hun kjente vinddraget mot ryggen da øksen suste rett over henne, og hun så en mørk gjenstand skjene forbi Stjernens hals. Metallet ga fra seg en skjærende lyd da det smalt i stien og traff en stein.

Maria kikket bakover mot stedet der hun trodde øksen hadde landet, og en varm bølge av lettelse skyllet over henne da hun så gjenstanden ligge på bakken. Hun rettet seg opp og så bak seg. Mannen var ikke lenger å se.

Maria skalv så hun ristet mens Stjernen fortsatte i høyt tempo mot godset. Nervøst holdt hun utkikk bakover og til sidene. Kanskje han hadde en hest i skogen? Hun lyttet mens hun red, men hørte ingenting. Da stien svingte og noe mørkt falt ned foran dem, skrek hun så Stjernen sitret før hun forstod at det bare var en skygge fra en knaus.

Tankene var et eneste kaos. Hvem var han? Hvorfor hadde han angrepet henne? Hadde han ven-

tet på henne? Hun hikstet og merket at hun gråt. Raskt tørket hun tårene bort. Hun måtte holde følelsene under kontroll til hun kom seg i sikkerhet på godset.

Stjernen galopperte fortsatt, og Maria konsentrerte seg om stien foran dem. Hun kjente dette området godt, det var ikke mulig for ham å ta henne igjen, verken på stien eller inne i skogen. Det fantes ingen snarveier. Likevel var hun nervøs da hun kom ut på hovedveien, og hun presset fortsatt Stjernen for å holde farten oppe. Da hun vendte inn i bjørkealleen, holdt hun hele tiden blikket vendt mot åkeren på høyre side, men ingen kom stormende frem gjennom aksene for å overfalle henne på nytt. Først da hun kom ut av alleen og inn på gårdsplassen, slapp den veldige redselen taket. Her var det folk, hun var trygg. Hun holdt igjen Stjernen og snakket dempet til den mens hun fortsatt holdt øye med alleen. Den lå stille bak henne. Hun trakk pusten dypt flere ganger, før hun vendte Stjernen om og red mot stallen.

Iver kom mot henne da hun nærmet seg stalldøren, og hun hoppet raskt ned av hesten og ga tømmene til unggutten. Han så undrende på henne, men stilte ingen spørsmål. Hun så etter ham mens han ledet Stjernen med seg inn i stallen og var takknemlig for at han ikke hadde oppfattet noe.

Hun skalv der hun gikk med raske skritt mot godset. Føttene dirret under henne da hun skjøv døren

åpen og smatt innenfor. Hun lukket døren forsiktig bak seg for at ikke foreldrene skulle høre at hun kom. Om de forstod hvilken fare hun hadde befunnet seg i, ville hun aldri mer få tid i fred så hun kunne ri ut alene.

En tjenestepike kom da hun var på vei opp trappen, og Maria rettet raskt på håret og klærne.

– Stina? Kan du være snill og underrette mor om at jeg har gått til sengs for kvelden? Jeg føler meg litt sliten og har fått hodepine. Og kan du komme opp med et lite glass eplebrennevin sammen med litt varm kakao? Hun så at piken ble litt usikker, det var sjelden hun ba om noe slikt.

– Selvsagt, frøken Maria. Piken neide, og Maria løp raskt opp trappen til soveværelset og krøp under dyna.

Maria lå svett og sliten i sengen. Det lille glasset med brennevin hadde ikke døyvet frykten, men den vel-dige spenningen i kroppen var borte. Det var flere timer siden hun hadde kommet tilbake til godset, og etter en første reaksjon, hvor hun hadde vært iskald og bare grått fortvilet, hadde hun falt inn i en slags døs der hun hadde hatt vanskelig med å skille mellom våkne tanker og drømmer. Hun hadde gjen-opplevd angrepet flere ganger. Den ukjente mannen hadde blitt til grev Wankelberg, og hun hadde slåss for å komme løs fra de klamme og harde hendene hans i lang tid før hun hadde greid å kjempe seg

våken nok til at panikken ble borte. Nå trakk hun pusten dypt og merket hvordan hun falt til ro. Hun var trygg her på godset. Det var ingen grunn til å være redd.

Hun skjøv dynen bort og gikk ut av sengen. Månelysset fløt inn mellom en glipe i gardinet og gjorde den nakne foten hennes hvit. Det var fortsatt natt, men da hun gikk bort til vinduet og så ut på gårdsplassen, så hun at himmelen var i ferd med å lysne. Hun lente pannen tungt inn mot den kalde vindusruten. Hva nå? Burde hun frykte for livet sitt? Da hun lukket øynene, gjenopplevde hun frykten, maktesløsheten da han hadde kastet henne ned på bakken. Han hadde vært sterk, og vill ... Hun måtte være forsiktig heretter, passe på at hun ikke var alene. Et hulk unnslopp henne, og hun lot tårene renne. Det føltes som om hun var fanget.

Noen timer senere var det morgen, til tross for mørket som fortsatt lå i rommet. Solen som hadde glødet så varmt dagen før, hadde tatt seg en pause, og det regnet tett utenfor vinduet. Maria hadde døst videre de siste timene, nå hadde hun vondt i hodet, og angsten satt i kroppen da hun gikk ned til morgenmaten. Da hun oppdaget et rødt merke på det ene håndleddet, la hun hånden raskt i fanget.

– Vi har fått brev i dag, fra Knud. Han kommer i ettermiddag, sammen med Sigrid og barna. Morens ord skjøv de vanskelige tankene på overfallet til side for en stund.

– Kommer de i dag? For å bli til over bryllupet? Maria kjente at det knøt seg i magen.

– Ja, det regner jeg med. Moren forsynte seg med mer te, og Maria holdt vaksomt øye med henne. Hånden skalv så vidt og bekreftet det Maria mistenkte. Moren var ikke mer begeistret for sin svigerdatter enn det Maria var.

Maria var i stallen hos Stjernen da hun hørte vognen med halvbroren og hans familie ankomme Sva-
neberg gods. Hun hadde planlagt å ri til Karen og fortelle om overfallet, men motet hadde sviktet. I stedet hadde hun trøstet seg med Stjernen, og stelt ham grundig og lenge. Det var godt å bruke krefter på noe, å konsentrere seg om noe annet, og hun hadde følt seg trygg og rolig i stallen. Helt frem til hun hørte vognen som kom nedover alleen og stan-
set foran godset. Nå pumpet blodet hastig gjennom kroppen, og hun gned hendene mot hverandre.

Snart hørte hun Sigrids skingrende stemme fra gårdsplassen, før det på nytt ble stille.

– Mor blir sint om jeg ikke kommer inn. Hun lente ansiktet inn mot Stjernens hals. – Jeg må gå. Hun klappet hesten og smøg seg ut av båsen. Det regnet fortsatt, og vannet trakk inn gjennom støvlene da hun gikk, men Maria glemte det da hun åpnet døren til godset og gikk inn. På nytt hørte hun Sigrids klagende stemme, og hun gikk etter lyden mens frustrasjonen bygget seg opp.

Hele familien var samlet i dagligstuen da hun kom inn. Birk stod gjemt i en mørk krok, Berthe satt i sofaen og pratet ivrig med Amanda, mens Sigrid stod midt på gulvet og gransket Maria opp og ned med mysende blikk.

Maria visste at hun ikke tok seg best ut akkurat nå, våt og rufsete, og da hun fulgte svigerinnens blikk nedover seg selv, forstod hun hvorfor kvinnen rynket på nesen. Støvlene og skjørtekanten var full av søle. Nå ristet Sigrid på hodet og vendte seg mot sin svigermor.

– Jeg kan ikke forstå at du tillater dette, Margrethe, hun drar søle inn! Sigrid så bebreidende på sin svigermor, før hun henvendte seg til Maria.

– Du burde virkelig vite bedre, Maria. Ikke engang min elskede Berthe ville finne på å smusse til gulvene på en slik måte. Kjære deg, gå og skift, er du snill, før vi alle blir griset til! Hun løftet hånden teatralisk mot nesen.

Maria kjente hun ble ergerlig, men før hun rakk å si noe, kom moren henne i forkjøpet.

– Det er ikke så farlig, det er så vidt kanten har søle på seg, og selvsagt skal hun skifte. Men kjenner jeg Maria rett, ønsket hun rett og slett å hilse på dere først. Du kan da umulig bebreide henne det, Sigrid?

Moren forsøkte å le det bort, men Sigrid lot seg ikke påvirke. I stedet så hun på Maria med et kjølig blikk, før hun snudde ryggen til henne med et snøft.

Maria hadde ingen hast med å etterkomme Sigrids

ønske. Hun vekslet noen ord med sin halvbror, med barna, og også med deres guvernante, før hun forstod at middagen var så nær at hun akkurat ville rekke å skifte. På veien ut av rommet passet hun på å gå så tett inntil Sigrid at svigerinnen måtte rygge for ikke å komme nær kjolen hennes.

– Beklager, Sigrid! Jeg så deg ikke. Hun smilte mot svigerinnen.

– Nei, det overrasker meg ikke, du er vel ikke i stand til å se mer enn din egen nesetipp. Sigrid så surt på henne, og Maria måtte skjule et smil da hun gikk ut i gangen og småløp opp trappen til soveværelset.

Middagen ble akkurat så anstrengende som Maria hadde fryktet. Sigrid kritiserte alt fra tjenere og mat til de mørke gardinene som stengte ute for mye av kveldslyset, og Maria måtte kjempe med seg selv for ikke å ta igjen med henne.

Berthe satt ved siden av Amanda, og virket oppslukt av hennes beretninger om det kommende bryllupet. Ved siden av Maria satt Birk, og han så så fortapt ut at Marias hjerte myknet.

– Hvordan trives du i Christiania, Birk? Hun skotet forsiktig på ham, og så at han rødmet da hun snakket til ham.

– Det ... er fint. Stemmen skar ut i en høy tone mot slutten, og han rødmet enda dypere. Maria svelget en latter over det tydelige tegnet på at han var i ferd med å bli voksen.

– Jeg har hørt at dere skal reise helt til Kragerø på familiebesøk etter bryllupet? Det blir vel hyggelig? Til Marias overraskelse strålte han opp.

– Ja! Og min venn Johan skal være med. Det gleder jeg meg til.

– Johan, sønn av handelsmann Eiketun? Hun hadde hørt om gutten før, en av Birks få venner.

– Ja. Han er min beste venn.

– Nå, Maria, jeg hører du er på jakt etter en ektefelle? Sigrids skingrende stemme avbrøt Marias samtale med Birk, og hun snudde seg forarget mot svigerinnen.

– Da har du fått feilaktige opplysninger. Jeg har ingen planer om å finne meg en ektefelle på en god stund ennå. Hun smilte så avslappet hun greide, og Sigrid løftet på et øyenbryn mens hun kikket vurderende på henne.

– Jeg ville tro at det begynner å haste for deg, din skjønnhet vil snart falme og begrense mulighetene dine. Sigrids stemme var spydig.

– Nå ja, hun har akkurat fylt nitten år, så jeg antar at hun har mange gode år igjen. Hun kan bo på godset så lenge hun vil. Og jeg håper at du også vil respektere dette som et ønske fra min side når din tid som godsherre kommer, Knud? Faren så alvorlig på sin sønn, som nikket og mumlet bekreftende.

– Jeg sier bare at tiden går fort. Sigrid så granskende på Maria, og hun kjente en uro bre seg i magen. – Hvis jeg var deg, ville jeg ikke tatt sjansen

på å vente. Kanskje du ender med å angre på din beslutning?

Maria så at Sigrid anstrengte seg for ikke å smile skadefro. Raskt kastet hun et blick på sin far. Han virket også utilpass og flakket med blikket. Brått husket hun hvor syk han hadde virket den dagen hun traff ham i stallen, og hun stirret ned på tallerkenen sin.

Maria var fortsatt urolig etter middagen og gikk tilbake til Stjernen for å finne fred. En kjølig vind traff henne på gårdsplassen, og hun grøsset og trakk sjaltet tettere rundt skuldrene. Det hadde sluttet å regne, men det var overskyet, og mørkere enn hun hadde forventet.

Grusen knaste under føttene hennes da hun småløp mot stallen, og hun kastet engstelig et blick bakover mot alleen som lå der mørk og truende. Brått møtte hun et par gule øyne, og hun trakk pusten skjelvende. Ut av alleen kom en ravn flaksende, og den skakket på hodet da den fløy over hodet hennes og satte seg på taket av stallen. Idet hun dukket inn under takskjegget, skrek fuglen. Den hese og skarpe lyden fikk Maria til å krympe seg, og hun var lettet da hun kunne lukke døren og stenge den ute.

Hesten brummet godlynt da hun nærmet seg, og hun smatt inn i båsen dens og la kinnet mot den grove pelsen.

– Hvorfor gjør hun meg så opprørt, Stjernen? Hun

mumlet inn mot hestens hals, men i samme øyeblikk hørte hun stemmer fra høyloftet. Det var tydelig at de ikke tilhørte Iver eller de andre stalldrengene, og hun skjøv seg bort fra Stjernen og listet seg ut.

Da hun nærmet seg, saktet hun farten. Sigrids stemme var umulig å ta feil av, og den mørke stemmen som besvarte hennes klagende jamring, måtte tilhøre Knud.

– Som godsfrue av Svaneberg finner jeg meg ikke i å måtte forsørge halv søstre dine, det er ille nok med Margrethe! Jeg forventer at du gjør det klart for Maria at hun må giftes, så raskt som mulig!

– Jeg kan ikke tenke meg at det vil påføre oss særlige kostnader om Maria blir boende på godset, som hennes formynder forvalter jeg dessuten arven hennes og kan trekke alle urimelige kostnader derfra. Dessuten hørte du selv hva far sa, hans ønske er at ...

– Men jeg vil ikke ha henne her! Jeg vil være godsfrue alene, uten din søsters innblanding. Jeg kan aldri tenke meg at din far ville tvinge gjennom sitt ønske om han hadde forstått hvor plagsomt det er for meg. Kjære deg, du lovet meg et godt liv da du fridde til meg. Nå har vi allerede ventet lenge nok på å overta godset. Skal jeg ikke kunne nyte det når det endelig blir vår tid? Sigrids stemme var bedende, og det ble stille en stund.

– Men hva vil du at jeg skal gjøre, da? Knuds stemme var spak, og Maria kunne formelig se for seg hvordan Sigrid smilte triumferende.

– Du hørte selv hva sakfører Prost sa, det går rykter om at din far er døende.

Sigrids stemme var lav, men ordene hennes lød som skrik i Marias ører. Det suste i hodet, og knærne skalv så hun måtte støtte seg til veggen for ikke å falle sammen.

– Det er bare rykter, Sigrid. Knuds stemme lød usikker.

– Han er en gammel mann, og Prost farer ikke med usannheter, det vet du. Nei, jeg velger å tro at det endelig skal bli vår tur. Etter at din far giftet seg med Margrethe, er det bare dine halvsøstre som har nytt godt av Liene-formuen, men det skal bli slutt på det så snart jeg blir godsfrue på Svaneberg gods!

Sigrids stemme skingret, så fortsatte hun litt lavere: – Heldigvis forsvinner Amanda snart, og din stemor kan jeg alltid tolerere. Men din bortskjemte søster Maria ... Sigrid fnøs. – Så snart jeg blir godsfrue på Svaneberg gods, vil hun forstå at det var en tabbe at hun ikke sørget for å bli gift tidligere.

– Hva mener du? Knuds stemme var undrende, og Maria rettet seg opp.

– Hun er som en parasitt, som har forbrukt grådige mye av arven – vår arv. Ved å spille på din fars følelser. Men snart vil vi få vår vilje gjennom. I det øyeblikk du overtar godset og verdiene, vil hun innse at hennes tid er over. Min første gjerning som godsfrue vil være å sparke din snyltende lillesøster ut av godset!

Sigrid hadde hevet stemmen. – Og jeg skal sørge for at hun ikke får en daler i arv etter din far, det gir jeg mitt ord på!

Les den spennende fortsettelsen!
NESTE BOK ER I SALG FRA
8. AUGUST TIL 18. SEPTEMBER 2011
Vil du abonnere på *Maria av Svaneberg*?
Bruk vedlagte kupong,
eller ring vår kundeservice
tlf. 815 59 202 (kl. 09.00-15.00)